

„Seria LUX a lui Armentrout este o călătorie captivantă
de la început până la sfârșit!” *Romantic Times*

UMBRE

O năvelă din seria LUX

Iubirea lui o va distruge...

JENNIFER L. ARMENTROUT

LEDA EDGE

Ultimul lucru la care se aștepta Dawson Black era Bethany Williams. Pentru un luxen ca el, o formă de viață extraterestră care trăiește pe Pământ, fetele umane sunt... ei bine, o distracție. Dar cum luxenii trebuie să-și păstreze secretă identitatea adevărată, să se îndrăgostească de o fată umană ar fi o nebunie. Periculoasă. Ispititoare. De netăgăduit.

Bethany nu poate nega legătura creată instantaneu între ea și Dawson. Și chiar dacă băieții reprezintă o complicație pe care nu și-o dorește, nu poate sta departe de el. Totuși, ori de câte ori privirile li se întâlnesc, ea se cufundă în ochii lui. Fascinată. Vrajită. Învăluită în iubire.

Dawson ascunde un secret care va schimba existența lui Bethany... și îi va pune viața în primejdie. Dar nici măcar el nu poate să nu riște totul pentru o singură fată umană. Sau pentru a scăpa de o soartă inevitabilă precum iubirea însăși.

„Aceasta este chintesența extazului.”

Wendy Higgins, autoarea romanului *Sweet Evil*

„O serie de neratat!”

Samantha Young, autoarea romanului *Pe strada Dublin*

Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

JENNIFER L. ARMENTROUT

UMBRE

O nuvelă din seria LUX

Traducere din limba engleză de
CLAUDIA ROXANA OLTEANU

LEDA EDGE

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare: Cristina Gvinda
Lector: Liviu Szőke

JENNIFER L. ARMENTROUT
SHADOWS

Copyright © 2012 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin LEDA EDGE,
un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARMENTROUT, JENNIFER

Umbre: Un roman din seria LUX / Jennifer L. Armentrout ;
trad.: Claudia Roxana Olteanu. — București: Leda Edge, 2021

I. Olteanu, Claudia Roxana (trad.)

Pentru toți cei care cred

PROLOG

A trecut o umbră peste dealurile înghețate, mișcându-se prea repede ca să fie aruncată de ceva de pe acest pământ. Ne-fiind propriu-zis atașată de ceva, era clar ce este și unde se duce. Și asta ar fi direct spre Dawson Black.

Oh, ce încântare!

Un arum.

Numai gândul la numele lor i-a umplut gura de un gust metalic. Respirația i s-a accelerat ca unui drogat care și-a luat doza preferată. Ei călătoreau întotdeauna câte patru, și unul dintre ei fusese deja ucis cu o noapte în urmă, așa că mai rămăseseră trei jigodii unsuroase acolo – și una dintre ele venea fix spre el.

Dawson s-a ridicat, și-a destins mușchii, după care și-a scuturat zăpada de pe blugi. De data asta, arumul venise mult prea aproape de casa lor. Rocile ar fi trebuit să-i protejeze, să emită acele lungimi de undă speciale care îi despart de oameni, dar arumul îi găsisese. Se apropiase la o lungime de stadion de unicul lucru pentru care și-ar fi dat viața fără să clipească. În fine, dă-o naibii! Ceva trebuia făcut. Și acel ceva era să doboare doi

din trei, ceea ce însemna că cel rămas ar fi nițel iritat. Vor să se joace? Foarte bine. Hai să ne jucăm!

S-a îndreptat cu pași mari spre centrul poienii, fiind întâmpinat de vântul aspru care îi zbura părul de pe frunte. Îi amintea de vârful Stâncilor Seneca, atunci când se urca acolo să se uite în vale. Acolo era mereu frig ca naiba.

Cu pleoapele îngustate, a început să numere de la zece la unu. La cinci a închis ochii și și-a lăsat pielea omenească să alunece de pe el, înlocuită de putere pură – o lumină care pulsa cu nuanțe intense de albastru. Când renunța la forma umană, era ca și cum și-ar fi scos niște haine prea strâmte și ar fi alergat în pielea goală. Libertate – nu libertate adevărată, fiindcă era limpede că nu erau liberi cu adevărat, dar o senzație care se apropia cel mai mult de libertate.

Când a ajuns la unu, arumul trecuse de coama dealului și se apropia în viteză de el, ca un glonț care se îndreaptă fix spre creier. A așteptat până în ultima clipă, s-a dat rapid într-o parte și s-a răsucit, ferind puterea pe care inamicul o râvnea. Nicio surpriză. Chestia era ca o bombă nucleară la sticlă. Arunc-o și o să vezi cum face bum.

A lansat un fulger frumușel de energie spre arum, care l-a lovit în ceea ce părea a fi umărul. În forma lui reală, arumul nu e altceva decât umbră groasă, din care se preling brațe și picioare uleoase, dar valul de energie a luat contact cu ceva.

Impactul l-a răsucit pe arum și, când a revenit, ceva negru ca smoala și lucios a țâșnit înspre Dawson. A evitat proiectilul. Ce aveau ei nici nu se compara ca putere. Mai degrabă napalm. Ustura ca naiba, dar era nevoie de mult mai multe lovituri ca să doboare un luxen. Evident, nu așa ucideau arumii.

Renunță, tinere! i-a spus arumul batjocoritor, ridicându-se în cerul întunecat. Nu poți sssă mă înfrângi. Îți promit o moarte nedureroassă.

Dawson și-a dat ochii peste cap în gând. Sigur așa ar face arumul. La fel de nedureros cum ar fi să mănânce ultima înghețată din casă în fața surorii lui.

A luat-o la fugă prin poiană, aruncând spre arum fulgere după fulgere pline de bunătăți. Lovind și ratând. Nenorocirea naibii stătea sus, în copaci, perfect camuflat.

Ei bine, avea un plan pentru asta.

A ridicat brațul înfășurat în lumină și a zâmbit când copacii au început să se clatine. Un huruit puternic a făcut valea să răsunе, după care copacii s-au smuls din pământ. Au țâșnit înspre cer, cu rădăcinile lor noduroase și încâlcite pline de bolovani de pământ. Și-a desfăcut larg brațele și a trântit copacii înapoi, descoperindu-l pe nemernic.

Te-am prins! i-a strigat el.

A eliberat un alt fulger de energie care a traversat spațiul dintre ei și l-a lovit pe arum în piept.

Prăbușindu-se din cer ca o torpilă, arumul s-a îndreptat spre pământ răsucindu-se, iar forma lui reală apărea și dispărea intermitent. Dawson a apucat să vadă niște pantaloni de piele și a râs. Inamicul ăsta jalnic era împopoțonat precum cei de la Village People¹.

A aterizat grămadă la câțiva metri de el, a tresărit spasmodic vreo două secunde, după care a rămas nemișcat. În forma lui reală, chestia era imensă. Cel puțin doi metri optzeci, și

¹ Grup disco american cunoscut pentru costumele sale extravagante și versurile sugestive (n. red.).

avea forma din *The Blob*¹. Și mirosea a... *metal*? A metal rece, tăios. Ciudat!

Dawson s-a apropiat de el, să verifice dacă e mort, înainte să plece acasă. Era târziu. Orele începeau dimineața devreme...

Arumul s-a ridicat. *Te-am prinsss!*

Și chiar îl caftise, frate!

Într-o fracțiune de secundă, arumul era grămadă pe el ca râia pe om. Pentru un moment, Dawson și-a pierdut forma reală și a revenit la blugii lui uzați și la bluza subțire. Niște fâșii negre dintr-o mână i-au acoperit ochii când umbra a început să se alungească pe pământ cu o viteză alarmantă. Tentaculele groase s-au întins, arcuindu-se în aer ca niște cobre, după care s-au repezit și l-au lovit pe Dawson direct în stomac.

A țipat pentru prima oară în viața lui, și-a dat drumul ca o florică, dar, fir-ar, arumul îl *nimerise*!

Ca și cum ai fi aruncat un chibrit aprins într-un bazin cu benzină, focul a prins să-i alerge prin corp când arumul a început să-l secătuiască. Lumina lui – esența lui însăși – scăpăra intermitent, aruncând un halou alb-albăstrui în jurul crengilor negre și desfrunzite de deasupra. Nu-și putea păstra forma. Om. Luxen. Om. Luxen. Durerea... era totul, toată ființa lui. Arumul sorbea adânc din el, extrăgându-i puterea până la ultima picătură.

Murea.

Murea pe jos, atât de înghețat, încât viața nu reușea să se strecoare din nou în el. Murea înainte să fi apucat să vadă lumea asta umană și să o experimenteze fără toate regulile alea

¹ *The Blob*, film horror SF din 1988, despre un organism în formă de amoebă care se prăbușește pe Pământ într-un satelit militar și devorează și dizolvă totul pe măsură ce își mărește dimensiunile (n. red.).

care îl incapacitau. Murea înainte să afle ce e cu adevărat iubirea. Cum se simte, ce gust are.

Era atât de al naibii de nedrept!

Fir-ar, dacă o să scape cu viață de aici, o să trăiască cu adevărat. La naiba! Chiar va trăi.

Altă aspirare lungă, înghițită de arum, și spatele lui Dawson s-a încovoiat pe pământ. Ochii lui larg deschiși nu vedeau nimic... Apoi o lumină rapidă și intensă, care ardea roșu-alburiu, i-a aprins lumea cu totul, tășnind printre copacii care mai ră-măseseră în picioare și venind spre ei mai rapid decât sunetul.

Fratele lui.

Retrăgându-se, arumul a încercat să-și ia forma umană. Vulnerabil cum era în forma lui reală, n-ar fi avut nicio șansă în fața *lui*. Niciun arum n-ar fi avut.

Dawson putea să pună pariu că arumul știa și numele luminii, îl rostise în șoaptă, cu frică. Un hohot de râs sec, hârâit, s-a oprit în gâtul lui Dawson. Fratelui său i-ar fi plăcut asta la nebunie.

Lumina albă s-a izbit în silueta umbroasă, azvârlindu-l pe arum la câțiva metri distanță. Copacii s-au zguduit și pământul s-a umflat, aruncându-l de colo-colo ca pe o grămadă de șosete fleșcăite. Și lumina a luat poziție de luptă în fața lui, protectoare și dispusă să-și dea viața pentru familia sa.

O serie de fulgere de lumină intensă au tășnit pe deasupra lui Dawson, izbindu-se în arum. Un vaier ascuțit și înalt a sfâșiat cerul. Un vaier de moarte. Doamne, cum mai ura sunetul ăla! Și probabil că ar fi trebuit să aștepte să-l audă, înainte să se apropie de arum mai devreme. Prea târziu!

Cum sursa de aspirație dispăruse, simțurile au început să-i revină în membre. Înțepături ca de ace îi urcau din picioare spre piept. S-a ridicat în fund, dar forma i se schimba și acum

intermitent. A văzut cu coada ochiului cum fratele lui se duce la arum și îl ridică, după care își reia forma umană. Curajos. Îndrăzneț. Îl va ucide pe arum cu mâinile lui. Talente!

Și așa a făcut. A scos un cuțit de obsidian, s-a repezit la arum, spunând ceva pe un ton amenințător, după care i-a înfipt cuțitul adânc în stomac. O bolboroseală, întreruptă de un alt vaier.

În timp ce arumul se desfăcea în șuvițe de fum negru, Dawson se concentra asupra lui, cine e – ce e. Închizând pleoapele care de fapt nu existau în forma lui reală, și-a zugrăvit în minte corpul lui omenesc. Forma pe care o prefera celei de luxen și de care se simțea legat într-un mod care ar fi trebuit să îl facă să se rușineze, dar nu se întâmpla așa.

— Dawson! l-a strigat fratele lui, apoi s-a întors și a alergat la el. Ești OK, omule?

— Al naibii de bine!

— Dumnezeuule! Să nu mă mai sperii niciodată așa! Am crezut... Daemon s-a oprit și și-a trecut degetele prin păr. Vorbesc serios. Să nu mă mai sperii vreodată așa!

Dawson s-a ridicat în picioare fără niciun ajutor și a rămas așa, pe picioarele nesigure, înclinându-se puțin spre stânga. S-a uitat în ochii aceia identici cu ai lui. Nu erau necesare alte cuvinte. Nu era nevoie de mulțumiri.

Nu când mai erau atâția acolo.

CAPITOLUL 1

Elevii au intrat în clasă, căscând și frecându-se la ochi, tot încercând să-și alunge somnul. Zăpada topită se scurgea de pe gecile lor și se aduna în băltoace pe podeaua tocită. Dawson și-a întins picioarele lungi și le-a urcat pe scaunul gol din fața lui. Scărpinându-și cu lene obrazul, se uita în fața clasei, unde intrase Lesa, și s-a strâmbat la Kimmy, care părea îngrozită de ce îi făcuse zăpada părului ei.

— E doar zăpadă, a spus Lesa, dându-și ochii peste cap. Nu-ți face nimic.

Kimmy și-a netezit cu mâinile părul blond.

— Zahărul se topește.

— Mda, și rahatul plutește, a răspuns Lesa și și-a ocupat locul, apoi și-a scos tema la engleză, făcută aseară.

Un hohot de râs înfundat s-a auzit din spate, și Dawson a zâmbit. Fata îl făcea să râdă.

Kimmy i-a arătat Lesei degetul mijlociu și s-a îndreptat spre locul ei, cu ochii țintuiți asupra lui, de parcă ar fi vrut să-l mănânce. Dawson i-a răspuns cu un zâmbet crispat, deși știa că ar

fi trebuit pur și simplu s-o ignore. Pentru Kimmy, orice atenție pe care o primea era bună, mai ales de când se despărțise de Simon.

Sau Simon se despărțise de ea?

La naiba dacă știa sau dacă îl interesa, dar nu îl lăsa inima s-o ignore. După ce și-a pus geanta cu imprimeu de zebra pe bancă, Kimmy a continuat să-i zâmbească vreo zece secunde bune înainte să-și mute privirea.

El și-a scuturat umerii, absolut convins că fusese molestat vizual – și sigur nu într-un mod plăcut.

Râsul s-a auzit din nou, după care o voce a spus destul de încet cât să audă doar el:

— Playa. Playa...

Și-a întins brațele în spate și l-a plesnit peste față pe fratele lui, zâmbind.

— Taci din gură, Daemon!

Fratele lui i-a dat peste mâini.

— Nu urî jocul...!

Dawson a clătinat din cap, zâmbind încă pe jumătate. Multe persoane, în special oameni, nu îl înțelegeau pe Daemon așa cum îl înțelegeau el și sora lui. Foarte puțini îl făceau să râdă așa cum îl făcea Daemon. Și mai puțini îl iritau așa ca el. Dar dacă Dawson ar fi avut vreodată nevoie de ceva sau dacă era vreun arum prin preajmă, atunci Daemon era omul.

Sau luxenul. În fine.

Un bărbat corpulent, mai în vârstă, a intrat în clasă cu un teanc de hârtii care arătau că lucrările lor fuseseră corectate. Un cor de gemete a răsunat în toată sala, cu excepția lui și a lui Daemon. Ei știau că excelează la materia aceea fără măcar să se străduiască.

Dawson a luat pixul în mână, învârtindu-l printre degetele lui lungi, și a oftat. Ziua de marți se contura deja ca o altă zi lungă, cu ore plictisitoare. Ar fi preferat să fie afară, să se plimbe prin pădure, în ciuda zăpezii și a gerului năprasnic. Aversiunea lui față de școală nu era totuși la fel de puternică precum a lui Daemon. Unele zile erau mai rele ca altele, dar Dawson descoperise că experiența e mai tolerabilă datorită colegilor de clasă. Într-un fel, era ca sora lui, un om de lume ascuns în trupul unui extraterestru.

A zâmbit afectat.

Cu câteva secunde înainte de a se suna, o fată a intrat grăbită în clasă, ținând în mână o hârtie galbenă. Și-a dat seama imediat că gagica nu era de pe aici. Faptul că era în pulover și nu într-o geacă groasă, când afară era minus un grad, o dădea de gol, oarecum. Privirea i-a alunecat pe picioarele ei – chiar frumoase, lungi și rotunjoare – până la balerinii subțiri.

Dap, nu era de pe aici.

Fata i-a întins hârtia profesorului, a ridicat bărbia ușor ascuțită și s-a uitat în sală.

Picioarele lui Dawson au lovit podeaua cu un bufnet zgomotos.

La naiba, era... era superbă.

Și el știa ce înseamnă superbă. Rasa lor câștigase la ruleta genetică atunci când adoptase forma umană, dar felul în care se îmbinau trăsăturile de elf ale acestei fete era perfect. Părul ei ciocolatiu îi cădea pe umeri în timp ce studia sala. Pielea avea o strălucire sănătoasă de la statul mult în soare – și recent, după intensitatea ei. Niște sprâncene frumos desenate scoteau în evidență ochii oblici, încadrați de gene dese. Ochii ei căprui și calzi s-au îndreptat spre ochii lui, apoi spre umărul lui, după

care fata a clipit de mai multe ori, ca și cum ar fi încercat să-și limpezească privirea.

Genul acesta de privire se întâmpla să apară adesea când oamenii îi vedeau pe el și pe Daemon pentru prima dată. Erau identici, la urma urmelor. Păr negru ondulat, constituție de înotători, amândoi trecuți bine de unu optzeci. Aveau aceleași trăsături: pomeți largi, buze pline și ochi extraordinar de verzi. În afară de ai lor, nimeni nu-i putea deosebi. Un lucru pe care le plăcea la nebunie să-l folosească în avantajul lor.

Dawson a strâns din dinți până când a început să-l doară falca.

Pentru prima oară, și-ar fi dorit să nu fie propria lui copie la indigo. Și-ar fi dorit ca cineva să se uite la el – și să-l vadă cu adevărat pe *el*, nu imaginea din oglindă a celui de alături. Iar asta era o reacție absolut neașteptată.

Dar pe urmă ea i-a întâlnit din nou privirea și i-a zâmbit.

Pixul i-a scăpat din degetele înmuiate brusc, s-a rostogolit pe bancă și a căzut zângănind pe podea. Obrajii i s-au încins, dar buzele lui au răspuns zâmbetului, și nu era nimic prefăcut sau forțat în reacția lui.

Daemon a rânjit când s-a aplecat și a împins pixul spre el cu adidasul. Rușinat în ultimul hal, Dawson a luat pixul de sub piciorul fratelui său.

Domnul Patterson i-a spus ceva fetei, atrăgându-i atenția, și ea a râs. El a simțit până în călcâie sunetul acela răgușit și s-a așezat mai drept în scaun. A început să simtă furnicături pe piele.

Când a sunat pentru ultima dată, ea s-a îndreptat fix spre scaunul din fața lui. La naiba cu plimbarea prin zăpadă! Asta n-o să fie deloc o altă zi plictisitoare de marți.

Fata a început să scotocească prin geantă, căutând un pix, a presupus el. Într-un fel, știa că asta era scuza perfectă pentru a sparge gheața. Putea să-i ofere, pur și simplu, un pix, să-i spună salut, și să înceapă de acolo. Dar el era înțepenit pe scaunul lui, chinuit de dorința de a se apleca să vadă cu ce fel de parfum se dăduse, nevrând totuși să pară un ciudat.

Și-a ținut fundul bine fixat pe scaun.

Și... a rămas cu ochii la șuvițele ei ciocolatii de păr, care se ondulau pe marginea scaunului.

Dawson s-a scărpinat pe gât, cu umerii zvâcnindu-i. Cum o chema? Și de ce naiba îl interesa așa de tare? Nu era prima oară când se simțea atras de o fată umană. La naiba, mulți din specia lor se cuplau cu fete, dat fiind că masculii depășeau numeric femelele lor în proporție de doi la unu. Și el o făcuse. Chiar și fratele lui, care suferea de un complex de superioritate, o făcuse, atunci când nu era cu intermitenta lui prietenă, și totuși...

Uitându-se peste umăr, fata și-a ridicat genele și l-a privit în ochi.

Atunci s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Dawson a simțit că anii se șterg. Ani în care se mutase, își făcuse și își pierduse prieteni. În care îi văzuse pe cei ce-i deveniseră dragi murind de mâna arumilor sau de mâna celor din Ministerul Apărării. Ani în care încercase să se adapteze printre oameni, fără să devină cu adevărat unul dintre ei. Toate acestea, pur și simplu... s-au dus.

Amețit de brusca eliberare de povară, nu a putut decât să se holbeze la ea. Să se holbeze ca un cretin absolut. Dar și ea se holba la el.

Fata nou-venită și-a mutat privirea, dar ochii aceia calzi, de culoarea whisky-ului, s-au întors la el. Colțurile gurii ei s-au

ridicat într-un mic zâmbet, după care s-a întors cu fața la tablă.

Daemon și-a dres vocea și s-a foit pe scaun. Fratele lui l-a întrebat încet:

— Ce crezi?

De cele mai multe ori, Daemon știa ce crede el. La fel ca Dee. Erau tripleți, mai apropiați decât cei mai mulți luxeni. Dar în clipa asta, Dawson știa fără niciun dubiu că Daemon n-avea nicio idee ce crede el. Fiindcă dacă ar fi știut, ar fi căzut de pe scaun.

Dawson a expirat.

— Nimic – nu cred nimic.

— Mda, a spus fratele lui, rezemându-se de spătar. Așa zi-ceam și eu.

*

După ce s-a sunat, Bethany Williams și-a luat geanta și a ieșit pe coridor fără să mai întârzie. E nașpa să fii colegul cel nou. Nu ai prieteni cu care să stai de vorbă sau cu care să te duci la clasă. Era înconjurată de străini, ceea ce era perfect, având în vedere că locuia într-o casă străină și îl vedea foarte des pe unchiul ei, care *de asemenea* era un străin pentru ea.

Și trebuia să găsească sala unde avea ora următoare. S-a uitat la orar și a privit cu pleoapele îngustate scrisul șters. Sala 20...3? Sau sala 208? Perfect! Virginia de Vest e locul unde se duc să moară tipografii.

Și-a așezat geanta pe umăr și a ocolit un grup de fete care stăteau îngrămădite în fața sălii unde făcuse ora de engleză. Nu trebuia să ai prea multă imaginație ca să-ți dai seama că așteptau să iasă incredibilul duo de sexoși. Dumnezeuule,

locuise toată viața în Nevada și nu văzuse niciodată vreun băiat care să arate așa, darămite *doi*!

Cine știuse că Virginia de Vest ascunde asemenea bunăciuni?

Și ochii ăia erau... uau! Un verde intens, imaculat, care îi amintea de iarba proaspătă de primăvară. Ochii ăia erau o chestie.

Dacă ar fi știut asta dinainte, i-ar fi implorat pe părinții ei să se mute naibii mai repede, doar pentru ochii ăia. A lovit-o rușinea la gândul ăsta. Familia ei era aici pentru că unchiul ei era bolnav, pentru că așa trebuiau să facă, și nu pentru că...

— Hei, stai puțin!

Timbrul profund, total necunoscut, al vocii de băiat i-a dat fiori pe șira spinării și a încetinit pasul, uitându-se peste umăr. S-a oprit brusc.

Era jumătate din acel incredibil duo de sexoși. Pe ea o strigase, nu? Fiindcă se uita fix la ea cu ochii ăia, zâmbind cu buze pline, aproape prea perfecte.

A simțit brusc dorința nebună de a-i picta fața cu noile vopseluri cu ulei pe care i le cumpărase mama. S-a smuls din visare și și-a forțat gura să se miște.

— Salut! a chițăit ea.

Sexy, absolut sexy...

Băiatul a zâmbit și ea a simțit o ușoară fluturare în piept.

— Voiam să mă prezint, a spus el, ajungând-o din urmă. Mă numesc Dawson Black. Eu sunt...

— Geamănul care a stat în spatele meu la engleză.

Fața lui s-a umplut de uimire.

— Cum ți-ai dat seama? Majoritatea oamenilor nu ne deosebesc.

— Zâmbetul tău.

A roșit, îi venea să-și dea palme. *Zâmbetul tău?* Uau! S-a uitat repede pe foaia cu orarul și și-a dat seama că trebuie să ajungă la etaj.

— Adică celălalt nu a zâmbit deloc, ca toată clasa.

El a chicotit.

— Mda, îi e teamă că face riduri prematur dacă zâmbește.

Bethany a râs. Și simpatic, și drăguț? *Asta place la mine.*

— Și ție nu ți-e teamă?

— A, nu, am de gând să îmbătrânesc frumos. Abia aștept!

Zâmbetul lui era degajat și îi lumina ochii ăia care nu aveau cum să fie adevărați. Sigur erau lentile de contact. El a continuat:

— De fapt, filmul meu preferat e *Cocoon*¹.

— *Cocoon*? A izbucnit în râs, și el a zâmbit mai larg. Am impresia că ăsta e filmul preferat al stră-stră-străbunicii mele.

— Cred că mi-ar plăcea stră-stră-străbunica ta. Are gusturi bune.

S-a aplecat pe lângă ea și a deschis una din ușile grele. Elevii se fereau din calea lui de parcă era o bilă de demolare abia ținută în frâu.

— N-ai cum să dai greș cu asta. Tinerețe veșnică. Extratereștri. Chestii lucioase în piscină.

— Indivizi în capsule cosmice? a adăugat ea, aplecându-se pe sub brațul lui întins – un braț frumos, bine definit, care întindea materialul puloverului. Cu obrajii aprinși, i-a evitat repede ochii și s-a îndreptat spre scări. Deci, ești mare fan *golden oldies*?

¹ Comedie SF americană din 1985 despre un grup de persoane în vârstă întinerite de către extratereștri (n. red.).

L-a simțit ridicând din umeri lângă ea. Pe scara largă, care mirosea vag a mucegai și a ciorapi de la sport, a rămas alături, lăsând doar un mic spațiu pentru cei care treceau pe lângă ei.

Când au ajuns pe palier, Dawson s-a uitat peste umărul ei.

— Ce oră ai acum?

A ridicat orarul și și-a încrețit nasul.

— Ăăă... istorie la sala...

El i-a luat hârtia din mână și s-a uitat repede pe ea.

— Sala 208. Și e ziua ta norocoasă.

Cum un tip așa ca el stătea de vorbă cu ea, trebuia să fie de acord cu asta.

— De ce?

— Două chestii, a spus el, dându-i înapoi orarul. Facem împreună ora de artă, și apoi ultima oră, sportul. Sau poate e doar ziua mea norocoasă.

Incredibil de sexy. Simpatice. Și tot timpul cu vorbele la el? Tare! I-a ținut ușa deschisă, așa că a mai adăugat și „gentleman” pe listă. Și-a mușcat buzele, căutând ceva de spus.

În final l-a întrebat:

— Tu ce oră ai?

— Științe, la parter.

Ea a ridicat sprâncenele și s-a uitat în jur. Cum era de așteptat, lumea se holba la ei. Majoritatea fete.

— Atunci de ce ești la etaj?

— Fiindcă așa am vrut.

A spus-o atât de relaxat, încât i-a dat impresia că el de obicei face ce vrea.

Ochii lui i-au căutat privirea și i-au susținut-o. Ceva din privirea lui a făcut-o să se simtă ultraconștientă de sine – de tot ce o înconjoară. Într-un moment neașteptat de claritate, și-a dat seama că mama ei i-ar fi aruncat o singură privire unui

tip ca Dawson și ar fi trimis-o la școala de fete. Băieții de felul lui lasă de obicei o dâră de inimi frânte lungă cât fluviul Mississippi. Și ea ar trebui să fugă cât mai repede în clasa ei – care acum nu putea să fie prea departe –, fiindcă ultimul lucru pe care și-l dorea Bethany era o altă inimă frântă.

Dar stătea pur și simplu acolo, fără să facă o mișcare. Niciunul dintre ei nu făcea. Era așa de... intens! Mai intens decât fusese prima dată când se sărutase cu un băiat. Faza cea mai tare era că nici măcar nu se atingeau. Nici măcar *nu-l cunoștea*.

Simțind nevoia de spațiu, a făcut un pas în lateral și a înghițit în sec. Dap, spațiul fusese o idee bună. Dar privirea lui concentrată tot ajungea la ea pe sub genele dese.

Fără să-și desprindă ochii de la ea, a făcut semn cu mâna spre o ușă din spatele lui.

— Aia e sala 208.

OK. Zi ceva sau dă din cap, idioato!

Era clar că nu face o impresie bună aici. Ce i-a ieșit în final pe gură a fost cumva înspăimântător.

— Ochii tăi sunt adevărați?

Îh, la naiba, se poate mai rău de atât?

Dawson a clipit, ca și cum întrebarea l-ar fi surprins. Cum era posibil să-l surprindă? Probabil că lumea îl întreba tot timpul asta. Ea nu văzuse niciodată ochi ca ai gemenilor.

— Mda, a spus el trăgănat. Sunt adevărați.

— Ah... OK, sunt foarte frumoși.

I s-au înfierbântat obraji.

— Adică, sunt superbi.

Superbi? Trebuia să tacă exact în clipa asta.

Zâmbetul lui a revenit la putere maximă. Ei i-a plăcut.

— Mulțumesc! a răspuns el. Și-a lăsat capul într-o parte. Deci... ai de gând să mă lași așa?

Cu coada ochiului, ea a observat un băiat înalt și blond, care părea coborât din paginile unei reviste pentru adolescenți. L-a văzut pe Dawson și s-a oprit brusc, ceea ce l-a făcut pe un tip din spatele lui să dea peste el. Zâmbind cu o jumătate de gură, băiatul înalt și-a cerut scuze, dar nu și-a luat o clipă ochii de la Dawson. Și erau albaștri, albaștri precum cicoarea. Niciuna dintre vopselurile ei nu putea măcar să spere că ar reda intensitatea acelei culori. La fel cum era convinsă că n-ar putea să redea nuanța ochilor lui Dawson.

— Ce? a făcut ea, concentrându-se asupra lui Dawson.

— Numele tău? Nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Elizabeth, dar toată lumea îmi spune Bethany.

— Elizabeth. A repetat numele de parcă ar fi gustat sunetele. Și Bethany are și un nume de familie?

Fierbințeala i-a cuprins gâtul, și a strâns în mâini cureaua genții.

— Williams – numele meu de familie e Williams.

— Ei bine, Bethany *Williams*, acum trebuie să te las.

Dumnezeule, părea sincer dezamăgit!

— Pentru moment.

— Mulțu...

— N-ai de ce.

În timp ce se îndepărta cu spatele, ochii i-au sclipit în lumină. Impresionant.

— Ne vedem curând. Sunt sigur.

CAPITOLUL 2

Toate străzile din jurul orașului Petersburg erau la fel pentru Bethany. De trei ori a ratat curba spre noua ei casă – o fermă veche, transformată în spațiu de locuit. Drumul era îngust, marcat doar de un minuscul stâlp alb și înconjurat de copaci. Fiind obișnuită cu America suburbiilor, se simțea scoasă din elementul ei. Până și GPS-ul de la mașină o luase prin bătălii cu câțiva kilometri în urmă.

Îh!

Și slavă Domnului că există lanțuri de zăpadă! Sedanul ei n-ar fi reușit niciodată să urce sau să coboare drumul de pietriș de la vechea fermă. Dar locul era superb – munți acoperiți de zăpadă, ulmi cu trunchiuri groase și dealuri line, albe. O mâncau degetele să pună toate astea pe pânză.

La fel cum o mâncau să facă și altceva. Ceva ce chiar n-ar trebui. Să picteze fața unui băiat era ceva obsesiv de nivel hărțuire, și, Doamne ferește, dacă mama i-ar umbla iar prin picturi? Ar face un atac cerebral.

O ploaie înghețată a izbit-o în față când a coborât din mașină, și a fost gata să-și rupă fundul pe alea alunecoasă când s-a strecurat pe lângă Porsche-ul unchiului ei. Doctorii câștigă bine. Niște chicoteli de copil și o aromă de fursecuri au întâmpinat-o când și-a băgat geanta pe ușă. S-a scuturat de apa înghețată și a pășit în casă.

— Bethany?

Vocea mamei ei a răsunat ca o sonerie de alarmă – o nenorocită de sonerie de alarmă pentru covoare.

— Descalță-te!

Și-a dat ochii peste cap, și-a scos pantofii și a așezat vârfurile ude ale balerinilor ei uzi flească pe marginea covorului. *Ha! Ia-o pe-asta, mamă!* Încântată de jalnica ei tentativă de rebeliune, a mers pe urmele mirosului dulceag până într-o bucătărie demnă de Food Network.

Mama ei adora să gătească. Să facă curățenie. Să mai gătească un pic, și să o supravegheze pe Bethany cu fanatism. Doar o privire, și toată lumea știa de ce mama ei era decisă să vegheze cu ochi de vultur la virtutea ei.

Jane Williams chiar era tânără. Cum ar fi, se distrase cam mult într-o seară și la șaisprezece ani rămăsese gravidă *de tânără*. Bethany nu-l întâlnise niciodată pe tatăl ei biologic, și chiar nu dorise vreodată să-l caute. Tatăl ei adevărat era cel care o crescuse – singurul care conta.

Mama ei era absolut hotărâtă s-o împiedice pe Bethany să facă aceeași greșală. Cu alte cuvinte: făcea pe detectivul cu viața personală a lui Bethany. Dar cum Beth împlinise luna trecută șaisprezece ani, se gândea că acum o s-o lase mai moale.

Să sperăm!

Mama era la masa din bucătărie, mixând aluat într-un castron, iar fratele vitreg al lui Beth, de doi ani, se uita la ea. Era mai mult aluat dulce pe fața lui Phillip decât în castron, dar el părea că se distrează. S-a uitat la ea, cu claia lui de păr roșu și pistruii de pe față care îl făceau să fie atât de diferit de ea. Ochii câprui erau singurul lucru pe care îl aveau în comun.

Ochii, și pasiunea pentru aluatul dulce crud.

Ocolind repede masa, Bethany a înhățat o mână de aluat.

— Yum! a spus ea și a căscat ochii la el, comic.

Phillip a început să râdă și a luat un pumn de aluat. Câteva bucăți au căzut pe podea. O, nu! Cod roșu în bucătărie.

Câteva șuvițe s-au desprins din cocul franțuzesc al mamei când a oftat.

— Uite ce-ai făcut, Elizabeth!

Aruncând bunătățile dulci în gură, Bethany a luat șervețelele de hârtie de pe dulapul cu blat de oțel inoxidabil.

— N-o să putrezească podeaua, mamă.

În timp ce Bethany curăța mizeria, Phillip a întins spre ea brațele durdulii. Ea a aruncat gunoiul, apoi l-a luat din scaunul înalt. Ținându-l lângă șold, s-a mișcat plutind prin bucătărie, ca și cum ar fi dansat.

Și-a lipit fruntea de fruntea lui îmbujorată și i-a zâmbit.

— Care-i treaba, cur mic?

El a izbucnit în râs la asta, dar mama s-a încruntat și a trântit o bilă de aluat pe foaia de copt.

— Aș vrea să nu-i mai spui așa.

— De ce? Bethany s-a strâmbat, învârtindu-se în jurul insulei. Lui cur mic îi place să-i spun cur mic, fiindcă are un cur așa de mic.

Pe fața mamei s-a ivit un zâmbet.

— Cum a fost prima zi?

Bethany s-a aplecat pe spate, evitând să ia în față un cocoloș de aluat care, probabil, fusese în gura lui Phillip. Bleah!

— A fost OK. E o școală mult mai mică, dar sala de arte te face să cazi în cur.

— Limbajul! a certat-o mama ei. Copiii au fost drăguți?

Cazi în cur, i-a spus ea pe mutește lui Philip.

— Cur, a repetat el.

Bethany a dat din cap și l-a așezat pe brațul ei.

— Mda, mi s-au părut destul de cool.

Unul în mod deosebit i se păruse cool, dar nu avea de gând să spună nimic.

— Tu știi ce înseamnă cool, cur mic?

— Î-hî!

A dat din cap, cu un extra-efort.

Zâmbind, Bethany s-a oprit lângă mama ei și a îmbrâncit-o cu șoldul. O bucată de aluat a căzut pe masă.

— Ai vorbit cu tata? Îi place slujba din Fairfax?

Mama a luat bucata de aluat și a pus-o pe un șervețel. O casă curată e o casă fericită – mottoul oficial al mamei ei. Lui Bethany îi plăcea la nebunie să dea drumul la televizor când era emisiunea *Colecționari maniacali* când era ea în cameră. O lua razna.

— Tatăl tău ar fi fericit oriunde, atâta timp cât există registre și contabilitate.

Zâmbetul îi era plin de iubire.

— Dar nu-i place cât merge până acolo. Aproape trei ore. S-ar putea să-și ia un apartament pe la jumătatea drumului, să mai scurteze din timp.

Bethany s-a încruntat.

— Asta-i nașpa.

Mama ei a dat din cap și a terminat ultimul rând de fursecuri. S-a ridicat și s-a dus spre cuptorul dublu.

— Asta e. A băgat tava în cuptor, a închis ușa și s-a îndreptat. În fine, mă bucur că prima ta zi a fost bună și ți-ai făcut prieteni.

Prieteni? A, nu chiar. L-a pus din nou pe Phillip în scaunul înalt și s-a strâmbat, simțind stratul de zahăr de pe mâini. Zahăr amestecat cu bale... oribil. S-a dus la chiuvetă și și-a frecat mâinile ca un chirurg care se pregătește de operație.

Singura persoană cu care chiar stătuse de vorbă fusese Dawson. Obrajii i s-au aprins. Se instalase pe scaunul liber de lângă ea la ora de artă și începuse s-o toace cu întrebări despre Nevada și fosta ei școală. La sport jucaseră ping-pong, fete contra băieți, așa că acolo nu vorbiseră. Dar fuseseră o mulțime de zâmbete și...

Pașii lenți și inegali i-au întrerupt extazul interior. S-a uitat peste umăr și a închis apa. Unchiul ei slab și fragil apăruse în ușa bucătăriei. Cu pielea cenușie și palidă, era chel, și halatul de flanel îi atârna de umeri.

Arăta ca moartea.

Și ea se simțea ca naiba doar pentru că gândea asta. Și-a șters mâinile, sperând că fața nu îi va trăda gândurile. Dar apoi el s-a uitat la ea. Umbre negre îi înconjurau ochii șterși și injectați.

Își dăduse seama. Oamenii bolnavi își dau întotdeauna seama.

Și-a ferit privirea și s-a dus la Phillip, prefăcându-se foarte interesată de bolboroselile lui. Sincer, și acum era uimită că mama ei împachetase tot și venise aici. Niciodată nu fusese apropiată de fratele ei sau de familia ei, dat fiind că toată chestia cu sarcina la adolescență fusese motiv de supărare. Dar asta

era mama ei. Sângele apă nu se face. Fratele ei – fratele ei perfect, doctor în medicină, avea nu știu ce boală a sângelui, și ea dăduse fuga să-i fie alături.

Mama s-a întors și a scos o exclamație speriată. S-a repezit la el, l-a luat pe după umeri și l-a condus la masă.

— Will, de ce te-ai dat jos din pat? Știi că nu trebuie să umbli de colo-colo după tratament.

Unchiul Will s-a așezat țepăn.

— E chimioterapie, nu transplant de măduvă. Mișcarea face bine. Asta trebuie să fac, nu să stau în pat toată ziua.

— Știu. Mama se agita în jurul lui. Dar arăți așa de... obosit!

Sprâncenele lui fără păr s-au ridicat. Cuvintele nepotrivite. Bethany a clătinat din cap.

— Arăți mai bine, a spus ea și l-a împuns pe Phillip în burtă, pentru că îi plăcea cum chicotește. Tratamentul ajută?

A apărut un zâmbet fragil.

— Face ce trebuie. Nu sunt în stadiul terminal.

Să fii doctor și să fii bolnav probabil că e nașpa. Știi pe dinafară toate statisticile, toate tratamentele, toate efectele secundare și toate pronosticurile. N-ai cum să ascunzi adevărul despre boală sau să te amăgești în legătură cu ce o să fie.

Iar lui Bethany nu-i plăcea deloc să fie în preajma lui. Asta însemna că e o ființă groaznică? Unchiul Will era familia ei. Dar moartea nu atinsese niciodată viața lui Bethany. Nici boala, în afară de vreo răceală sau vreo gripă.

Unchiul Will urma să stătea cu ei cât făcea tratamentele. Când avea să se simtă mai bine, urma să se mute iar acasă la el, dar ei tot aici aveau să stea. Aproximarea asta de moarte o făcuse pe mama ei să-și dorească să consolideze relația cu familia, cât mai rămăsese din ea.

Mama s-a mai agitat puțin pe lângă unchiul Will, i-a făcut un ceai, și el a întrebat-o de școală. Bethany s-a scuzat cât a putut de repede. L-a mai gândilat o dată pe Phillip, după care a ieșit repede din bucătărie și s-a îndreptat spre scări.

Etajul fusese odinioară o simplă mansardă. Acum avea trei dormitoare și două băi. A străbătut holul îngust și a împins ușa dormitorului ei.

Era un dormitor trist.

Niciun poster. Niciun lucru personal, în afară de pânzele ei și de masa micuță, plină de vopseluri, de lângă fereastra mare din colț. Lângă ea era un birou și pe birou un laptop pe care rareori îl folosea. Conexiunea la internet era în cel mai bun caz intermitentă aici, și ea prefera să picteze în loc să piardă timpul pe net. Pe comodă era un televizor. Alt lucru cu care nu prea se încurca.

Faptul că nu se dădea în vânt după emisiuni TV și filme îi îngreuna de obicei relaționarea cu cei de o vârstă cu ea. Nu ar fi putut să spună care era mai nou cel mai sexy cântăreț sau cum se numea idolul adolescenților care făcea ravagii pe ecrane.

Pe Bethany nu prea o interesa asta.

Cu capul în nori, așa îi spunea mama ei.

Și-a întors scaunul spre șevalet, și-a strâns părul într-un coc neglijent și s-a așezat. Întotdeauna era cel mai bine să înceapă să picteze cu mintea goală. Să lase să curgă pe hârtie orice îi venea în minte. Numai că azi nu se întâmpla așa. Când închi-dea ochii, vedea mereu același lucru. În fine, aceeași *persoană*.

Dawson.

Bethany nu era înnebunită după băieți. Sigur, avusese și ea momente când îi venea să țopăie prin casă ca o păpușă dementă pentru că un anumit băiat se arăta interesat de ea, dar

nu era cu adevărat afectată de băieți. Nu până în punctul în care *un nume* să o facă să se îmbujoreze. Nici măcar Daniel – minunatul ei fost – n-o făcuse să simtă asta, și cu el ajunsese aproape până la capăt.

Scuze, mami!

Dar Dawson avea ceva special. Ceva mai mult decât faptul că arăta așa de bine. Când vorbise cu ea la ora de artă părea... fascinat de ea. Trebuie să fie imaginația ei, la fel ca și reacția ei în fața lui, pentru că nu îl cunoaște, și o atracție de magnitudine asta nu se întâmplă. Nu la prima vedere, și nu în viața reală. Stresul – trebuie să fie stresul.

A luat un creion ascuțit și și-a scuturat umerii. N-o să permită să devină obsedată de un băiat.

Fără să se gândească prea mult la ce face, a luat o pânză nouă și a început să creioneze o față. O față pe care o va completa mai târziu. S-a uitat la masa cu vopseluri și s-a încruntat, dându-și seama că va fi imposibil să redea cu acuratețe acea nuanță de verde.

Dap, deloc obsedată.

CAPITOLUL 3

Era obsedat.

Dawson fixa cu privirea tavanul dormitorului, ieșind și intrând din și în forma lui reală, ca și cum cineva s-ar fi jucat cu un întrerupător. Camera era întunecată... după care lumina alb-albăstruie dansa pe pereți. Aprins. Stins. Aprins. Stins. Faptul că nu reușea să-și mențină forma era semn clar de agitație sau de distragere gravă a atenției.

Iar distragerea lui avea un nume.

Bethany Williams.

În forma lui umană, și-a frecat fața cu podul palmelor și a scos un geamăt. Nu era niciun motiv pentru care să-și petreacă trei ore gândindu-se la ea. Ha! Trei ore? Poate vrei să spui zece.

Un fulger a trecut prin cameră și, până să-și ia mâinile de pe față, Dee s-a așezat pe pat lângă el, cu ochii mari.

Dee era probabil singura iubire adevărată din viața lui și a lui Daemon. Amândoi ar fi fost în stare să aducă iadul pe pământ dacă cineva s-ar fi luat de sora lor. Era comoara lor.

Acasă, femeile din rasa lor erauenerate. Un lucru pe care masculii din rasa umană nu păreau să-l facă.

Plină de energie și de o bucurie naturală de a fi, pur și simplu, cu ceilalți, Dee era ca un ciclon care mătură viețile oamenilor. Era și cea mai bună prietenă a lui. Aveau o legătură strânsă, una mult mai profundă decât legătura cu Daemon. Niciodată nu știuse de ce e așa. Era zidul ăsta din jurul fratelui lui, peste care nici măcar ei nu puteau trece. De când erau mici, întotdeauna fusese așa, Dee și Dawson.

Dee gesticula cu mâna în timp ce vorbea.

— Eram afară și am avut impresia că e un spectacol de lumini la tine în dormitor. Daemon spunea că probabil te mas...

De asemenea, Dee nu avea limite.

— A, nu, te rog, nu termina propoziția! A lăsat mâinile jos și s-a uitat printre pleoape la sora lui. Niciodată să nu termini propoziția asta!

Ea și-a dat ochii peste cap și și-a tras picioarele sub ea.

— Deci, ce făceai?

— Mă gândeam.

Sprâncenele ei delicate s-au arcuit.

— Gânditul provoacă spectacole de lumini? Uau! E cam trist, Dawson.

El a zâmbit.

— Știu, OK?

Ea l-a împins ușor în picior.

— Da, și tu nu-mi spui adevărul.

— Și, da, e târziu. N-ar trebui să dormi?

Ochii ei verzi ca acele brazilor s-au dat peste cap.

— De când ești tata? E destul de rău că Daemon e așa patern cu noi. Nu începe și tu!

Daemon chiar era patern. Nu era decât cu câteva minute mai mare ca ei, dar avea grijă ca minutele acelea să conteze.

Și ultimul lucru pe care îl voia Dawson era să vorbească cu Dee despre Bethany. Ca să vorbească despre Bethany cu oricare dintre ei ar fi o complicație inutilă la momentul acesta. Luxenilor nu li se interzicea propriu-zis să aibă relații cu oamenii, dar Ministerul Apărării nu era de acord cu asta, și ce sens ar fi avut? Să te cuplezi cu cineva, era una, dar să ai o relație? Nu era ca și cum Dawson putea să-i spună deschis acelei persoane cine este. Dacă ar fi făcut asta, MA-ul ar fi avut grijă ca persoana aceea să dispară, și cine și-ar fi dorit să aibă asta pe conștiință? Pe urmă, venea marea întrebare. Cum ai putea avea o relație serioasă cu cineva și să ascunzi cine ești?

Ca să nu mai vorbim de faptul că nu știa nimeni dacă oamenii și luxenii se puteau... împerechea. Nu se auzise vreodată de copii.

— De ce erai afară? a preferat el s-o întrebe.

Umerii ei s-au prăbușit imediat.

— A fost Ash la noi.

O, nu!

— Deci, ea și Daemon s-au despărțit. Din nou.

Relația lor fusese ca o telenovelă pentru copii de șaisprezece ani. Desigur, luxenii se maturizează mult mai repede ca oamenii, dar Dawson nu reușea să priceapă relația lor.

— Și era afară și țipa la el. Nu pot să cred că n-ai auzit.

Asta pentru că era atât de ocupat să se gândească la Bethany.

— De ce țipa?

— Nu știu. Probabil că Daemon s-a uitat la altă fată, sau ceva. Dee a oftat. Sau n-a vrut să iasă cu ea. Cu ea nu știi niciodată. Uneori mi-aș dori să se despartă și să rămână așa.

— Pur și simplu nu ți-e simpatică Ash.

— Nu e vorba că mi-e *antipatică*. Dee s-a dat jos din pat, a traversat camera ca un fulger și a apărut lângă fereastră. Doar că am impresia că e o jigodie.

Dawson și-a înăbușit râsul.

— Mda, nu ți-e deloc antipatică.

Ea s-a întors cu mâinile proptite în șolduri.

— Nu e potrivită pentru Daemon. Și el nu e potrivit pentru ea.

Dawson s-a ridicat în capul oaselor, și-a coborât picioarele din pat și s-a ridicat. Era aproape miezul nopții și avea chef să alerge puțin. Avea să fie o noapte lungă.

— Cine e potrivit pentru Daemon?

— Cineva care nu e așa posesiv, în primul rând, a spus ea, apropiindu-se de pat. Și cineva care ține cu adevărat la el. Tu știi că Ash aleargă după el pentru că toată lumea se așteaptă la asta. Nu pentru că îl iubește cu adevărat.

Pleoapele lui Dawson s-au îngustat cu o expresie vicleană.

— Cumva, asta e legat mai mult de tine și de Adam decât de Daemon și Ash.

Ea și-a țuguat buzele.

— Deloc.

— Î-hî!

Trezindu-i-se simpatia pentru sora și fratele lui, a început să se plimbe prin cameră. Seniorii nu controlau cu cine faci pereche, dar făceau sugestii care erau mai degrabă niște așteptări. Rasa lor se împuțina și era nevoie de repopulare. Asta pricepuse. Dar nu însemna că trebuie să fie și de acord.

Deocamdată, Dawson avea noroc. Nu mai existau alte fete de vârsta lui în grupul de aici, dar știa că la un moment dat vor aduce una. Sau va fi forțat să se ducă el la ea.

Și să-și lase familia.

Și-a trecut mâinile prin păr, știind de pe acum că la un moment dat va fi probabil un paria. Nu va respecta dorința seniorilor, pur și simplu. Exact așa cum știa că va face și Daemon, pentru că niciodată nu va accepta să rămână cu un luxen ca Ash.

Dar Dee? S-a uitat la ea, simțind cum îl cuprinde furia. Dee va fi cu Adam, indiferent dacă îl iubește sau nu, și simțea că lucrul ăsta îl ucide. Sora lui merita ceva mai bun.

Ei toți meritau ceva mai bun.

*

Dawson nu dormise mai deloc, dar se trezise și abia aștepta să ajungă la școală, cu toate că soarele de martie străpunsese norii grei și topea deja ultimele petice de zăpadă. Ar fi fost o dimineață perfectă să chiulească de la școală și să facă unul dintre numeroasele trasee, dar nu azi...

După ce și-a pus al treilea castron de Count Chocula, s-a rezemat de dulap și a început să mănânce.

— Neața, frate! a spus el când l-a văzut pe Daemon intrând în bucătărie.

Daemon a mormăit ceva, îndreptându-se spre cămară. A luat un pachet de Pop-Tarts și a devorat pateul fără să-l încălzească.

Și-a aruncat ochii spre Dawson și i-a întâlnit privirea.

— Ce?

— Nimic, a spus Dawson, înghițind încă o lingură de cereale. O să fie o zi superbă.

Cu pleoapele îngustate, fratele lui l-a întrebat suspicios:

— De ce ești tu așa de vesel în dimineața asta?

— Nu cred că e posibil să fie cineva vesel.

Dee a intrat ca un fulger în bucătărie, lumina ei s-a estompat și a lăsat să se vadă o cascadă de păr negru și ondulat care îi cădea pe umerii înguști. A luat bidonul cu lapte și s-a dus după Froot Loops. Toți trei luau micul dejun de campioni.

— Bună dimineața!

A luat un castron din dulap.

Daemon a arcuit o sprânceană.

— Asta înseamnă să fii vesel.

— Și eu nu sunt deloc așa, a replicat Dawson. Doar spun.

Dee s-a încruntat.

— Ce-mi scapă?

— Fratele tău e tot o veselie în dimineața asta, a spus Daemon. Pentru că merge la școală. E ceva total în neregulă cu asta.

Dawson a zâmbit.

— Total în neregulă e că eu și Dee trebuie să stăm aici să vorbim cu tine, când tu ești în boxeri.

— Așa e, a murmurat Dee, prefăcându-se că-și bagă degetul pe gât, să vomite.

— În fine. Daemon s-a întins și a zâmbit lenevos. Nu fi invidios că eu sunt fratele care arată mai bine.

Dawson și-a dat ochii peste cap și nu s-a mai obosit să-i spună că nu e nicio diferență cât de mică între ei. Mă rog, în afară de faptul că el are un comportament mult mai frumos. În loc să arunce castronul și lingura în chiuvetă, cum făcea de obicei, le-a spălat, le-a șters și le-a pus la locul lor. S-a întors și s-a uitat pe rând la frații lui.

Ei se holbau la el cu gura căscată.

— Ce e? a întrebat el.

— Tu... ai spălat vasele? Dee s-a dat încet înapoi, clipind des din ochi, și s-a uitat la Daemon. Vine sfârșitul lumii. Și eu sunt și acum vir...

— Nu! au strigat frații la unison.

Daemon chiar părea că e gata să vomite.

— Dumnezeule, să nu termini niciodată propoziția asta! De fapt, să nu schimbi niciodată *asta*! Mersi!

Ea a căscat gura.

— Tu te aștepți ca eu să nu...

— Nu e o discuție cu care vreau să-mi încep dimineața. Dawson și-a luat geanta de pe masă. Mă duc la școală înainte să apară mai multe detalii.

— Și de ce nu ești îmbrăcat? a întrebat Dee, cu toată atenția îndreptată asupra lui Daemon. O să întârzii.

— Eu mereu întârzii.

— Punctualitatea duce la perfecțiune.

Suspinul lui Daemon a răsunat pe toată scara.

— Se zice: repetiția duce la perfecțiune, surioară.

— Tot aia.

A urmat o pauză.

— Ai dreptate. Tot aia e.

Când Dawson a ajuns la ușă, a auzit-o pe Dee:

— Știi că tu ești fratele meu preferat, nu?

Dawson a zâmbit.

Din bucătărie s-a auzit un chicotit răgușit, după care:

— Te-am auzit spunându-i asta lui Dawson acum două zile. Presupun că asta înseamnă că azi vrei să te duc eu cu mașina.

— Poate, a mormăit ea.

Dawson a tras ușa după el, a ieșit afară și s-a dus la mașină. Nu i-a luat mult să ajungă la școală. Ar fi ajuns mai repede

dacă ar fi renunțat la pielea de om, dar ar fi fost și mai greu de explicat. Cum era devreme, a dat drumul la muzică în Volkswagenul său Jetta. Apoi a intrat în școală, a bocănit din picioare toată ora de dirigenție, după care s-a năpustit în sala unde avea engleza și s-a așezat la locul lui, evitând zâmbetele ultrafericite pe care i le adresa Kimmy.

După douăzeci de secunde, Dawson și-a dat seama că nu respiră. Adică nu respiră deloc. Luxenii nu au nevoie de oxigen, dar au preluat partea aceea de mecanică, pentru a păstra aparențele. S-a uitat în jur disperat și a fost ușurat să vadă că nu observase nimeni.

Dumnezeule! Parcă și vedea titlurile din ziare. Extratereștrii sunt printre noi. Fugiți!

Dar când a intrat Bethany în clasă, cu părul ei negru prins la spate într-o coadă care îi descoperea gâtul grațios, e posibil să fi încetat iar să respire. O mie de cuvinte minunate s-au strâns în capul lui într-o nanosecundă, dar și-a ferit privirea și și-a coborât ochii în caietul lui gol. Notițe? E cineva care chiar ia notițe în clasă? Dawson voia să vadă dacă îi va vorbi ea prima.

Doamne, se purta ca o puștoaică de șaisprezece ani! Era terminat!

Bethany s-a așezat pe scaun și și-a ridicat un picior la piept. Învârtea un pix în mâna dreaptă.

— Hei, Dawson!

Ea. Îi. Vorbise. Prima. Era ca și cum ar fi câștigat la loterie, ar fi făcut sex și ar fi urcat pe cel mai înalt munte, toate la un loc. Dar trebuia să se potolească, fiindcă se îndrepta cu pași grăbiți spre zona penibilului.

A ridicat capul și i-a zâmbit.

— Te-ai decis să vii și în ziua a doua. Fată curajoasă!

— Sunt o fire aventuroasă. Ce pot să zic?

Cât de aventuroasă?

— După ce te-am văzut ieri la sport cum mânuiești paleta, pot să-mi imaginez.

Obrajii ei s-au îmbujorat, și asta o făcea și mai frumoasă.

— Sunt ca un jucător de ping-pong profesionist. Am talent.

Fără să-și dea seama, el se aplecase în față. Doar câțiva centimetri le separau fețele. Doamne, cât de mult i-a plăcut că ea nu s-a retras și nici n-a făcut pe timida. Îl privea drept în ochi.

Cuvintele i-au ieșit din gură direct.

— Ce faci în weekend?

Pixul din mâna ei s-a oprit din mișcare. A clipit, ca și cum ar fi fost surprinsă, după care genele ei s-au ridicat iar.

— Tata a lucrat toată săptămâna, așa că ne vedem rar, și sâmbătă petrecem ziua în familie cu unchiul Will... S-a întrerupt. Dar duminică sunt liberă.

Duminică i se părea prea departe, dar trebuia să se mulțumească cu asta.

— Vrei să luăm masa împreună?

Buzele ei trandafirii au format un „O”, după care s-au desțins într-un zâmbet.

— Îmi propui cumva o întâlnire, Dawson?

Înainte să poată răspunde, Daemon s-a apropiat printre bănci, cu privirea lui pătrunzătoare ațintită asupra lui Bethany, care stătea întoarsă spre el. I-a zâmbit ușor, cu buzele strânse. Zâmbetul pe care îl oferea de obicei înainte să mănânce pe cineva de viu.

Bethany i-a zâmbit și ea.

Lui Dawson i-a venit să-l ia la bătaie pe fratele lui. Reacția de apărare a teritoriului i-a provocat o revenire bruscă la

realitate, care nu i-a scăpat lui Daemon. Și-a îngustat pleoapele. Folosind calea de comunicare preferată de cei din rasa lor, i-a trimis fratelui un mic mesaj. *Termină, frate!*

Nu a fost nici urmă de emoție pe fața lui Daemon. *Ce-am făcut?*

Dawson a dat să riposteze, dar s-a oprit. De ce naiba îl amenința pe frate-său? Că se uită urât la Bethany? Daemon nu se ferea de fetele din specia umană, dar nici nu obișnuia să le caute.

S-a hotărât să-l ignore pentru moment, fiindcă era convins că mai târziu va trebui să-i dea explicații, și s-a concentrat din nou pe ce era mai important. Pe Bethany.

— Dacă-ți propun o întâlnire? Așa se pare.

În spatele lui, Daemon a scos un sunet ca și cum s-ar fi înecat, după care, în capul lui Dawson: *Ce naiba, frate?*

Dawson nu i-a răspuns, dar și-a dat bine seama de tensiunea care iradia dinspre Daemon și de discuția care știa că o să urmeze, numai că, ciudat, chiar nu-i păsa.

I-a zâmbit lui Bethany.

CAPITOLUL 4

Bethany era cumva șocată. Da, sigur, se așteptase ca Dawson să stea de vorbă cu ea, ba chiar să și flirteze un pic, dar să-i dea întâlnire? Așa, pur și simplu? Normal că a fost surprinsă... și impresionată.

— Bine. S-a uitat în jos, la pixul din degetele ei, întrebându-se cum ar putea ieși din casă cu un băiat. Ăăă, ne întâlnim undeva?

O fulgerare de satisfacție a intensificat nuanța de verde pe care o aveau ochii lui.

— Pot să vin eu să te iau.

O, nu, nu, nu! Bethany vedea de pe acum privirea iscoditoare a mamei când se pregătea pentru inevitabilul interogatoriu. Stânjeneala deja începuse să se insinueze și făcea ca degetele să i se strângă pe pix.

— Ăăă, aș prefera să ne întâlnim undeva. Nu e nimic personal, dar părinții mei...

— Sunt stricți? Absolut OK. Nu a avut nicio ezitare, și ea a apreciat asta. E în oraș un restaurant. Nimic special, dar mâncarea e grozavă. The Smoke Hole Diner – ai auzit de el?

Nu auzise, și Dawson i-a explicat repede cum să ajungă acolo. Nimic nu era prea greu de găsit în Petersburg, atâta timp cât nu se afla pe niște străzi lăturalnice, care pentru ea arătau la fel.

În timp ce vorbeau, Bethany a observat că mai multe fete, și în special o blondă din fața ei, ascultau fără nicio jenă. Blonda avea un corp și o față perfecte – genul minion și zglobiu. La aproape un metru șaptezeci și șase, Bethany se simțea precum Godzilla doar stând așa, în spatele ei. După care l-a observat pe geamănul lui Dawson.

Și el asculta.

Peste umărul lui Dawson, se uita la ei cu pleoapele îngustate. Ceva din expresia lui dură spunea că nu e prea încântat de ce aude. Și mușchiul care îi zvâcnea în obraz îl dădea cumva de gol.

Care era treaba cu el, Bethany nu știa, dar s-a decis că ar fi mai bine să stea departe de el... și de Barbie.

A început ora. Pe lista de lectură era *Mândrie și prejudecată*. S-au auzit bombăneli de la mai toți copiii din clasă când domnul Patterson le-a dat cărțile. Ea o citise deja – de trei ori –, așa că referatul despre conflictele sociale din acea perioadă nu avea să fie o nenorocire.

A pus romanul pe bancă și a încercat să se concentreze asupra lecturii, dar mintea ei se întorcea mereu la băiatul din spate. Aftershave-ul lui – chiar era aftershave? – avea un miros de pădure, de natură, care îi amintea de focurile de tabără.

Un miros foarte plăcut.

Unic, cu nimic juvenil în el. La naiba, *nimic* nu era juvenil la Dawson. Evident, era de vârsta ei, avea șaisprezece ani, dar dacă l-ar fi întâlnit în afara școlii, ar fi crezut că e student. Avea o încredere de sine extraordinară, lucru care de obicei le lipsește băieților la vârsta asta.

Poate că tipul ăsta nu era de nasul ei. Tipii ca el au de obicei un harem întreg de fete. Fete ca Barbie. Nu fete care au mai tot timpul vopsea sub unghii.

S-a uitat în jos la mâna ei și s-a crispat. Pe degetul mic îi rămăsese vopsea verde, de aseară. Roșeața i-a urcat în obraji. Cu o seară în urmă pictase fața lui Dawson, cu toate că-și spusese să nu ajungă până acolo.

Dar ajunsese acolo, și chiar mai departe.

Fir-ar! Obsesia începe întotdeauna cu pictarea feței cuiva, nu?

Ronțăind capacul pixului, s-a prefăcut că-și întinde gâtul, întâi spre stânga, apoi spre dreapta. Aruncând o privire peste umăr, l-a văzut pe Dawson uitându-se la ea cu ochii aceia pătrunzători.

Li s-au întâlnit privirile.

Și aerul i-a ieșit instantaneu din plămâni. Încă o dată, forța concentrată a privirii lui a făcut-o să se înfioare. La fel ca ieri, pe coridor, a simțit nevoia să se îndepărteze. Pentru că ce era în ochii lui... nu era ceva normal; era o putere autentică, pe care nu o putea reda în pictură. Un fel de luminozitate pe care nu putea s-o obțină întocmai.

El i-a făcut cu ochiul și, la naiba, ce sexy era! Deloc vulgar sau stupid. Era genul de făcut cu ochiul pe care îl vezi la vedetele de cinema. O chestie care nu-i iese nimănui în viața reală.

Dap, nu era de nasul ei. S-a simțit cuprinsă de surescitare.

Zâmbind cu pixul în gură, s-a întors cu fața la tablă înainte s-o vadă profesorul.

Dumnezeule, mai avea câteva secunde și se topea toată, ca o fetișcană.

Când s-a sunat, Dawson era deja în picioare, lângă banca ei. Fratele lui s-a oprit lângă el și a rămas acolo, cât timp Bethany și-a băgat cărțile în geantă și s-a ridicat. A avut impresia că gemenii și-ar fi spus ceva fără cuvinte, fiindcă Dawson i-a rânjit fratelui său.

Acesta a trecut, în sfârșit, pe lângă Dawson, uitându-se peste umăr cu un zâmbet ironic.

— Fiți cuminți! a spus el.

Cel puțin cu glas tare.

Bethany a ridicat din sprâncene.

— Ăăă...

— Ignoră-l pe Daemon! Eu așa fac mai tot timpul. Dawson a întins brațul și ea a pornit în fața lui. Stă prost la capitolul interacțiune socială, a adăugat el.

Nefiind sigură că glumește, s-a decis să treacă peste asta.

— Totuși, cred că e tare să ai un frate geamăn.

— A, nu știu dacă „tare” e cuvântul potrivit. A zâmbit. Dar nu suntem gemeni.

Ieșind pe coridorul aglomerat, Bethany s-a încruntat.

— Nu sunteți? Pe mine și pe restul lumii ne-ați putea păcăli.

Râsul lui era răgușit și profund, foarte plăcut la auz.

— Suntem tripleți.

Ea a făcut ochii mari.

— Aoleu, trei sunteți?

— Avem o soră.

Mergea aproape de ea, așa că li se atingeau umerii aproape la fiecare pas. Ei i se părea delicios de zăpăcitor.

— E un bun camarad, și mult mai drăguță ca noi.

Erau trei, și una era fată. Tripleți. Ce nebunie!

— Sunteți apropiați?

El a dat din cap, urcând împreună cu ea scările, la fel ca în ziua precedentă. Aparent, nu era mare chestie pentru el să ajungă la timp la ore.

— Da, suntem destul de apropiați. Mai ales Dee, sora mea, și cu mine. E o scumpă. S-a oprit, înclinându-și trupul ca să evite un grup de elevi. Nici Daemon nu e băiat rău. Și-ar da brațul stâng pentru noi. Tu ai frați?

— Un frate – un frate vitreg, a spus ea zâmbind.

Când Dawson vorbea despre sora și fratele lui, se simțea în voce iubire adevărată. Ceva atât de rar în zilele noastre. Majoritatea prietenilor ei din Nevada nu făceau decât să-i bârfească pe frații sau surorile lor.

— Are doar doi ani.

— A, cur mic...

Bethany s-a oprit în mijlocul coridorului.

— Ce ai spus?

Dawson s-a încruntat.

— Ăăă, am spus „cur mic”. Sper că n-a fost, ăăă, jignitor.

— Nu. S-a uitat în sus la el, lucru care în sine era o realizare. Doar că exact așa îi spun eu lui Phillip – cur mic. Asta e porecla lui.

Expresia lui Dawson s-a relaxat într-un zâmbet.

— Pe bune? Ce mișto! Eu și Daemon îi spunem așa lui Dee. Nu-i place deloc.

Ea și-a încrucișat brațele la piept și s-a uitat în ochii lui.

— Te uiți mult la televizor?

— Doar când mă obligă Daemon.

Doamne sfinte...

— Filme?

Zâmbetul lui a ajuns la ochi.

— Nu sunt prea mare fan. Îmi place natura. Prefer să fac o drumeție decât să stau acasă.

Ea s-a gândit la pictură și la faptul că preferă să picteze, mai mult ca orice altceva. Mai era un singur lucru.

— Ți place zahărul? Adică tot timpul trebuie să mănânci mult zahăr?

El a râs.

— Da, mai ai întrebări? Trebuie să se sune.

Dragostea pentru zahăr trebuia să însemne dragoste adevărată. Trebuia. Pe fața ei s-a întins un zâmbet atât de larg, încât ar fi trebuit să se simtă jenată.

— Nu. Asta-i tot.

— Bun.

A întins mâna și i-a dat după ureche o șuviță de păr care îi scăpase din coadă. Atingerea încheieturilor degetelor lui pe pielea ei a trecut prin ea ca un fulger.

— Ce faci după ore? Vrei să mergem să mâncăm ceva?

— Credeam că o să facem asta duminică.

— Da, facem, dar asta fiindcă am vrut să-mi fac planul pentru weekend. N-are nicio legătură cu ziua de azi.

Ea a deschis gura și a scăpat un hohot de râs. Doamne, era pur și simplu... nu existau cuvinte. Mama ei o aștepta să vină acasă imediat după ore, și asta trebuia să facă. Aveau planurile pentru duminică, dar duminica părea așa de departe. Mai erau atâtea zile...

S-a auzit soneria, și ea a tresărit.

— Bethany Williams.

I-a spus numele pe un ton glumeț.
Ea a ridicat genele și a dat din cap că nu.
— Da.

*

Bethany ar fi trebuit să-și dea seama din prima clipă că Dawson Black e belea cu B mare, o belea de un metru optzeci și doi, plus niște mușchi zvelți și un zâmbet dezarmant.

Băieții sunt așa de complicați!

Iar băieții ca Dawson? A, mult, mult mai complicați.

Cei mai mulți n-aveau nici jumătate din charisma radiată de el. Nu era nicio mirare că îl plăcea și că deja se gândea să-i spună mamei că mai stă puțin la școală să facă ceva la arte. O minciună ușoară, credibilă, dat fiind că făcuse o groază de activități extracurriculare de mai multe ori pe săptămână când erau în Nevada. Faptul că era așa de dispusă să mintă în legătură cu el nu făcea decât să-i consolideze și mai mult ideea că îl place mult prea tare. Și nu vorbiseră decât de câteva ori. Încă nu-și dădea seama dacă ăsta e un lucru bun sau rău.

Nu se așteptase ca el să-i intre așa repede pe sub piele. Și chiar nu fusese pregătită să simtă golul acela din stomac pe care îl avea când se uita după el cum dă colțul pe coridor, spre ora lui de științe. Doamne... chiar îi era dor de el.

În mod sigur nu după el se uita peste umăr pe hol, când s-a oprit la dulapul ei înainte de prânz. Nup. În niciun caz. Minteai ei nu stătea doar la băiatul pe care îl întâlnise de curând. Și în mod sigur nu compara fiecare nuanță de verde cu niște ochi care străluceau ca smaraldul șlefuit.

Bethany a fost distrată la celelalte ore, agitată, surescitată și tensionată precum ghemul de benzi de cauciuc pe care Simon Cutters l-a ținut permanent în mână la ora de chimie. Când l-a

aruncat în sus pentru a cincizecea oară, ea a vrut să i-l ia și să i-l arunce pe ferestrele încetoșate de la clasă.

În sala de sport s-a holbat întruna la Dawson, care era la o altă masă și juca ping-pong cu Carissa, o fată tăcută, care avea cei mai mișto ochelari cu ramă de baga pe care îi văzuse ea vreodată. Privirea i s-a întors imediat la el.

La naiba, reușea să facă dintr-un tricou alb simplu un obiect demn de venerație.

La fiecare lovitură de paletă, tricoul se întindea pe mușchii fermi. Alerga? Mergea des la sală? Adolescenții nu au de obicei un corp atât de musculos.

Dawson a lovit din nou mingea spre Carissa. Ea a ratat lovitură și, în intervalul acela minuscul de timp cât ea s-a dus după minge, el s-a uitat la Bethany și i-a zâmbit.

Inima ei a sărit din piept. Nu e bine, o, nu e bine!

O minge galbenă de plastic a trecut pe lângă capul ei, gata să-i atingă obrazul.

Kimmy, partenera ei, și-a proptit mâinile în șolduri.

— Nici măcar nu ești atentă.

Ea a strâns din ochi, fiindcă într-adevăr nu era atentă.

— Scuze! a bolborosit și s-a întors să caute pe jos mingea aia nenorocită, care ajunsese tocmai lângă gradene. Mă duc s-o iau.

Kimmy a oftat, studiindu-și unghiile îngrijite.

— Mda, doar nu-ți închipuiai că mă duc eu.

Bethany a ignorat-o și s-a dus după minge. Treaba asta cu holbatul scăpa deja de sub control, și avea presimțirea că o să fie și mai rău. Chiar și acum își stăpânea cu greu dorința nebună de a se uita peste umăr, ca să vadă dacă el se uită la ea. Simțea că se uită. *N-o face!* Mușchii gâtului i s-au crispat. *În niciun caz.* Îi zvâcneau degetele pe paletă. S-a aplecat și...

O mână aurie a ajuns la minge înaintea ei. Surprinsă, a făcut un pas înapoi și a ridicat privirea... tot mai sus. De unde naiba apăruse *asta*? Era blondul pe care îl văzuse ieri pe hol – băiatul model-perfect, cu părul ondulat care-i cădea mereu peste ochii albaștri cristalini. Dacă își aducea bine aminte, fusese la cel puțin patru mese distanță, și între mese era cel puțin un metru jumate. Nici nu-l văzuse mișcându-se, și nu era ca și cum ar fi putut să nu observe o chestie așa superbă umblând pe lângă ea.

Sau poate că avea doar o gravă afecțiune Dawson la creier.

— Mmm, mersi că mi-ai...

I-au zburat cuvintele când i-a întâlnit ochii. Răceala lor a făcut-o să înghețe. Nu făcea nimic să-și ascundă antipatia. Ieșea, efectiv, din el și se cățara pe pielea ei ca o duzină de păianjeni.

— Cum te cheamă? a întrebat-o el pe un ton autoritar.

Bethany a clipit din ochi. Vocea lui se potrivea cu ochii. Frigidă. Aspră. Plină de dispreț și superioritate. La cealaltă școală, fusese de mai multe ori ținta unor astfel de priviri, mai ales după ce se despărțise de Daniel. El era cel popular...

Băiatul a rânjit.

— Ai nume, nu? Sau nu înțelegi engleza?

O fierbințeală puternică i-a cuprins obrazii, făcându-i roșii ca cireșele, era convinsă de asta. A deschis gura, dar n-a ieșit niciun sunet. Confruntarea nu era specialitatea ei, iar asta era o confruntare. OK, deci n-avea nicio problemă să se confrunte cu mama ei pe diverse chestii, dar cu altcineva? Mda, a rămas holbându-se la el ca și cum era mută.

El s-a apropiat și, chiar dacă avea impresia că e nebună fiindcă gândește asta, putea să jure că ies din el valuri de căldură ca și cum ar fi fost un soi de radiator electric. Pe fruntea ei au apărut picături de transpirație.

— Te-am întrebat cum te cheamă.

— Cum o cheamă nu e treaba ta, a intervenit o voce melodioasă și profundă.

Dawson stătea lângă ea și se uita urât la celălalt băiat. A înclinat capul într-o parte.

— Dă-i înapoi mingea, Andrew!

Temperatura din sala de sport a urcat exploziv. Toți copiii se uitau la ei.

Buzele lui Andrew s-au arcuit într-o jumătate de zâmbet.

— Sau *tu* nu înțelegi bine engleza? l-a întrebat Dawson.

Avea pe față un zâmbet, dar după felul în care i se încordau mușchii, îți dădeai seama că e gata să-i smulgă mingea celuiilalt.

Toate astea pentru o minge de ping-pong? Absolut bizar. Bethany și-a dres glasul și a întins mâna.

— Mă cheamă Bethany. Acum vrei să-mi dai mingea, te rog?

— N-a fost chiar așa de greu, nu? Andrew nu și-a luat o clipă privirea de la Dawson. O să mai stăm de vorbă, a adăugat.

— Sau nu, a replicat Dawson.

Cu o sprânceană ridicată, Andrew a lăsat mingea să cadă în palma ei desfăcută. Apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a dus la masa lui.

— Uau! a murmurat ea, neștiind ce să creadă despre asta.

Dawson și-a dres glasul.

— E un pic cam... ei, da, Andrew e o jigodie de primă mână. Nu-l băga în seamă!

Bethany a dat din cap și s-a uitat în palmă, după care a icnit, șocată. Sfinte Sisoe!

Mingea de ping-pong se topise într-un cerc neregulat.

CAPITOLUL 5

Complet șocată de ostilitatea pe care i-o arătase Andrew și de mingea de ping-pong băgată la microunde, Bethany a stat mult până s-a spălat și s-a schimbat după ora de sport. Ceva era cu tipii ăștia doi, parcă ar fi comunicat prin intermediul privirilor asasine. Îi amintea de felul în care se purtaseră Dawson și fratele lui în dimineața aceea. Adică privirile alea asasine aveau ceva special.

A clătinat din cap, și-a scos elasticul din păr, s-a pieptănat, după care și-a pus peria în geantă și s-a întors, apoi a scos un mic țipăt.

Kimmy stătea în spatele ei, cu brațele ei subțiri încrucișate la piept. Buzele aveau atâta gloss, că păreau unse cu ulei.

— Doamne, m-ai speriat!

Bethany și-a luat geanta, și-a pus-o pe umăr și a așteptat ca ea să spună ceva. Orice. Și iar a așteptat. Tăcere. OK.

— Ai nevoie de ceva? Pentru că întârzii.

— Întârzii la ce? a întrebat ea.

Bethany s-a uitat urât la ea. Ca și cum era treaba lui Barbie unde se duce și de unde vine ea. *Nu prea cred.* A trecut pe lângă ea.

— Ne vedem mâine.

— Stai! Kimmy a trecut repede în fața ei, blocând ușa. E adevărat că Dawson te-a invitat în oraș? a întrebat, dar nu a așteptat răspunsul. Fiindcă am auzit în clasă când te-a invitat, și prietena mea Kelly mi-a zis că te-a invitat și azi.

Dacă îl auzise în clasă, de ce mai întreba acum?

— Uite, hai să-ți dau un sfat!

Kimmy a zâmbit, într-o încercare penibilă de a părea drăguță, ca și cum ar fi vorbit cu o prietenă dragă. Era atât de fals, absolut fals!

— Dawson e un fustangiu notoriu. A trecut prin toată școala și nu numai. Și fratele lui la fel, le place să-și bată joc de oameni. Se dau unul drept celălalt, dacă înțelegi ce vreau să zic.

S-a simțit cuprinsă de dezamăgire. Amintirea relației ei cu Daniel i-a revenit în minte. Vechile răni s-au redeschis și ea a izbucnit:

— Și de ce îmi spui mie asta?

Kimmy s-a uitat la ea cu privirea aia „tu ești pe bune?”

— Tu ești fata nouă. De ce crezi că e așa de interesat de tine? Și-a plimbat privirea peste blugii și puloverul lui Bethany, ca și cum chiar n-ar pricepe. Vreau doar să fac și eu o faptă bună pe ziua de azi și să te previn. Băiatul ăla... în fine, e versat.

Cu asta, Kimmy s-a răsucit pe călcâie și a plecat.

— Ce naiba? a spus Bethany cu glas tare, și vocea ei a răsunat în camera goală.

Toți sunt în școala asta așa prietenoși? Dumnezeuule!

A inspirat adânc și a ieșit din vestiar, spunându-și că nu trebuie să ia prea mult în seamă avertismentul lui Kimmy. Ar putea fi gelozie. Ar putea fi jigodism, pur și simplu.

Sau ar putea fi adevărat, i-a susurat o voce malefică, enervantă. De ce ar fi surprinsă dacă ar fi adevărat? N-ar fi. Ambii frați erau întruchiparea sexoșeniei. Ar fi fraieră să creadă că Dawson nu are o tonă de foste iubite. A deschis ușa cu un brânci mai puternic decât era nevoie, întrebându-se dacă nu ar trebui să anuleze întâlnirea. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie încă o gaură la cureaua lui, oricât de frumoasă e cureaua aia. Iar faptul că situația asta o irita atât de tare spunea multe.

Era îndrăgostită până peste cap.

Inima ei a început să facă bum-bum când l-a văzut. S-a oprit brusc, strângând în mână cureaua genții.

— Hei!

El nu i-a zâmbit, nici n-a surâs, s-a uitat doar la ea cu privirea aceea intensă.

— Voiam să-mi cer scuze pentru prietenul meu.

Nesimțitul ăla era prietenul lui?

— Nu e vina ta, dar poate...

— Mda, este, într-un fel. S-a dezlipit de dulapul de care stătea rezemat și și-a trecut mâna prin păr. Știu că nu are sens, dar pur și simplu îmi pare rău că a fost așa de javră cu tine. Și sper că nu te-ai răzgândit în legătură cu ieșirea noastră. Nu că te-aș condamna pentru asta.

Acum chiar era confuză. Da, era gata să se răzgândească, dar nu din cauza lui Andrew. Și, sincer, nu pricepea de ce e problema lui felul în care se poartă prietenul lui. Dar sinceritatea din vocea și din ochii lui Dawson au cucerit-o. Fustangiu sau nu, se simțea prost când n-avea niciun motiv.

El a dat din cap încet, ca și cum tăcerea ei ar fi fost un răspuns.

— OK, presupun că asta e.

Ea a deschis gura, dar n-a ieșit niciun sunet. De ce i se tot întâmplă asta cu băieții din Virginia de Vest?

Stătea în fața lui și se uita la el, voia să-i spună că e OK și că tot vrea să meargă împreună să mănânce ceva, în ciuda logicii. Că vrea să iasă cu el și să fie prieteni... poate chiar mai mult decât prieteni.

Dar nu a spus nimic.

El a schițat un zâmbet și a făcut un pas spre ea.

— Ai o hârtie și un pix?

— Ăăă, sigur.

A scos din geantă cele două obiecte și i le-a întins. El a început imediat să scrie ceva.

— Dawson, sincer, eu...

— E OK. Uite, a spus el, dându-i înapoi pixul și hârtia. E numărul meu de telefon. Sună-mă oricând, dacă vrei. Și încă o dată, îmi cer scuze!

Ea s-a uitat la bucata de hârtie ruptă din caiet, surprinsă să vadă că scrisul lui e la fel de fluid și grațios precum îi sunt mișcărilor. Când a ridicat privirea, Dawson deja dispăruse.

★

Dawson era furios la culme. Ar fi vrut să se ducă la nemernicul ăla și să intre cu mașina în casa lui. Faptul că îi plăcea Volkswagenul lui Jetta a fost singurul lucru care l-a oprit să nu le mai dea o ușă la casă. Mă rog, și Adam, geamănul cel bun, așa cum îi spunea el, era un tip destul de ca lumea. La fel și Ash, când nu era cu Daemon.

Andrew avea o problemă cu Bethany doar pentru că îl văzuse pe Dawson uitându-se la ea la ora de sport, și, evident, fiindcă era un băgăcios nesuferit. Dintre toți luxenii care trăiau în afara comunității, Andrew era singurul care părea mai potrivit pentru traiul în sânul comunității lor.

La jumătatea drumului spre casă, i-a bipăit telefonul. Sperând că e Bethany, și simțindu-se ca un prost din cauza asta, s-a dat pe spate și și-a scos iPhone-ul subțire din buzunarul blugilor.

Și, normal, era de la scumpul lui frate. Mesajul era scurt și la obiect.

Vino acasă imediat.

O parte din el ar fi vrut să spună „te bag în mă-ta” și să se ducă oriunde, numai acasă nu, dar la un moment dat tot trebuia să ajungă acasă. Totuși, a încetinit aproape de viteza melcului, trecând în revistă șirurile de mașini cu abțibilduri pe care scria „Femeilor adevărate le plac Fordurile” sau „Camioanele se descurcă mai bine”.

Drumul care mergea șerpuit spre casa lui era liniștit și pustiu, ca și casele de pe el. Dar aleea din fața casei lui era plină. Grozav! S-a dat jos din mașină și a trântit portiera.

O gașcă întreagă de luxeni îl aștepta înăuntru. Fratele și sora lui, Adam, Andrew și Ash, ba chiar și Matthew era acolo, tutorele lor neoficial.

Dawson s-a rezemat de ușă și și-a încrucișat brațele la piept.

— Avem consiliu de familie? Abia aștept să vă ascult argumentele.

Ochii lui Daemon au scăpărat cu o lumină albă.

— Spune-mi că nu e adevărat!

— Nu știu la ce te referi.

Tolănit pe canapea lângă Ash, Andrew a ridicat o sprânceană.

— Erai gata să te aprinzi tot la mine și să mă iei la bătaie pentru o fată. O. Fată. De. Om.

Dawson a zâmbit.

— Zilnic îmi doresc să te iau la bătaie, Andrew. Azi nu a fost o excepție.

Andrew i-a arătat degetul.

— Hai, hai, nenoroci...

— Termină! s-a răstit Daemon și s-a întors atât de repede spre Andrew, că blondul și-a văzut toată viața trecându-i prin fața ochilor. Nici să nu îndrăznești să-l jignești pe fratele meu!

Andrew a ridicat mâinile și a spus:

— Bine, frate! Eu nu spun decât că frățiorul tău voia să-mi tăbăcească fundul ca Chuck Norris pentru o fată.

Dawson regreta, într-un fel, că nu o făcuse.

— Trebuie să-ți aduc aminte că tu ai *topit* o minge de ping-pong cu mâna ta?

Rațiunea a intervenit, sub forma lui Matthew.

— E adevărat, Andrew?

Andrew și-a dat ochii peste cap.

— Era doar o minge de ping-pong.

Matthew s-a încruntat.

— Stai puțin! Toate astea s-au întâmplat din cauza unei mingi de *ping-pong*?

— Nu, a spus Andrew, în același timp în care Dawson a spus „da”.

— Începe să mă doară capul. Adam a oftat. Deja.

La fel și pe Dawson. Și durerea lui de cap avea un nume. S-a uitat urât la Andrew.

— N-are legătură cu nimic. Nu știu de ce e nevoie să convocăm o întrunire Captain Planet pentru asta.

Fratele lui și-a încrucișat brațele, reflectându-i poziția ca într-o oglindă.

— Are legătură cu Bethany?

— Da! a exclamat Andrew.

— Cine e Bethany? a întrebat Ash, părând plictisită, dar vocea ei era prefăcută.

Fără îndoială, se temea de o competiție pentru Daemon.

— E o fată...

— O fată? Dee a scos nasul dintr-o revistă. Ce e cu fata asta? E drăguță? O cunosc?

Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Dawson a scos un geamăt.

— Bethany e o fată de la școală. Și nu văd ce-i așa mare chestie. Pur și simplu am stat de vorbă cu ea.

Dee părea dezamăgită.

— Deci n-o cunosc?

— Nu. Dawson începea să-și piardă răbdarea. Nu cred că faci vreo oră cu ea.

— Dar e om? Dee s-a uitat în jur, cu sprâncenele arcuite. Deci sunt de partea lui Dawson aici. Ce mare chestie? Nu că n-am avea voie să...

Obrajii ei au căpătat brusc culoarea macilor.

— Nu pricep, a încheiat ea.

— E adevărat că nu există reguli care să ne împiedice să avem... relații, dar nu e înțelept, a spus Matthew.

Avea aceeași față pe care o avusese cu mai mulți ani în urmă, când încercase să le explice mecanismele sexului. Fusese oribil pentru toți.

— MA-ul e chiar împotriva, și nici nu prea are rost.

— E prea periculos pentru oameni, a spus Daemon, desfăcându-și brațele. S-a așezat pe brațul fotoliului în care stătea Dee. Dacă MA-ul bănuiește măcar că extraterestrul vrea să scoată capul din pământ, ființa umană e pa. Ca să nu mai vorbesc de riscul de a-i da foc fetei.

Dawson și-a dat ochii peste cap.

— Dap, fiindcă mi-am propus să transform toate ființele umane pe care le întâlnesc în globuri disco, doar ca să mă distrez.

Fratele lui s-a încruntat, semn clar de amenințare.

El a oftat.

— În fine, nu e așa mare chestie!

— L-ai amenințat pe Andrew din cauza ei? a întrebat Matthew, cu aerul că speră sincer ca Dawson să nu o fi făcut-o.

Ei, atunci o să-și țină gura, fiindcă nu o să-i placă răspunsul.

— Dawson?

— Posibil...

Andrew s-a uitat la el cu o privire lipsită de expresie.

— Eu aș zice da.

Frate, cât își dorea să-l pocnească!

— Ce i-ai spus? l-a întrebat Daemon, în timp ce Dee urmărea scena cu interes.

— Bine, a bombănit Dawson. I-am zis că dacă mai vorbește vreodată cu Bethany, o să-i vâr în gură o anumită parte a corpului.

Daemon a revărsat o grămadă de bombe cu atrocități obscene. Și chiar creative, căci până și Matthew părea impresionat. După ce a terminat, a spus:

— L-ai amenințat pe unul de-ai noștri pentru o fată?

Dawson a ridicat din umeri.

Iar ploaia de bombe cu înjurături.

— Adaugă asta la felul în care te uita la ea, și avem o problemă.

— Cum se uita la ea? a întrebat Dee, caraghios de inocentă.

Toți au scos un geamăt.

— Ce e? a întrebat ea.

— Se uită la ea de parcă...

A urmat o pauză ciudată, ca și cum Daemon n-ar fi știut cum să formuleze, ca și cum el nu s-ar fi uitat niciodată așa la o fată – și nici nu se uitase.

— De parcă e o friptură apetisantă și el moare de foame.

Dawson a ridicat din sprâncene. Așa se uita el la Beth? Ca și cum ar fi fost o friptură?

— Tu nu te uiți niciodată așa la mine, s-a îmbufnat Ash.

Daemon s-a uitat la ea. În niciun caz *asa*.

— În fine, a spus Dawson. În afară de faptul că acum o să mă gândesc la friptură de câte ori o să mă uit la Bethany, nu s-a întâmplat nimic. Mi-e simpatică. E mișto. Și ce? N-aveți de ce să vă faceți griji.

Fratele lui s-a încruntat și s-a uitat la Andrew.

— Tu ce i-ai spus fetei?

Andrew nu a răspuns.

— O tot întreba cum o cheamă, ca un ciudat.

Dawson a oftat, sătul de discuție.

— Păi, mie asta mi se pare o ură obișnuită de oameni. Adam s-a uitat urât la fratele lui. I-ai pus pe toți pe jar fără motiv. Nu e mare scofală.

N-o fi mare scofală pentru ei, dar pentru el? Dawson ar fi vrut să nu fie. I se prăbușiseră umerii când s-a îndreptat spre scări, încheind discuția. Orice ar fi fost între el și Bethany se

terminase înainte să înceapă. S-a uitat peste umăr, încercând să ignore greutatea care începea să-i strivească pieptul.

— Nu aveți de ce să vă faceți griji. Mulțumită lui Andrew, fata nu mai vrea să aibă de-a face cu mine.

Andrew părea mândru.

— Deci, da, n-aveți de ce să vă îngrijați.

CAPITOLUL 6

Bethany privea țintă hârtia mototolită pe care era scris numărul lui Dawson. Trecuse de zece, era târziu, poate prea târziu ca să-l sune acasă, dacă și părinții lui erau ca ai ei. Și chiar n-ar trebui să-l sune acum, mai ales dacă cele spuse de Kimmy erau adevărate.

Dar de când începuse ea să creadă pe cuvânt o persoană total necunoscută?

De când ar fi trebuit s-o asculte pe fata care îi spusese că Daniel o înșală, chiar de atunci. Bethany nu o ascultase, și ajunsese să-l găsească tocmai în bibliotecă cu altă fată, mâinile lui erau unde nu trebuie, și o săruta de parcă ar fi încercat să înnoade codița unei cireșe cu limba.

Vineri, înainte de serbarea școlară.

Scârba!

S-a uitat pentru a mia oară la bucățica de hârtie, după care la telefon. *Să-l sun? Aș putea să-l sun? Îl sun?* Privirea i s-a îndreptat spre șevalet.

Chiar și pe întuneric, Dawson se uita la ea. Linia fermă a obrazului, pomeții largi, nasul și buzele cu colțuri puțin ridicate, toate erau ale lui. Dar ochii erau total greșiți. Oricâte amestecuri de culoare încercase, nu reușise să redea nuanța potrivită de verde.

Și-a întors din nou privirea spre bucata de hârtie.

S-a hotărât să bage numărul în telefon, și atât. Ce a făcut mai departe degetul ei, apăsând *send*, i-a scăpat complet de sub control.

În timp ce inima ei făcea sărituri în piept, a ascultat cum telefonul sună o dată... apoi de două ori.

— Alo?

O voce joasă la capătul firului.

Rahat! Bethany nu voise să-l sune. Chiar nu voise. Nu își controlase degetul. Și s-a trezit, în plus, că e mută. Iar.

La capătul firului s-a auzit cum se închide o ușă.

— Bethany?

Ea a clipit.

— Cum... cum de ai știut că sunt eu? Nu ți-am dat numărul.

Râsul acela ce părea ușurat a făcut-o să zâmbească.

— Nu dau numărul meu prea multor oameni. Așa că tu ești singurul număr necunoscut care putea să-mi știe telefonul.

Uimirea a făcut-o să sară în fund pe pat, cu picioarele atârinate.

— Nu?

— Nu, ce?

— Nu dai numărul multor oameni?

Și, fraților, zău dacă nu era ăsta un început superb de conversație! Daaa.

— A, nu, nu-l dau.

S-a auzit un scârțâit de arcuri, și tot corpul ei a luat-o razna când și l-a imaginat brusc în pat. Trebuia să închidă urgent telefonul, dar el a continuat:

— De fapt, nici nu-mi aduc aminte când i-am dat telefonul meu unei fete.

O parte din ea ar fi vrut să îl creadă, dar nu era chiar atât de proastă.

— Hmm, o să fiu sinceră cu tine.

— Bun. Vreau să fii sinceră cu mine.

Ea a închis ochii.

— Mi-e greu să cred că nu le dai numărul fetelor.

— Nu îl dau.

Alte scârțâituri, ca și cum s-ar fi așezat mai bine.

— Dar asta nu înseamnă că eu n-am numărul *lor*.

Ceva ca un fier roșu i-a înțepat ochii. Nu. Poate. Fi. Gelozie.

— E vreo diferență?

— Clar, a spus el. Dacă-i dau cuiva numărul, înseamnă că poate să mă sune când vrea. În general, nu prea-mi convine asta. Dacă ai numărul cuiva, e altceva. Ai înțeles ce vreau să spun?

A trecut o secundă. Dap, a înțeles. Adică el dă numărul doar persoanelor de la care vrea să primească telefon. Nu oricui. Și, cum-necum, intrase și ea în grupul acestor privilegiați.

— Ah, OK. Ăăă, mersi?

Dawson a râs.

— Oricum, mă bucur că ai sunat. Nu mă așteptam.

Nici ea.

— Mă gândeam că după povestea cu Andrew...

— Ciudățenia prietenului tău n-are nicio legătură cu tine. Hotărându-se să fie sinceră, a inspirat adânc. De fapt, azi voiam în continuare să mergem împreună la masă.

Fiindcă sunt o idioată.

— Și am fost oarecum dezamăgită că ai plecat.

Fiindcă sunt complet idioată.

— Deci, dap, asta am vrut să-ți spun.

S-a așternut între ei tăcerea, și Bethany a regretat imediat că deschisese gura aia mare a ei.

— OK. Poate că am interpretat greșit...

— Nu. Nu! a spus el repede. Sunt doar surprins. Am crezut că... Nu contează. Mai vrei să ieșim duminică la masă?

— Da.

Vocea i-a sunat ca o șoptă cu respirația tăiată, ca și cum abia urcase scările în fugă... sau ca și cum ar avea ca meserie sexul la telefon. Cât de jenant!

— Dar mâine?

Bethany a râs.

— Nu... nu mai ai răbdare până duminică?

— Nu, la naiba! E complicat să te cunosc când avem la dispoziție doar câteva minute înainte de oră ca să vorbim. S-a oprit și, frate, băi, frate, vocea lui s-a redus la o șoptă care a făcut-o să se înfioare. Și eu chiar vreau să te cunosc!

Ceafa ei s-a lovit de pernele tari de pe pat. Avea de luat o hotărâre. Să acționeze ținând cont de ce îi spusese Kimmy și de vechile ei temeri, sau să se lase purtată de val, oriunde ar duce-o.

Cu ochii în tavan, și-a stăpânit un zâmbet larg și prostesc.

— Acum putem să ne cunoaștem, nu?

Un alt hohot de râs răgușit a amețit-o.

— Îmi place direcția spre care ne îndreptăm.

Și ei la fel.

Daemon cutreiera pădurile care înconjurau casa lor. Vânturile puternice se repezeau în jos de pe munții înalți și se izbeau direct în el. La naiba, era frig afară. Așa de frig, că și-ar fi dorit să-și fi luat și el o geacă, măcar o dată în viața lui.

Și-a băgat mâinile în buzunarele blugilor și s-a uitat la lacul înghețat, unde fusese de nenumărate ori. Luna se reflecta în gheață, aruncând o lumină argintie, care îl făcea să se gândească la o lamă de cuțit bine polizată.

Dat fiind că era în patrule, ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă era să stea aici și să se gândească la viața amoroasă a fratelui său, ca o fătucă băgăcioasă. Mai era un arum pe undeva, pe acolo. Nu mai văzuse vreunul de când îl smulsese pe acela de pe fratele lui și îl terminase, dar știa că era acolo, o simțea în oase. Mă rog, în oasele lui umane. În fine.

Dar în loc să se concentreze asupra verificării zonei, așa cum ar fi trebuit, el își făcea *griji*... în timp ce fratele lui se odihnea în dormitorul lui calduș. Sus, acolo, fără să aibă idee că Daemon știe ce face.

Că vorbește la telefon cu fata aceea, Bethany.

Nu că vorbitul cu fetele era cod roșu. Dar când mai adăugai la asta felul în care Dawson se uita la ea, cum îi ceruse lui Daemon în clasă să stea deoparte, și pe urmă cum îl amenințase pe Andrew? Mda, era o problemă.

O mare problemă.

Și-a scos o mână din buzunar și și-a trecut-o prin părul biciuit de vânt. Fratele lui fusese întotdeauna cel care face ce vrea. Nu pentru că n-ar fi dat doi bani pe nimeni, ci pentru că așa era el, foarte puternic. Dacă era vreunul din ei dispus să fie renegat de seniori și forțat să-și trăiască restul vieții în exil, acela era fratele lui.

Daemon s-a răsucit și a așteptat să-i explodeze capul, sau ceva. Pentru că simțea nevoia de acțiune, și-a lepădat pielea umană înainte să facă vreun pas. În forma lui naturală, nu era decât lumină și mai rapid ca aerul.

A traversat lacul în viteză, îndreptându-se către stânci. Când va ajunge acolo, va trebui să-și mai ascundă strălucirea, dar era cel mai bun loc din care putea urmări umbrele și mișcarea lor.

Urcând spre vârfuri, și-a trecut în revistă opțiunile.

Să-l încuie pe Dawson în casă, să nu-l mai lase să meargă la școală, și în felul acesta să n-o mai vadă pe fată.

S-o sperie rău pe fată, ca să stea departe de Dawson.

Să arunce toate telefoanele și să-i taie lui Dawson cauciucurile de la mașină.

Mda, planurile lui nu erau așa de bune. În primul rând, nu era adeptul încarcerării. Anii aceia petrecuți în New Mexico sub controlul MA-ului fuseseră suficienți pentru toți. În al doilea rând, avea o răutate în el de dimensiunea Marelui Canion, dar nu putea să se apuce să amenințe fetele. Și ultimul, Dawson abia își luase telefonul, după ce Dee i-l băgase din greșală la microunde pe celălalt, iar dacă Jetta lui ar păți ceva, ar începe să plângă.

Poate că nu era nimic de făcut. Poate că reacția lor fusese exagerată. Nu era prima oară când Dawson ieșea cu o ființă umană. La naiba, chiar și el făcuse asta de câteva ori! Orice, numai să mai scape de Ash.

Nu era ca și cum Dawson ar fi fost îndrăgostit de fata aia, slavă Domnului!

Simțindu-se mai bine, a țâșnit ca un fulger pe versantul muntelui. Era un simplu amor, și va trece.

Dawson și fata se știau doar de câteva zile. Nu era ca și cum ar fi prea târziu, sau ceva.

Nu?

★

Când i-a bipăit telefonul în ureche, Bethany s-a uitat la el și s-a încruntat.

— Stai puțin. Îmi moare bateria. Să nu pleci nicăieri!

A urmat un hohot de râs răgușit.

— N-aveam de gând.

Ea s-a aplecat, a băgat încărcătorul în priza de pe perete, după care s-a rezemat iar de perne.

— OK. Deci ai locuit în Colorado, în New Mexico și în Dakota de Sud?

— Dap. Și la New York.

— Uau! Părinții tăi se mută din cauza serviciului, sau ceva?

Tăcere, după care:

— Mda, se poate spune și așa.

Ea s-a încruntat și a ciupit cuvertura. Nu era chiar un răspuns. El avea obiceiul să facă asta când întrebarea devenea prea personală.

— OK, deci, unde te-ai născut?

Au scârțâit arcurile patului înainte să răspundă.

— Familia mea s-a născut pe o mică insulă din Grecia. Nici nu știu dacă are nume.

— Uau! S-a întors pe o parte, acum zâmbind. Ei, așa se explică.

— Ce se explică?

Tonul lui era marcat de curiozitate.

— Voi doi nici măcar nu păreți... reali.

La râsul lui, a roșit.

— Vreau să spun, păreți străini. Ca și cum veniți din altă parte.

Alt hohot de râs, după care:

— Mda, venim din altă parte.

— Dar cred că era superb. Grecia? Întotdeauna mi-am dorit să merg acolo.

— Nu-mi amintesc prea multe, dar mi-ar plăcea să mă întorc acolo. Dar destul despre mine! Te-am văzut azi desenând la ora de artă.

Ea și-a răsucit pe deget cablul telefonului.

— Florile din vază?

— Da, a spus el. Frate, ai un talent fantastic! Arăta exact ca modelul pe care îl pusese doamna Pan pe tablă. Al meu ziceai că e o trompă de elefant care mănâncă iarbă.

Bethany a chicotit.

— Nu era chiar așa de rău.

— Ești drăguță, dar știi că minți. Desenezi mult?

— Nu.

Privirea i s-a îndreptat spre pictura din colț.

— De fapt, pictez.

— Ce tare – un real talent! Mi-ar plăcea să-ți văd picturile. Ar muri de o sută de ori înainte să i-o arate pe ultima făcută.

— A, nu sunt chiar așa de pricepută.

— Cum zici tu, a răspuns el.

— Tu de unde știi? Nu poți să judeci după niște flori.

— O, știu, pur și simplu. Ăsta-i talentul meu, în caz că te întrebai. Pur și simplu știu lucruri.

Ea și-a dat ochii peste cap, dar zâmbea.

— Ce talent special!

— Știu. Și eu mă mir.

A urmat o respirație ușoară.

— Pun pariu că ești genul de băiat care nu se sperie de nimic, este?

— A, nu, există chestii care mă sperie.

— Cum ar fi?

— Păpușile Muppets, a venit răspunsul lui solemn.

— Ce? Ea a râs. Păpușile Muppets?

— Da. Chestiile alea sunt înspăimântătoare. Și tu râzi de mine.

Ea a zâmbit.

— Scuze! Ai dreptate. Păpușile Muppets pot fi înspăimântătoare. A închis ochii și și-a stăpânit un căscat. Ar trebui să închidem.

Oftatul lui s-a auzit bine.

— Știu.

— OK, păi, atunci ne vedem... S-a uitat la ceas și a râs. Peste vreo cinci ore, nu?

— Da, te aștept.

Doamne, cât i-a plăcut cum a sunat asta! *El o așteaptă pe ea.*

— OK. Bine...

— Stai!

Tonul lui părea presant.

— Nu vreau să închizi.

Ei i s-a oprit respirația.

— Îți susțin părerea.

Râsul lui a încălzit-o.

— Bun. Spune-mi ce-ți place să pictezi!

Și ea i-a spus. Au vorbit până au adormit cu telefoanele ținute între umăr și obraz.

CAPITOLUL 7

Incapabil să-și aducă aminte când fusese ultima oară atât de aproape de hiperventilație, ceea ce era uluitor, fiindcă el, de fapt, nu avea nevoie să respire, s-a uitat la telefon. Din nou.

Mesajul lui Bethany nu se schimbase în cele treizeci de secunde care trecuseră de când îl văzuse. Potrivit cuvintelor din telefon, Bethany abia aștepta întâlnirea lor de la ora două, pentru prânz. Știa că nu o să renunțe la ea, mai ales că vorbiseră la telefon de miercuri încoace în fiecare seară.

Dar era la fel de agitat ca un pisoi cu coada lungă într-o cameră plină de balansoare.

Și-a aruncat privirea spre bord. Mai erau treizeci de minute. Să intre de pe acum? Să ocupe unul dintre separeurile de lângă șemineu? Lui Bethany i-ar fi plăcut acolo, s-a gândit el, așa că a intrat.

În timp ce o aștepta, a jucat o rundă de FreeCell pe telefon. A pierdut. A mai jucat una și, pentru că ridica privirea ori de câte ori suna clopoțelul de deasupra ușii, a mai pierdut două runde.

Dumnezeule, parcă nu mai fusese niciodată la o întâlnire! Dacă tot continua în ritmul ăsta, o să ajungă să pâlpâie precum Luminile Nordului. Nu e bine.

Când s-a auzit iar clopoțelul și a ridicat capul, toți nervii din corpul lui s-au încordat.

Era Bethany.

Ochii ei căprui și calzi s-au uitat la formațiunile stâncoase din centrul restaurantului, apoi prin sală și, în cele din urmă, la separeul pe care îl găsisese el, lângă șemineu. Când i-a întâlnit privirea, i-a zâmbit, și astfel i-a extras toată măduva din oase... într-un sens bun.

În timp ce se îndrepta spre separeu, nu avea ochi decât pentru el. Cu alte cuvinte, nu l-a văzut pe tipul care părea student cum o urmărea cu privirea. Lui Dawson nu i-a plăcut deloc felul în care omul ăla se uita la Bethany. De parcă nu mai văzuse până atunci o femeie, iar Dawson era mai mult decât dispus să se prezinte. S-au trezit în el toate instinctele de apărare a teritoriului. A avut nevoie de toată stăpânirea să nu se ridice ca să-l facă pe individ una cu podeaua veche din lemn.

— Hei! a spus Bethany și și-a scos puloverul gros. Pe dedesubt avea o maletă care i se mula pe trup. Nu aștepți de mult, nu?

Forțându-și ochii să privească în sus, el a zâmbit.

— Nu, abia am ajuns.

Ea s-a așezat pe banchetă și și-a dat părul după urechi. Lui Dawson îi plăcea la nebunie când își lăsa părul liber, revărsat pe umeri. Ea s-a uitat prin restaurant și și-a mușcat buzele.

— E foarte drăguț aici. Îmi place. Cumva primitor.

— E chiar plăcut. Mâncarea e super. Și-a dres glasul; îi venea să-și dea palme. Mă bucur că ai venit.

Ea și-a întors privirea spre el.

— Și eu mă bucur.

A apărut ospătărița și i-a salvat de la tăcerea stânjenitoare cât au comandat băuturile.

— Vii des aici? l-a întrebat ea după plecarea ospătăriței.

Dawson a dat din cap.

— Venim cam de două ori pe săptămână.

— Cu fratele și sora ta?

— Da, Dee și cu mine venim joia, și toți trei venim miercură. A râs. E destul de trist că venim aici atât de des, de fapt.

— Părinții voștri nu prea gătesc?

Ah, o întrebare-bombă, dat fiind că părinții lor muriseră înainte ca vreunul dintre ei să vadă cum arată.

— Nu, nu gătesc.

Ospătărița s-a întors și le-a pus paharele pe masă. Au comandat o pizza la cuptor, cu extra ardei și sos mai puțin, și niște grisine.

Bethany s-a jucat cu paiul, îndoindu-l în sectoare mici, astfel încât când a terminat arăta ca un acordeon.

— Mama mea trăiește ca să gătească, jur! În fiecare zi când vin acasă găsesc fursecuri, pâine proaspătă sau vreo prăjitură.

În pieptul lui s-a ivit o senzație necunoscută, de jind profund. Cum ar fi să ai acasă o mamă și un tată? Ei nu-l aveau decât pe Matthew, care nu că nu însemna nimic, sau ceva, dar nici măcar nu locuia cu ei. Cel puțin nu de la treisprezece ani, când se consideraseră suficient de maturi ca să se descurce singuri. Matthew probabil i-ar fi ținut lângă el pentru totdeauna, dar Daemon simțise nevoia să aibă casa lui.

— Trebuie să fie... plăcut, a spus el.

— Este. Ea a învățat paiul, izbind cuburile de gheață de pahar. Acum gătește și mai mult, de când tata lipsește aproape

toată săptămâna și fratele ei stă la noi. Gătitul este mecanismul ei de adaptare.

Aducându-și aminte ce îi povestise despre omul acela, el a compătimit-o. Luxenii nu se îmbolnăvesc. Adică, niciodată.

— Ce mai face?

— Mai bine. Doar că arată... mai rău decât se simte, cred eu.

Pe fața ei a apărut o jumătate de zâmbet în timp ce urmărea dansul cuburilor de gheață.

— Mă simt prost, pentru că nu știu ce să-i spun. Adică, nici nu prea îl cunosc, iar el trece prin... episodul ăsta care îi distruge viața, și orice îi spun sună penibil.

— Sunt convins că se bucură doar pentru că ești acolo.

— Crezi?

În tonul ei răsărise speranță.

— Da, cred.

Vrând s-o asigure, s-a întins peste masă și i-a acoperit mâna liberă cu palma lui.

O undă de șoc a trecut prin mâinile lor și Bethany a scos un țipăt înăbușit. A ridicat ochii și mâna cu care ținea paiul a tresărit când li s-au întâlnit privirile. Paharul s-a înclinat spre ea; conținutul lui era gata să se verse.

I-a dat drumul la mână și a prins paharul exact când se pregătea să cadă. Un pic de lichid a sărit din el când l-a așezat pe masă.

— Cu grijă! a murmurat el.

Bethany s-a uitat la el cu gura căscată.

— Ce e?

Ea a clipit.

— N-am... nici n-am văzut când ai mișcat brațul. Acum mă țineai de mână, și în secunda următoare prindeai paharul.

Ah! Rahat! Câteodată pur și simplu nu stătea să se gândească. O ființă umană n-ar fi putut să oprească, probabil, paharul din zborul de kamikaze către poala ei. Fortându-se să zâmbească, a încercat s-o dea pe glumă.

— Am niște reflexe date naibii.

— Văd, a murmurat ea, după care a luat un șervețel și a șters masa. Ar trebui să faci un sport.... Sau ceva.

Ha! Da, asta nu se va întâmpla. Ar demola oamenii, chiar dacă s-ar reține. Din fericire pentru el, Bethany a părut că-i acceptă explicația și conversația a alunecat spre discuțiile relaxate care îi țineau cu orele la telefon. Când a venit pizza, au început amândoi să mănânce. El a râs când a văzut-o că înmoaie grisina în sos de pizza. Era un lucru pe care îl făceau el și Dee.

Și gândul la sora lui trebuie s-o fi chemat cumva, pentru că s-a auzit clopoțelul și el a simțit prezența cunoscută. Cu ochii lipiți de ușa de la intrare, mai, mai că n-a căzut din separeu când bănuiala lui s-a confirmat.

Dee era acolo. Și nu era singură. Era cu Adam.

Sprâncenele lui Bethany s-au încruntat când i-a văzut expresia. S-a uitat peste umăr și a strâns din buze.

— Ea trebuie să fie sora ta... cu, ăăă, prietenul tău cel simpatic.

Te rog, nu veni aici! Te rog, nu veni aici!

— Ea e Dee, dar acela nu e Andrew. E fratele lui, Adam.

Ea a întors repede capul spre el.

— Gemeni?

— Tripleți, la fel ca noi.

Privirea lui s-a îndreptat din nou spre ușa restaurantului. Șiiii... rugăciunile lui nu au fost ascultate. Dee i-a întâlnit privirea și a făcut ochii așa de mari, de parcă l-ar fi văzut pe

președintele Statelor Unite. A venit direct la ei, cu Adam la remorcă. Potopul de înjurături din mintea lui Dawson l-ar fi făcut mândru pe Daemon.

— Îmi pare tare rău! Jur că nu i-am invitat eu!

Beth și-a lăsat capul într-o parte.

— E OK. Nu-ți face probleme!

Nu-și făcea prea multe probleme în legătură cu felul în care se vor comporta Dee și Adam. Amândoi susțineau total Echipa Oamenilor, dar sora lui... s-o țină Dumnezeu, dar uneori era greu de suportat.

Dee s-a oprit în fața mesei, și ochii ei verde-pădure s-au plimbat de la Dawson la Bethany.

— Ce surpriză totală să te găsesc aici! N-aveam idee că vii. Dacă ai fi zis ceva, cum ar fi zis orice frate normal, eu și Adam am fi venit cu tine. Dar acum părem niște hărțuitori, fiindcă ai ajuns înaintea noastră. Dee a inspirat adânc. Și ai companie. Deci îți stricăm și... întâlnirea? E o întâlnire, sau stați așa, ca între prieteni?

Dawson a mișcat buzele, dar n-a ieșit niciun sunet, stătea cu ochii la Bethany, care se uita când la unul, când la celălalt cu un zvâcnet ușor al buzelor, de parcă și-ar fi stăpânit un zâmbet.

— Aha, absența răspunsului înseamnă că e o întâlnire. Dee a zâmbit și și-a aruncat părul peste umăr. Apoi s-a întors spre Bethany și a făcut alt număr de aerobică verbală. Deci tu ești fata cu care stă Dawson la telefon o jumătate de noapte? El crede că eu nu știu, dar știu. În fine, tu trebuie să fii Bethany Williams. Nu ne-am întâlnit. I-a întins mâna subțire. Eu sunt Dee.

Bethany i-a strâns-o.

— Îmi pare bine să te cunosc... și, mda, presupun că eu sunt fata.

Sora lui i-a strâns mâna lui Beth, și strânsoarea aceea i-a zgâlțâit *tot* corpul, Dumnezeu!

— Ești foarte drăguță. Și deja îmi dau seama că ești fată bună, ceea ce e bine, fiindcă Dawson e fratele meu preferat, și dacă...

— Ho, fată, mai încet!

Adam i-a pus mâna pe umăr. Ochii lui plini de înțelegere i-au întâlnit privirea lui Dawson.

— Noi am venit doar să ridicăm o comandă.

Dawson a oftat ușurat.

— O, ce păcat! a spus Bethany.

Și chiar părea sinceră. Uau! Majoritatea oamenilor s-ar fi prăbușit la pământ epuizați până acum.

— Puteam să stăm împreună la masă.

Zâmbetul lui Dee era de dimensiunea unui autobuz Volkswagen.

— Am avut dreptate! Ești drăguță. S-a întors spre fratele ei, cu sprâncenele arcuite. De fapt, cred că ești prea drăguță pentru el.

— Dee, a mormăit Adam.

Dawson a zâmbit.

— Parcă eram fratele tău preferat.

— Ești. Când vrei să fii. S-a întors din nou spre Bethany. Păi, o să vă lăsăm la...

N-avea cum să iasă din asta, iar Dawson nu voia să ascundă ce face. Rostirea aceluia cuvânt avea să declanșeze o groază de rahaturi, dar având în vedere că toată lumea bănuia ceva deja... ah, ce mai contează!

— E o întâlnire, a spus Dawson.

După care, a vrut să strige asta în gura mare.

Bethany a roșit.

Adam a luat-o de mână pe Dee și a tras-o spre teighea. S-a uitat peste umăr și a rostit fără vorbe: *Scuze!*

— Deci...

Dawson a oftat zgomotos, întrebându-se cine va mai intra pe ușa aceea. Daemon. Doamne, Dumnezeu!

— Asta ar fi sora mea.

Bethany și-a sprijinit obrazul în palmă și a zâmbit. Îi jucau ochii.

— Îmi place.

— Are o gură... bionică.

Ea a chicotit.

— Mi se pare tare drăguță!

— Și hiperactivă.

Ea l-a plesnit ușor peste braț și s-a rezemat de spătar.

— Iar Adam e mult mai simpatic decât fratele lui.

— Și o hienă turbată e mai simpatică decât Andrew, a replicat el. Când eram mici, m-a încuiat odată într-un dulap vechi. M-a ținut acolo ore în șir.

— Ce? Dumnezeu, e groaznic!

A urmat o pauză.

— Deci, să revenim la faptul că există două rânduri de tripleți într-un oraș cât o nucă. Ciudat, nu?

Nici nu avea idee. Erau o groază de tripleți pe lângă orașul ăsta, dar stăteau în comunitatea luxenilor din adâncul pădurilor care înconjurau Stâncile Seneca și erau rareori văzuți de oameni. Doar unul sau doi dintre gemeni lucrau printre oameni. Siguranța stătea în numărul lor, iar seniorilor le plăcea să-i controleze pe toți. Cel puțin așa credea Daemon.

— Familiile noastre sunt prietene de ani de zile. Când ne-am mutat aici, s-au mutat și ei.

Era cel mai apropiat lucru de adevăr.

În ochii ei s-a aprins un licăr de interes. Pe urmă l-a întrebat despre Daemon. Să i-l descrie pe Daemon lui Bethany era la fel de simplu ca încercarea de a păși pe un teren minat în timpul războiului. Erau acolo de mai bine de două ore, lucru care le-a adus o mulțime de ocheade nerăbdătoare din partea personajului, care voia, probabil, să elibereze masa.

Când a venit, în sfârșit, momentul să plece, Dawson și-a dat seama încă o dată că nu ar vrea să se despartă. A rămas lângă mașina ei, învârtindu-și cheile pe deget.

— M-am simțit foarte bine, a spus.

Obrajii ei erau îmbujorați de vânt. Drăguț! Ea s-a uitat în ochii lui, după care și-a ferit privirea.

— Ar trebui să mai facem asta, a răspuns.

— Așa am de gând.

Dawson ar fi vrut s-o sărute. Exact atunci. Exact acolo. Dar s-a stăpânit și a îmbrățișat-o penibil, ca un băiat bun.

— Ne vedem mâine?

O întrebare stupidă, din moment ce mâine se duceau la școală.

Bethany a dat din cap, s-a ridicat pe vârfuri și s-a sprijinit cu mâinile de pieptul lui. S-a apropiat de el și l-a prins cu mâna de ceafă. El nu a îndrăznit să se miște. Și-a lipit buzele de obrazul lui.

— Vorbim diseară?

El a aplecat capul, inspirând mirosul curat al părului ei. Când era atât de aproape de ea, se simțea ca și cum ar fi fost în forma lui adevărată, și a deschis ochii, doar să se asigure că nu trecuse pe strălucire.

— Normal, a murmurat el și a pus mâna pe brațul ei, trecându-și ușor degetele peste mâna micuță lipită de pieptul lui.

Un cutremur a străbătut corpul ei și al lui, iar el s-a încordat.

— Deci, ce facem diseară?

Ea a râs și s-a desprins din îmbrățișarea lui.

— Tu mă suni pe mine.

Dawson a făcut un pas spre ea, cu capul plecat. Felul în care s-a intensificat îmbujorarea ei îl făcea să-și dorească s-o atingă din nou.

— Da, exact.

— Bine. Ea s-a dat puțin câte puțin în spate, până când a ajuns în cealaltă parte a mașinii și a deschis ușa. Pentru că acum, sincer, nu cred că pot să mai adorm fără să-ți aud vocea.

Gândurile lui Dawson au zburat. Nu a putut decât să stea acolo și să se uite după ea cum pleacă. Și doar când a fost convins că ea nu îl mai poate vedea și-a lăsat buzele să se desfacă într-un zâmbet atât de larg, că ar fi făcut-o de rușine și pe Dee.

S-a întors pe călcâie și a pornit spre Jetta, după care s-a oprit brusc. Firișoarele de păr de pe ceafă s-au ridicat, iar asta nu avea nicio legătură cu vântul.

Cineva se uita la el.

Dawson a scanat parcare în lumina difuză. Era aglomerată, plină de camioane și de mașini indecent de mari. Una dintre ele ieșea în evidență.

Un Expedition negru, cu geamurile întunecate, staționa mai în spate, cu motorul pornit.

A fost cuprins de furie atât de repede, încât a fost gata să-și piardă controlul. Și ce le-ar mai fi plăcut asta urmăritorilor lui. Un luxen care face un număr de striptease în fața oamenilor. Nenorociții de la MA! Era obișnuit cu verificarea lor, care de fapt era hărțuire. Azi nu era altfel. Doar că îl văzuseră cu Bethany, și când s-a răsucit pe călcâie și s-a îndreptat spre

mașina lui, a avut nevoie de toată puterea pentru a se stăpâni să nu se ducă să le aprindă fundurile.

*

Trei zile mai târziu, și Bethany încă mai plutea după ziua de duminică. Era siropos ca naiba, dar plutea de parcă avea nori sub picioare. A ajuns târziu la dulap, înainte de pauza de prânz, și a stat acolo pe holul pustiu, schimbându-și cărțile. Zâmbetul era pictat pe fața ei, și nu avea limite. Fericirea ei de maniac avea un nume, și...

— Hei, salut! a spus Dawson, și respirația lui i-a încălzit urechea.

A scos un mic țipăt, s-a întors și a scăpat cartea. Și-a dus mâna la piept și s-a uitat la Dawson cu ochii mari.

— Cum ai... cum Dumnezeu? Nici măcar nu te-am auzit.

El a luat cartea de jos și i-a întins-o, după care s-a rezemat de dulapul de alături, ridicând din umeri cu un aer șmecheresc.

— Mă mișc fără zgomot.

Fără zgomot era puțin spus. Și un șoarece dacă ar strănuta pe coridoarele acelea ar stârni ecouri. Bethany și-a băgat cartea în geantă. Pe urmă a avut o revelație.

— Ce cauți aici?

Pe buzele lui a apărut un zâmbet lenevos.

— Mă duc la masă.

— Stai puțin! Nu ai ore acum?

El s-a aplecat, respirând același aer ca ea, iar asta i-a tăiat răsuflarea. Zâmbetul acela afurisit, din colțul gurii, îi făcea chestii curioase. Mai fuseseră o dată la masă, marți, și se despărțiseră fără un sărut – un sărut adevărat. Dar când fruntea lui i-a atins fruntea, chiar a crezut că o s-o sărute fix acolo, pe hol.

Și Bethany era absolut OK cu asta.

— Am oră de studiu individual, a spus el, înclinând puțin capul într-o parte, ca buzele lor să fie aliniată. Și am făcut o vrajă ca să ies din clasă. Voiam să te văd.

— Ai făcut o vrajă? Ea a închis ochii. Adică ce-ai făcut?

— N-o să-ți dezvălui niciodată secretele mele. Doar știi asta.

S-a retras și a luat-o de mâna liberă. Cu senzația că i s-a luat ceea ce voia – ceea ce îi *trebuia* –, s-a uitat pieziș la el. Zâmbetul lui s-a făcut mai larg.

— Voiam să iau masa cu tine.

Mai mult decât flatată, s-a lăsat trasă pe hol după el... de parte de cantină, după toate aparențele.

— Hei, unde mergem?

— E o surpriză.

A tras-o lângă el și i-a înconjurat umerii cu brațul greu. Corpul lui se potrivea perfect cu al ei, ca și cum ar fi fost făcut pentru ea.

— Plecăm din campus?

— Dap.

— O să avem probleme?

El s-a oprit și a întors-o în brațele lui. Erau *aproape* piept în piept, cu brațul tot pe umerii ei.

— Întrebări, întrebări, Bethany. Ai încredere în mine! N-o să ai probleme din cauza mea.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Fiindcă te pricepi la vrăji, nu?

— Exact.

A zâmbit.

Dawson a pornit mai departe și ea a mers cu el, gândindu-se ce ar face mama ei dacă ar fi fost prinși și ar fi sunat-o de la

școală. Testele de sarcină ar fi devenit ceva obligatoriu în viitor. S-a uitat la Dawson și a decis că merită.

Când au ieșit pe ușa din spate, se aștepta să înceapă să sune alarma și să apară mașina poliției scrâșnind din cauciucuri. Când a văzut că nu se întâmplă asta și au pus piciorul pe asfalt, a început să se relaxeze.

Dawson i-a dat drumul la mână și a grăbit pasul, scoțând cheile din buzunar.

— Locul unde vreau să te duc e la două străzi mai încolo. Putem să mergem cu mașina, dacă vrei.

S-a uitat peste umăr, măsurând-o din cap și până în vârful picioarelor.

Dumnezeule, când se uita așa la ea, se aștepta să mai fie în stare să comunice cu el? Era praf, absolut praf.

Colțurile gurii lui au urcat mai sus, ca și cum știa ce îi face.

— E cam frig pentru tine.

— Dar pentru tine?

El s-a întors cu spatele la ea, învârtind cheile în mână.

— Eu sunt OK. Dar asta e lumea ta.

Ea a zâmbit spre spatele lui.

— E destul de fri...

Cuvintele i s-au terminat într-un țipăt speriat când a călcat pe un petic de gheață care nu se topise. Înainte să-și dea seama, brațele i-au zburat în sus, încercând să-și păstreze echilibrul.

Asta n-o să se întâmple.

În fracțiunile alea de secundă se și resemnase că o să-și crape capul în fața lui Dawson. Vor trebui să cheme ambulanța. Va afla mama. Tata va fi chemat de la serviciu. Va fi pedepsită, și cu o comoție. Sau mai rău.

Niște brațe calde au înconjurat-o și au prins-o cu o jumătate de secundă înainte să facă buf! Și acolo a rămas, suspendată în

aer, cu părul măturând asfaltul lucios. Fața lui Dawson era la câțiva centimetri de ea, cu ochii închiși de concentrare, cu fața încordată și aspră.

Bethany nici nu putea vorbi din cauza șocului. Dawson fusese la câțiva metri în fața ei. Faptul că ajunsese la ea atât de rapid îi încetoșa mintea.

Cu respirația tăiată, s-a uitat în sus la el și a înghițit în sec.

— OK. Ai reflexele unei mâțe pe steroizi.

— Mda, a spus el, și părea că e la fel de lipsit de suflare ca ea. Ești OK?

Și-a umezit buzele, a dat din cap, după care și-a dat seama că el nu vede asta.

— Da, sunt OK.

El s-a îndreptat încet, a așezat-o cu picioarele pe pământ, după care i-a dat drumul. A deschis ochii, și lui Bethany nu i-a venit să creadă ce vede. Irisul avea tot verdele ăla superb, dar pupilele... pupilele erau *albe*.

Fără să-și dea seama, s-a dat un pas înapoi.

— Dawson...

El a clipit, și ochii au revenit la normal.

— Da?

Ea a clătinat din cap, fără să știe dacă mintea îi joacă feste, sau ce. Pupilele nu pot fi albe. Și fusese rapid – rapid ca un medaliat cu aur la Olimpiadă. Și se mișcase fără zgomot. Fără zgomot, ca o stafie care ține cură de slăbire. Iar prietenul lui putea să topească mingile de ping-pong...

CAPITOLUL 8

În luna care a urmat, Bethany l-a văzut tot mai des pe Dawson. Stăteau împreună la școală cât puteau. Cum reușea să se furișeze în mod constant de la a patra oră o uimea. Cu farmecul lui? La naiba, trebuia să îmbutelieze chestia aia.

În zilele în care luau masa împreună, o ducea la restaurantul Mom and Pop, de pe strada lor. Nu mai fuseseră alte experiențe care s-o aducă în apropierea morții ca în parcare și nici demonstrații uluitoare de viteză din partea lui.

Și nici pupile luminoase. Acum i se părea ceva nebunesc, și chiar ar fi vrut să râdă, dar de câte ori se atingeau trecea un curent electric prin ei. În ultima vreme fusese mai mult de atât. După ce se estompa energia aceea statică, avea impresia că pielea lui... zumzăie sau vibrează.

Era o chestie al naibii de ciudată.

Se plimba de colo-colo, făcând cărare pe podea. Niciodată nu fusese atât de obsedată de un băiat. Dar el avea ceva. Era o umbră permanentă în gândurile ei.

Vorbeau zilnic, în pauze, la masă, seara la telefon și așa mai departe, dar, cu toate că știa multe lucruri despre el, mai erau încă multe lucruri pe care *nu* le știa. De exemplu, nu știa nimic despre părinții lui, știa foarte puține despre frații lui, și avea bănuiala că e posibil să existe o relație între el și un profesor de la școală, fiindcă îl vedea mereu cu el.

Abia îl cercetase doar la suprafață pe Dawson. Știa ce îi place și ce nu îi place, știa că e pasionat de drumeții și de natură, descoperise glumițele acelea stupide care îi făceau pe amândoi să râdă și că nu e fan televizor. Dar chestiile adevărate? Trecutul lui? Nup.

A aruncat o privire spre pat și s-a uitat la Phillip. Voise să se uite la ea cum pictează și adormise pe patul ei. Acum era ghemuit tot, ca o mică păstaie de fasole, cu degetul mare în gură și cu fața lui de îngeraș liniștită.

Un fulger de lumină albă a traversat laptopul când s-a deschis ecranul. Era imaginea unei stele căzătoare în mișcare.

S-a așezat lângă frățiorul ei mai mic și s-a uitat la ecran. Albul era intens, penetrant. Exact cum fuseseră pupilele lui Dawson. Dar fusese o simplă impresie, nu? O reacție provocată de stres, pentru că fusese gata să cadă cu fața pe asfaltul înghețat. Nu exista o explicație logică pentru ce văzuse pe urmă. Nu că ar avea cu adevărat importanță. Dawson putea să fie și o lamă travestită, și ea tot ar fi... fascinată de el.

Se îndrăgostea de Dawson, în ciuda faptului că știa că îi ascunde niște lucruri. Se îndrăgostea rău. Dar nu era singurul care avea secrete. Dacă ar fi fost sinceră cu ea – ceea ce era –, trebuia să admită că și ea avea niște secrete. S-a rostogolit pe o parte și și-a luat telefonul. În mintea ei s-a conturat un plan

măreț, în timp ce îi trimitea lui Dawson un mesaj prin care îl invita sâmbătă la ea acasă.

Răspunsul lui a venit imediat.

La ce oră?

Acum trebuia doar să le dea vestea cea mare părinților.

CAPITOLUL 9

Dawson nu avea nevoie de indicații ca să ajungă acasă la Beth, dar a făcut gestul de a le cere. Totuși, nu era chiar o chestie care ținea de hărțuire. În principal, asta se datora faptului că în Petersburg nu era așa de greu să găsești ceva. Mai ales când cunoști locurile așa cum le știa el.

De când ieșiseră atunci din școală și făcuse cascadoria aia nenorocită de Superman, avea impresia că merge pe coji de ouă. Bethany nu mai adusese vorba despre asta, dar el știa ce gândește. Din când în când, o surprindea uitându-se la el ca și cum ar fi încercat să-l vadă *cu adevărat*. Să treacă dincolo de haine și de piele până la ceea ce se afla sub ele.

Într-un fel, îi plăcea asta. În alt fel, era îngrozit. Dacă ar afla vreodată...

A încetinit mașina pe drumul îngust, sufocat de ulmi, și a inspirat adânc. Nu era nicio îndoială că ea nu ar mai vrea să aibă de-a face cu el dacă ar afla că peste nouăzeci de procente din ADN-ul lui provine din afara sistemului solar.

Era ceva greșit s-o mintă? Nu era sigur. Sincer, niciodată nu își pusese întrebarea asta când mai avusese relații cu ființe umane.

N-avea absolut nicio idee despre ce spunea asta despre el.

Ferma veche a intrat în raza privirii lui, profilată pe cerul cenușiu de început de aprilie, și a văzut trei mașini parcate în față. Una era un Porsche, și știa că îi aparține unchiului ei.

Dawson fusese surprins când îl întrebase cu o seară în urmă dacă vrea să vină la ea acasă. Din ce înțelesese el, părinții ei ar fi făcut crize dacă ea ar invita un băiat acasă. Dar iată-l aici.

A parcat mașina și a coborât, netezindu-și blugii. Probabil ar fi trebuit să se îmbrace mai frumos. Nu că întâlnea prea mulți părinți, dat fiind că relațiile lui cu fetele din specia umană nu ajungeau așa de departe.

S-a oprit în fața ușii și a expirat lung. Partea cea mai grea fusese să se strecoare din casă fără să-l chestioneze Dee unde se duce. Cu părinții o să fie floare la ureche.

Mda, continuă să-ți spui asta! Mami și tati vor fi așa de mândri că a adus acasă un extraterestru!

Înainte să bată, ușa s-a deschis, dând la iveală o femeie înaltă și subțire, care părea muuult prea tânără ca să fie mama lui Beth. Ochii ei, care semănau cu ai lui Bethany, i-au întâlnit privirea. Femeia a clipit din ochi și a părut că e gata să se dea un pas în spate.

— Tu trebuie să fii Dawson, a spus ea și și-a dus mâna la piept.

El a zâmbit.

— Da, doamnă. Am venit s-o văd pe Bethany.

Niște pași care coborau pe scări i-au tăiat răspunsul doamnei Williams. Bethany a apărut în spatele mamei ei, cu ochii

mari. S-a strecurat pe lângă ea și l-a luat pe Dawson de mână. L-a tras înăuntru.

— Mamă, ți-l prezint pe Dawson. Dawson, ea e mama. Mama ei a ridicat o sprânceană.

— Nu așa se fac de obicei prezentările, Bethany.

— Merge pentru mine, a replicat ea, trăgându-l spre scări.

Un bărbat a ieșit dintr-o cameră care părea să fie livingul, cu o telecomandă în mână și cu un aer nedumerit.

— Ăăă...

— Și el e tata. Cur mic – ăăă, Philip, doarme.

Peste umărul tatălui se vedea un bărbat slab, cu un aer fragil. Dawson aproape nu l-a recunoscut în el pe doctorul pe care îl zărise de câteva ori prin oraș.

— Iar el e unchiul meu.

Dawson a făcut semn cu mâna.

— Îmi pare bine să vă cu...

— Noi ne ducem sus, a zis ea și a pornit spre scări, aruncându-i o privire care l-a făcut să zâmbească.

— Lasă ușa deschisă! i-a strigat mama ei din capul scărilor.

— Mamă! a gemut Bethany cu obrazii aprinși. Nu e vorba de asta.

La naiba! El ar fi vrut să fie vorba *de asta*, și încă despre altele. Mama ei a repetat ordinul, și Bethany l-a tras pe Dawson după ea pe hol.

— Îmi pare așa de rău! Mama mea crede că dacă e un băiat în cameră la mine trebuie că ne sărutăm, sau ceva. I-a lăsat mâna și a deschis ușa. E așa de jenant!

Dawson a trecut pe lângă ea și a scanat dormitorul. Muzica răsună în surdină de la laptopul ei. Nu erau prea multe lucruri

acolo, doar chestii elementare, cu excepția șevaletului care stătea în fața ferestrei.

— Vin des băieți în dormitorul tău?

Ea a râs și a trecut pe lângă el.

— O, da, tot timpul. Aici e ca la gară.

El a ridicat din sprâncene. Nu-și dădea seama dacă glumește sau nu.

Văzându-i expresia, ea a râs din nou.

— Glumesc, a spus ea, așezându-se pe pat. A bătut cu palma alături. De fapt, ești primul băiat care intră în dormitorul meu.

Un val de posesivitate l-a izbit cu putere. L-a ignorat, s-a așezat pe pat lângă ea și s-a lăsat pe spate, uitându-se la ea printre pleoape.

— Păi, ești încă nou-venită. Sper și eu că sunt primul, doar dacă nu te miști repede.

Ea s-a răsucit și s-a așezat picior peste picior.

— Pun pariu că tu ai fost în multe, multe dormitoare de fete.

El a înălțat un umăr.

Ea și-a îngustat pleoapele.

— Hai, când cineva arată așa ca tine, fetele probabil stau la coadă ca să te ducă acasă la ele.

— Și? A întins mâna și a tras-o de betelia blugilor. Sunt aici, cu tine, nu?

— Mda, ești. Beth s-a încruntat. Uneori mă întreb de ce.

Dawson s-a uitat o clipă la ea, apoi a râs. Nu avea cum să vorbească serios. Era imposibil să nu știe cât e de frumoasă și cum îi atrage pe oameni râsul ei.

Încruntarea ei s-a adâncit.

— Râzi de mine?

— Da, i-a răspuns el. A întins brațul, mișcându-se mai repede decât ar fi trebuit, și i-a prins mâna. Nu poți să-mi spui că ești surprinsă că mă aflu aici. Am fost umbra ta din ziua în care ai venit.

Privirea lui Beth s-a îndreptat spre locul unde degetele lui se strânseseră în jurul mâinii ei. După o clipă, s-a calmat.

— Știi că nu arăt groaznic, dar tu ești... tu ești...

Lui i-a apărut un surâs pe buze.

— Cum sunt?

Pe obraji ei au apărut pete roșii, iar surâsul lui s-a transformat în zâmbet. Ea și-a retras mâna, dar Dawson nu credea că e supărată.

— Știi cum ești, a spus ea și a întins mâna, apucând un album mare. În fine, am găsit albumul ăsta vechi de fotografii. Vrei să te uiți pe el?

El s-a sprijinit în coate.

— Putem să facem ce vrei tu.

Ea și-a ridicat genele și el a avut impresia că primise un pumn în stomac când li s-au întâlnit privirile. Nu. Nu asta. Senzația pe care o avea când se lepăda de pielea umană și își lua forma reală. Valul acela de pură electricitate și putere care apărea când ființa lui devenea lumină.

Asta simțea când Bethany se uita la el.

Mai mult ca orice, ar fi vrut să știe ce se întâmplă în capul ei, ce anume făcea ca ochii ei să se întunece așa de mult, încât îi era greu să facă diferența dintre iris și pupilă. Simțea și ea asta? Dumnezeuule, spera să nu îi interpreteze greșit reacțiile, pentru că, dacă ar fi fost așa, toată povestea asta ar fi devenit cu adevărat penibilă.

Dar nu era ca și cum oamenii ar fi atât de diferiți de luxeni, dacă lași la o parte dimensiunea extraterestră.

I-a arătat fotografiile cu familia ei, din Nevada, răsfoind albumul cu un zâmbet cald pe față în timp ce comenta câte ceva despre vreo rudă. Dar, frate, îi era așa de greu să fie atent la ele!

Tot ce își dorea era să o vadă stând lângă el – pe un pat, nu în altă parte.

Nu se putea stăpâni s-o privească – sprâncenele ei fin arcuite, pomeții obrazilor, felul în care i se arcuiiau buzele, felul în care își înclina capul...

Bethany a râs, ridicând bărbia.

— Nici măcar nu te uiți la fotografiile, Dawson.

El s-a gândit să mintă, dar în loc de asta a zâmbit.

— Scuze! Mă distragi.

— În fine.

Nu avea idee că el ar fi putut să se uite așa la ea toată ziua. Era ca obsedat. *Îmbrobodit*, ar fi zis Daemon, dar fratele lui nu îl înțelegea. La naiba, nici măcar nu era sigur că el însuși înțelege ce caută acolo, cu fata asta – cu ființa asta umană superbă.

Era o problemă.

Iar lui chiar nu îi păsa.

Peste sunetele discrete ale muzicii, îi auzea pe părinții ei discutând cu doctorul. Și-a îndreptat privirea spre ușa dormitorului. A închis-o de tot, prin forța gândului, cu un „clic” slab, și s-a uitat imediat la Bethany, dar ea a părut că nu observă.

— Mă bucur că m-ai invitat aici, a spus el.

Ea s-a întors puțin spre el, cu chipul uimit.

Privirea lui a coborât spre buzele ei întredeschise. Erau periculos de aproape de ale lui, ceea ce însemna că era pe punctul de a face ceva care nu-i mai oferea cale de întoarcere.

— Bethany?

— Da? a murmurat ea, coborându-și genele.

— Nimic...

S-a aplecat spre ea într-o fracțiune de secundă și a inspirat adânc. Fir-ar! Mirosea superb. A vanilie și trandafiri. Îi plăcea asta cu toată ființa. A întins încet mâna și i-a pus palma pe obraz.

Bethany nu s-a retras.

Liniștit astfel, și-a răsfirat degetele și i-a cuprins curburile delicate. Genele ei au coborât complet, ascunzându-i ochii frumoși. Căldura se acumula în el ca un ghem strâns. De ce trebuia să simtă asta tocmai pentru ea – o ființă umană?

Avea importanță? Sincer? Dawson nu îi privise niciodată pe oameni așa cum o făcea Daemon sau ca majoritatea luxenilor. Pentru el nu erau niște ființe fragile, neajutorate sau inferioare. Așa că de ce ar fi surprins că e atras de o ființă umană?

Și atunci a avut revelația. Dawson pur și simplu nu se așteptase *la ea*.

*

Au trecut mai multe clipe până când Bethany a înghițit în sec. Când îl invitase pe Dawson acasă la ea, făcuse o mișcare foarte îndrăzneță. Deci toată ziua fusese un ghem de nervi. După ce le dăduse vestea părinților, a trebuit să le spună povestea vieții lui, și nu avea prea multe de spus. Pe urmă fusese agitată toată cu el în dormitor, atât de aproape de portretele alea afurisite pe care i le făcuse, și care acum erau ascunse în șifonier.

Lucrurile se schimbaseră cumva, cu el stând pe patul ei.

Singurul scop pe care îl avusese atunci când îl invitase fusese ca el să-i întoarcă invitația – s-o aducă în casa lui. Acum nu prea se mai gândea la asta.

Dawson se apropiase încet de ea, respirația lui se muta de pe genele ei pe vârful nasului, pe obraz... A avut impresia că își pierde echilibrul.

— Ți-am spus vreodată cât ești de frumoasă? a întrebat-o el, cu vocea joasă și răgușită.

— Nu.

Dar chiar nu trebuia s-o facă. Își dădea seama din felul în care se uita la ea, și era mai bine decât orice cuvinte drăguțe.

Respirația lui dansa pe bărbia ei.

— Ești frumoasă.

OK, era superplăcut să audă cuvintele.

— Mulțumesc! Nici tu nu arăți prea rău!

Când Dawson a râs, nasul lui s-a atins ușor de al ei, iar ea a inspirat cum nu mai inspirase în viața ei. Era atât de al naibii de aproape...

— Vreau să te sărut.

A urmat o pauză, și inima ei și-a luat zborul și pieptul i s-a umflat.

— E în regulă? a întrebat el.

Era? O, uau, da, era! Dar nu-și putea găsi cuvintele. Așa că a dat din cap. Înainte să apuce să închidă ochii, Dawson a trecut de spațiul minuscul care îi separa și și-a lipit buzele calde de gura ei.

Și le-a trecut ușor peste buzele ei, și ea a simțit atingerea aceea catifelată până în vârful degetelor strânse de la picioare. Apoi gura lui s-a plimbat din nou peste a ei, ca și cum i-ar fi verificat gândurile, așteptând un răspuns. Cu inima în gât, și-a pus mâinile pe umerii lui și s-a aplecat spre el.

Dawson s-a cutremurat și i-a prins obrajii în palme. Pielea ei a început să vibreze când sărutul a devenit mai pasional. Cumva, una dintre mâinile ei a ajuns să-i strângă pieptul puloverului, trăgându-l mai aproape, pentru că mai era încă spațiu între ei, și spațiul acela era prea mare.

Mâna lui Dawson s-a strecurat pe ceafa ei și a tras-o în jos, astfel încât a ajuns sub el, și brațele lui au devenit cușca perfectă. Și a continuat s-o sărute, schimbând unghiul și făcându-i pulsul să bubuie prin corpul ei și prin terminațiile nervoase. Apoi s-a apropiat, potrivindu-și corpul cu al ei, de la genunchi la umeri, iar ea plutea pe valuri de emoție intensă și de căldură.

O căldură adevărată și foarte puternică venea izbindu-se de ea ca un torent.

Era ceva magic în felul în care o săruta, pentru că putea să jure că vedea stele în spatele pleoapelor închise. Îi lua tot aerul din plămâni. Căldura lentă și constantă se insinua în venele ei. I-a zbârnâit ceva în urechi, ca un cronometru electric, dar, o, Doamne, ei nu îi păsa! Nu când Dawson o săruta. Nu când o mână i se așeza pe umăr și cobora încet pe brațul ei, pe curbura taliei și pe șold.

Nici măcar când lumina albă din spatele pleoapelor a devenit atât de intensă, încât a trebuit să deschidă ochii.

CAPITOLUL 10

Arumul era pe aproape. Fiecare celulă din trupul lui Daemon îi spunea asta. Scârba nenorocită era și tupeistă, pentru că era cam mult soare ca arumul să fie atât de aproape de ceea ce era al lui.

A, nu, asta n-o să meargă!

Dee s-a oprit din învârtitul paiului în pahar și s-a încordat. O clipă, Daemon nu a auzit decât pârâitul lemnului din șemineu. Jocelyn, managerul de la restaurantul Smoke Hole, și-a îndreptat spatele, cu degetele încheștate pe vătrai.

— Unul dintre ei e aproape? a întrebat Dee în șoaptă.

Jocelyn s-a apropiat de masa lor, trecându-și mâna palidă peste burta rotunjită.

— Simțiți asta?

Vocea îi era șoptită în timp ce ochii cercetau ferestrele.

— A venit un întuneric.

Daemon s-a uitat în jos, la sandviciul cu chiftea pe jumătate mâncat. Mai degrabă venise o belea pe capul lui. E curios să

vezi cum o capodoperă culinară care se irosește te face rău ca un câine.

Arumul ăla o să moară.

A luat un șervețel și și-a șters mâinile, apoi s-a ridicat. Abia s-a uitat la sora lui.

— Sună-i pe Adam și pe Andrew și nu pleca de aici până nu vin ei să te ia.

Obrajii ei s-au aprins.

— Dar pot să te ajut, a spus ea încet. Pot să lupt și eu.

— Peste cadavrul meu! Daemon s-a întors spre Jocelyn. Dacă încearcă să plece de aici fără frații Thompson, îți dau voie s-o imobilizezi.

Jocelyn s-a uitat la burta ei, de parcă ar fi încercat să-și imagineze cum ar putea face asta, în timp ce Dee a scos un geamăt.

— Bine. Numai să te întorci viu, OK?

— Întotdeauna mă întorc, a replicat el. A dat să plece de la masă, dar s-a oprit și a sărutat-o pe Dee pe obraz. Te iubesc.

Ochii ei s-au umplut de lacrimi, și el știa că acesta era, parțial, motivul pentru care nu o lăsa să se implice. Tot ce mai avea el erau frații lui, așa că ea putea să plângă cu lacrimi de sânge, tot nu s-ar fi schimbat nimic. În niciun caz nu avea de gând s-o lase pe Dee să se pună în pericol. Era destul de rău că uneori patrula și Dawson. Dacă era după el, niciunul dintre frații lui n-ar fi ieșit afară, să se uite după arumi. Asumarea responsabilității de a-i proteja nu era un lucru pe care să-l trateze cu superficialitate sau să-l regrete. Într-un fel, asta îi dădea înapoi un fel de control, în condițiile în care MA-ul dirija totul.

Afară din restaurant, a traversat calm parcare, salutând din cap un cuplu de vârstnici care îi zâmbeau. Ia uită-te la el,

politicos de nu se poate! Când picioarele încălțate cu ghetete au călcat peste ramurile căzute, și-a flexat mâinile. A continuat să meargă, pentru a ajunge suficient de departe, încât nimeni să nu-l vadă când face figura cu supereroul. În mijlocul pădurii a închis ochii și și-a lăsat simțurile să acționeze.

Veverițele sau alte creaturi mici de pădure alergau printre copaci. Păsările cântau. Primăvara era pe drum... la fel și un extraterestru mare, furios și rău.

Lepădarea de pielea umană i-a luat o secundă. Puterea a țâșnit din interiorul lui, și simțul straniu prin care localiza un arum din apropiere a pus stăpânire pe el. Arumii lăsau un fel de pată întunecată la limita conștiinței luxenilor – un soi de pată de cerneală, ca o amprentă.

La fel funcționa și cu arumii din afara razei de acțiune a beta-cuarțului din care erau făcute Stâncile Seneca. De aceea viața de aici era liniștită. Specia lui Daemon era protejată, dar din când în când se nimerea câte un arum prea aproape. Se făcea contactul, după care arumul își aducea amicii.

Trei dintre ei fuseseră deja distruși. Țsta ar fi trebuit să fie ultimul.

În timp ce Daemon străbătea pădurea cu o viteză orbitoare, se întreba ce naiba o fi făcând fratele lui. De obicei își petreceau împreună ziua de sâmbătă, urmărind toate episoadele din *Ghost Investigator* difuzate la televizor în săptămâna respectivă.

Dar Dawson îl lăsase baltă.

O, da, cam știa unde e. Se distra cu ființa aceea...

Fluxul de energie întunecată l-a lovit direct în piept, zburându-l în spate ca pe o minge trimisă în afara stadionului. S-a izbit atât de tare de un copac, încât acesta a gemut și s-a zguduit când el a alunecat pe stratul de mușchi din pădure.

La. Naiba!

Furia scrâșnită l-a ridicat de jos. Prostia lui nemăsurată îl aruncase direct în umbra densă care venea spre el ca un bulldozer tunat.

Arumul a trecut în ultima clipă în forma umană, pierzându-și vulnerabilitatea. Gătit frumos cu pantaloni de piele... și nimic altceva. Grozav! Exact ce își dorea Daemon – să se ia la trântă cu un individ pe jumătate dezbrăcat.

OK, deci arumul voia să joace tare? Ei bine, asta era ziua lui norocoasă. Luându-și forma umană, Daemon și-a repezit brațul în față și l-a lovit pe arum cu un upercut al naibii de bun. Chestia a icnit și a aruncat spre capul lui un braț cărnos.

Daemon a trecut pe sub braț și a țâșnit în spatele lui. S-a aplecat puțin înapoi și i-a trântit un picior arumului în șira spinării. Ce e interesant la forma umană e că pielea sângerează și oasele se rup. Indivizii din ambele specii trebuiau atunci să revină la înfățișarea reală, ca să se vindece, și atunci erau în cea mai slabă formă. Daemon spera că arumul ăsta va fi destul de prost ca să se păcălească. Daemon avea un cuțit care abia aștepta să-și facă un prieten.

Dar arumul n-a fost prost.

S-a răsucit și a întins o mână în spate. Energia întunecată a țâșnit din ea și l-a ratat cu puțin pe Daemon, care se repezise într-o parte.

O sssă fii gussstoss, l-a șicanat arumul.

— Dacă aș fi primit un dolar de câte ori am auzit asta...

Daemon și-a repezit brațul. Un fulger de lumină a lovit o creangă groasă, rupând-o. A luat-o la fugă și a prins creanga masivă, ținând-o ca pe o bătă. A zâmbit.

— Dă-i bice, jigodie ce ești!

Arumul a șuierat – efectiv, a șuierat la el. Ce. Naiba. Mai. E. Și. Asta?

S-a repezit la Daemon ca un tren, și Daemon a izbit cu bâta. Lovitura i-a cutremurat corpul, și bufnetul grețos care s-a auzit l-a încântat atât de mult, încât trebuia să se îngrijoreze.

Dar arumul nu s-a prăbușit.

S-a retras în el, ca și cum i-ar fi înfipt cineva un aspirator în spate, s-a făcut un ghem mic și negru și a țâșnit printre copaci, fugind ca un poponar.

Daemon era gata să plece după el, dar știa din experiență că dacă un arum o ia la fugă, n-ai cum să-l mai prinzi. A aruncat creanga făcută țândări și s-a întors, ignorând durerea vie din șold. Când o să ajungă acasă, o să-și schimbe forma și o să se vindece. Până atunci va trebui să se descurce cu vânătăile și cu durerile.

Dar când o să ajungă acasă și o să rezolve asta, nu va face decât să se relaxeze. Cum face toată lumea pe aici.

★

Dumnezeule, Dawson nu mai simțise niciodată așa ceva. Fiecare părticică din corp îl ardea când i-a gustat sărutul și s-a familiarizat cu senzația oferită de ea sub el. O lumină albă intensă îi ardea ochii. Sunetele feminine îngânate de ea erau muzică pentru urechile lui, o superbă melodie făcută din suspine.

După care cântecul lui s-a oprit.

Mâna lui Beth s-a retras de pe umărul lui și ea și-a înăbușit un strigăt, cu buzele lipite de gura lui.

— O, Doamne...

A ridicat capul și a deschis ochii. Ah, la naiba! Nu a văzut decât strălucirea albă care îi scălda fața lui Beth, se reflecta în pereți și acoperea tot patul...

Ah, mama naibii!

A sărit din pat, dar picioarele nu i-au atins nicio clipă podeaua. Plutea și se uita în jos la el. Strălucea.

Adică trecuse complet pe modul extraterestru sinistru în casa ei, în dormitorul ei.

Bethany s-a retras în fundul patului și s-a lipit de tăblie. Ochii îi erau larg deschiși, ațintiți asupra lui, și buzele se mișcau, dar nu scoteau niciun sunet.

Șocul a suspendat timpul. Totul i se părea ireal. Nu era în dormitorul lui Bethany. Nu își dezvăluise identitatea. Iar fata asta – ființa aceasta umană frumoasă de care se îndrăgostise nu se uita la el ca și cum ar fi ieșit din muzeul groazei.

Ea se agățase cu mâinile de cuvertură și clătina din cap. Ca și cum nu reușea să proceseze ce vede, lucru de înțeles.

Dawson strălucea ca o stea.

Inima îi bătea atât de tare, încât o simțea și în vârful degetelor. În parte, de la toată chestia cu sărutul, și în parte pentru că era și acum în forma lui reală. Iar Bethany scliffea slab, ca și cum cineva ar fi băgat o pensulă în vopsea albă și i-ar fi trasat cu ea conturul. Evident, ea nu putea vedea asta. Nicio ființă umană nu putea vedea asta. Conturul alburii era o reacție la tensiunea electromotoare înaltă care îl înconjura când era în forma lui reală.

La naiba – ea chiar *lumina*.

Bethany a clipit încet și și-a desfăcut degetele de pe cuvertură.

— Dawson?

Fă ceva! și-a poruncit el. Dar își pierduse controlul și nu putea să-și revină. Lumina radia din el, umplând toate colțurile camerei.

Ea s-a ridicat puțin câte puțin în genunchi. El era sigur că îi vede prin pulover inima care îi bate cu putere și că simte mirosul fricii ei. Mai avea câteva secunde și ieșea în fugă din cameră, țipând. A înaintat câte puțin pe pat, apropiindu-se de el.

Dawson s-a retras, a vrut să spună ceva, dar în forma lui reală nu vorbea ca oamenii. Luxenii foloseau... alte căi de comunicare.

La marginea patului, ea se uita țintă la el. Dawson își vedea reflexia în ochii ei căprui și detesta ceea ce vede.

— Dawson, a șoptit ea, strângându-și mâinile sub bărbie. Tu ești?

Da, a spus el. Dar ea nu-l putea auzi.

Când tăcerea s-a prelungit, devenind insuportabilă, ea și-a dat picioarele jos din pat și s-a ridicat. În loc să fugă spre ușă, cum ar fi făcut orice persoană normală la cap, a întins mâna și degetele ei mai aveau câțiva centimetri până să atingă lumina.

El s-a retras rapid.

Bethany și-a dus mâna la piept.

— Ce... ce ești tu?

Dumnezeule, ce întrebare profundă! Toată treaba cu explicatul părea acum normală, dar cum ar fi putut să-i explice ce se întâmplase? Hei, iubire, sunt extraterestru și aparent te-am îmbibat nițel cu niște iubire radioactivă! Vrei să ne uităm la un film? Mda, nu era prea grozav.

Atât de multe lucruri îi treceau prin minte. Își expusese specia – și familia, îi pusese în pericol, o pusese pe Beth în pericol. Nu avea cum s-o oprească dacă s-ar fi decis să înceapă să țipe: „Un extraterestru!” sau „O gânganie uriașă de lumină!”

Dar trebuia să se controleze. Părinții ei erau jos, și el avea bănuiala că acel contur pe care îl căpătase ea va deveni și mai pronunțat dacă el va mai rămâne în forma sa reală. S-a îndreptat spre celălalt capăt la camerei, departe de Beth, și a încercat să-și stabilizeze emoțiile scăpate de sub control. Era greu ca naiba, dar până la urmă a reușit să-și reia forma umană și lucrurile din cameră s-au cufundat din nou în umbre.

Toate, cu excepția lui Beth – în jurul ei era o aură difuză.

— Îmi pare rău! a spus el hârâit.

Picioarele lui Beth au părut că se surpă sub ea. S-a trântit pe pat, clătinând iar din cap.

— Ce ești tu?

El s-a rezemat de perete și a închis ochii. Nu avea sens să mintă sau să mai păstreze secrete. Răul fusese deja făcut. Nu mai putea decât să spere că o va convinge să nu facă publice toate astea.

— Sunt extraterestru.

Cuvintele au sunat și în urechile lui greoi și ciudat, și a scos un hohot de râs ca un lătrat.

— Sunt un luxen.

Ea și-a ridicat picioarele în pat și și-a strâns genunchii la piept.

— Un extraterestru? Ca ăia din *Întâlnire de gradul trei*¹?

Pe urmă a râs, și râsul ei avea o notă isterică. Atunci când râsul a încetat, a întors repede capul spre el.

— De-asta îți place așa de mult filmul ăla idiot, *Cocoon*. Toată chestia asta... nu e reală. Nu poate să fie. O, Doamne, am înnebunit...! Schizofrenie.

¹ *Close Encounters of the Third Kind*, film SF din 1977, în regia lui Steven Spielberg (n. red.).

Dawson a înghițit în sec.

— Nu ești nebună, Bethany. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să afli, și nici măcar nu-mi dau seama cum... cum s-a întâmplat.

— Cum? În mod normal nu te aprinzi când săruți fetele? Pentru că ar fi cam ciudat, nu? Și-a acoperit gura cu palma. Scuze! O, Doamne, nu știu ce să zic... extraterestru?

Confuzia care se simțea în vocea ei îl îndurera, și ar fi vrut s-o facă să se simtă mai bine, dar cum? Măcar nu mai simțea vreo frică în ea. Uimitor!

A făcut un pas ezitant spre ea, și când a văzut că nu se mișcă, s-a mai liniștit.

— Poate te-ar ajuta dacă aș lua-o de la început?

Ea a încuviințat încet din cap.

Dawson a inspirat adânc, s-a așezat în fața ei și a ridicat capul, ca să-i întâlnească privirea. Ceea ce urma să facă era un lucru nemaiauzit. Regulile pe care urma să le încalce erau astronomice. I-au apărut în minte chipurile fratelui și al surorii lui și i s-a strâns pieptul. Știa că dacă iese rău, și pentru ei va fi rău.

Și va fi rău și pentru Bethany.

CAPITOLUL 11

Bethany nu putea decât să se uite la el. Doar de asta era capabilă. Extraterestru? Partea rațională a creierului ei emitea încontinuu chestii gen: *E doar o halucinație sau un vis. Ori: Este debutul unei boli psihice.* Poate că Dawson nu existase niciodată, pe de altă parte, însă, nu avea sens. Era absolut sigură că văzuse și alți oameni interacționând cu el. Doar dacă halucinațiile ei nu ajunseseră la un nivel colosal și doar *avea impresia* că văzuse oameni care...

— Bethany.

Vocea lui șoptită i-a întrerupt gândurile.

Inima ei s-a rostogolit greoi.

— Povestea asta e reală, așa-i?

Fața lui s-a crispat, ca și cum ar fi avut dureri.

— Da, e reală.

Probabil că oamenii nebuni fac asta tot timpul. Îi întreabă pe prietenii lor imaginari extraterestri dacă sunt reali și, evident, ei spun da.

Și-a pus mâinile pe obraji și apoi și le-a trecut prin părul încurcat. Oare oamenii nebuni se și sărută cu halucinațiile lor? Pentru că asta era singura parte bună, probabil.

Dawson i-a pus mâna pe genunchi.

— Nici măcar nu pot să înțeleg prin ce treci. Chiar nu pot, dar îți promit că totul e real și nu ești nebună. I-a strâns piciorul. Și îmi pare atât de rău pentru că te fac să te simți așa, și pentru că ai aflat adevărul în acest fel!

— Nu-ți cere scuze!

Vocea ei era răgușită.

— Numai că e... e mult de înțeles. Vreau să zic, niciodată nu m-am gândit cu adevărat la extraterestri. Adică, OK, poate există pe undeva, pe acolo, dar... mda, nu știu dacă chiar am crezut. Și tu nu poți fi extraterestru.

A râs din nou, după care a strâns din ochi. Toate astea sunau nebunește.

— Te-am văzut... strălucind, dar era ceva mai mult decât strălucire. Erai lumină, nu? O siluetă umană de lumină – cu mâini și picioare făcute din *lumină*.

Dawson a încuviințat din cap.

— Ne numim luxeni. În forma noastră adevărată nu suntem altceva decât lumină, dar... nu e cum crezi tu. Poți să ne atingi – avem formă și trup.

— Formă și trup, a murmurat ea.

— Da. Și-a coborât pleoapele și în clipa aceea părea teribil de tânăr și de vulnerabil. Suntem de pe o planetă numită Lux. În fine, așa se numea odată. Acum nu mai există. A fost distrusă. Dar asta nu e important. Suntem aici de sute de ani, dacă nu de mii de ani, cu intermitențe.

Stomacul ei a făcut o mișcare de răsucire.

— Ești *atât* de... bătrân?

— Nu. Nu! Dawson a râs și a ridicat ochii spre ea. Am șaisprezece ani. Noi – familia mea – am venit aici când eram copii mici, și suntem de aceeași vârstă ca tine.

— Cu o navă spațială?

Era gata să înceapă iar să râdă, dar a reușit să se stăpânească. O navă spațială – o afurisită de navă spațială! Doamne, Dumnezeule, nu credea că va pronunța cuvintele astea. Era ceva... uau!

Dawson s-a mișcat puțin și și-a strâns mâinile în poală.

— Nu avem nave spațiale. Ne deplasăm în forma noastră reală. Ăăă, ne deplasăm ca lumină. Iar în forma aceea, noi nu respirăm ca voi. Atmosfere atât de diferite, mda... A ridicat din umeri. Când am ajuns aici, am... ales forma umană, combinându-ne într-un fel ADN-urile, dar putem lua orice înfățișare.

Bethany a stat mai dreaptă. Povestea trecuse din terenul bizareriei în Zona Crepusculară.

— Poți arăta ca oricine?

El a dat din cap.

— Nu facem asta prea des, doar când e nevoie.

Încercând să-și facă creierul să priceapă, ea s-a tras de păr cu ambele mâini.

— OK, deci cum arăți tu acum nu e real?

— Nu, asta – s-a bătut în piept – e real. Cum ți-am spus, ADN-ul nostru se adaptează repede la mediu. Și ne naștem întotdeauna câte trei...

— Andrew și frații lui sunt și ei luxeni?

Când el a dat din cap, s-a simțit aproape ușurată.

— Andrew a topit mingea de ping-pong!

— Da, vezi tu, noi controlăm chestiile legate de lumină, lumina care e căldură și uneori foc. Dawson tot nu se uita la ea,

nu direct în ochi. Nu știu de ce a făcut asta, a spus. Lumea nu trebuie să știe de existența noastră. Așa că e important să nu facem chestii prostești. Iar aia a fost o chestie prostească. La naiba, și ce am făcut eu adineauri e o prostie colosală.

Ea îl privea. Acum, că șocul se mai atenuase, mintea ei începea să pună lucrurile cap la cap. Cel puțin acum știa de ce un orașel așa de mic poate să aibă șase persoane dementiale de superbe. Închipuie-ți, nu erau ființe umane! Apoi și-a adus aminte brusc – tot episodul cu parcare plină de gheață.

— Ce altceva mai poți să faci?

El a făcut o grimasă.

— Chiar n-ar trebui să...

— Dar acum am aflat deja, nu?

S-a dat jos din pat și s-a așezat în fața lui, astfel încât acum li se atingeau genunchii. El a tresărit, ca și cum l-ar fi uimit contactul, dar nu s-a mișcat.

— Ce rău se poate întâmpla acum? a insistat ea.

El a ridicat din sprâncene.

— Pot fi o mulțime de probleme.

Frica i-a urcat lui Bethany pe șira spinării și i-a trimis fiori în umeri.

— Cum ar fi?

El a deschis gura, dar a clătinat din cap.

— Nimic. Ăăă, vrei să știi ce mai putem face? Putem să ne mișcăm rapid. Așa te-am prins în parcare. Mai putem să manipulăm energie – lumina noastră. E foarte puternică. O ființă umană nu ar supraviețui unei lovituri date de noi.

Ea a făcut ochii mari. Nu era o veste bună, dar nu își putea imagina că Dawson ar face rău cuiva. Poate de asta nu-i era nici frică. Sau poate era pur și simplu naivă.

— Și altceva?

— Cam asta acoperă totul.

Știa că mai era ceva, și voia să aprofundeze subiectul, numai că erau enorm de multe întrebări.

— Cât de mulți sunteți aici?

— Mulți, a spus el, privindu-și mâinile. Cei mai mulți dintre noi trăiesc în colonii. Guvernul știe de noi – adică Ministerul Apărării. Ei ne monitorizează.

OK, acum ea avea viziuni din *Bărbați în negru*. S-a retras un pic și a stat să se gândească. Tocmai i se deschisese în față o cu totul altă lume. Una despre care bănuia că nu multă lume știe, chiar dacă guvernul era implicat cumva. Oricât de nebunește suna, se simțea... cumva privilegiată.

— Ești OK? a întrebat-o el.

— Mda, încerc doar să procesez informațiile. A făcut o pauză. De ce Pământul?

Zâmbetul lui Dawson era palid.

— Specia noastră a tot venit aici de când au început să umble oamenii pe Pământ, sau poate chiar dinainte. Într-un fel, ne e familiar, presupun.

— Și părinții tăi...

— Părinții mei sunt morți, a spus el fără intonație. La fel și părinții fraților Thompson.

Ei i s-a strâns pieptul.

— O, îmi pare rău. N-am știut. Ar fi vrut să îl atingă, să-l mângâie, dar în clipa aceea părea că se teme de ea, ceea ce era ciudat, dacă te gândeai la toată povestea. Îmi pare sincer rău! a repetat.

— E OK.

Pieptul lui se ridica neregulat.

— Au murit când eram mici.

— Dar cum vă... cum vă descurcați fără părinți? Lumea nu bănuiește nimic?

— Atunci e momentul când e utilă schimbarea formei. Unul dintre noi se preface că e părintele, i-a explicat el. Iar MA-ul ne ajută cu casa și cu celelalte.

Fascinată, a început să-i pună tot mai multe întrebări. Au trecut ore în care ea, practic, l-a interogat printre momentele în care mama ei venea să-i verifice. Ce e cu colonia? El nu a vrut să-i vorbească despre asta, așa că a trecut mai departe. Mai sunt oameni aici care știi? Răspunsul era nu. În ce fel este implicat MA-ul? Din ce a înțeles de la Dawson, era implicat profund. Monitoriza toate aspectele vieții luxenilor, de la orașul în care trăiau sau facultatea la care se duceau până la momentul în care dădeau examen de conducere. Altă chestie mișto era că ei nu se îmbolnăveau. Nu tu gripă. Nu tu răceli banale. Nu tu cancere sau boli de nervi. Nu aveau nevoie de doctor. Dacă erau răniți în forma lor umană, nu trebuiau decât să revină la forma lor reală ca să-și vindece „majoritatea” rănilor.

— Stai să văd dacă pricep! a spus Bethany, aplecându-se spre el. Deci, nu poți fi rănit? Deloc?

Dawson a clătinat din cap.

— Putem fi răniți. Arumii sunt cei mai mari inamici ai noștri.

— Cine?

El și-a frecat tâmpla cu podul palmei.

— Sunt ca noi, într-un fel. Dar în loc să se nască trei deodată, ei se nasc câte patru. Sunt de pe o planetă soră cu a noastră. Și sunt compuși în principal din umbre, dar ADN-ul lor s-a adaptat, ca și al nostru. În cea mai mare parte a timpului arată ca niște oameni.

— Și sunt periculoși?

— Ne-au vânat până la extincție, ne-au distrus planeta. Ne-au urmărit până aici.

Ea a simțit că i se usucă gâtul.

— De ce vă vânează?

— Pentru abilitățile noastre, i-a explicat el. Fără ele sunt slabi. Cu câtucid mai mulți luxeni, cu atât absorb mai multe abilități.

— Asta e... așa de aiurea!

Atunci el a ridicat capul, întâlnindu-i privirea.

— Ei reprezintă doar unul dintre motivele pentru care trebuie să fim atenți cu oamenii.

În stomacul ei s-au format noduri. Se gândea la lumină – la intensitatea și la căldura ei.

— Puteți face rău oamenilor în forma voastră reală?

— Nu... adică, distorsionăm câmpurile magnetice când ne folosim abilitățile. Le amplificăm. Prea multă încărcătură magnetică poate să-i provoace unui om greață sau nervozitate, dar nimic permanent. Și uneori vibrăm sau... zumzăim.

— Asta am simțit.

A zâmbit puțin, amintindu-și cum îi vibrase mâna sub palma ei.

Lui Dawson i-au sclipit ochii.

— Dar de câte ori ne folosim abilitățile, sau când trecem în forma noastră reală, lăsăm o urmă asupra oamenilor. Cum e acum, ai în jur o aură difuză.

— O urmă?

— Da, a spus el. Noi stăm aici, sau în alte locuri cum e Petersburgul, fiindcă aici e o concentrație mare de beta-cuarț în roci. Acesta perturbă câmpurile magnetice din jur și blochează

detectarea noastră de către arumi, dar nu blochează și urmele.

Ei i s-a tăiat respirația, pentru că înțelegea oarecum unde ducea asta.

— Deci, arumii ăștia pot să vadă urma din jurul meu și să... vă găsească pe voi după urma aceea?

— Da.

— O, Doamne!

Și-a dus mâna la inimă.

— Urma ta e foarte slabă. Nu cred că va fi o problemă.

A fost copleșită de ușurare, iar el părea că încearcă să zâmbească.

— Mă simt prost doar s-o spun, dar nu trebuie să povestești nimănui despre asta, Bethany. Nu trebuie să afle nimeni.

Ea a râs atunci, știind că îl va surprinde.

— Dawson, nimeni nu m-ar *crede*!

— Dar asta nu-i oprește pe oameni. Au fost câțiva care au aflat adevărul. Care au văzut un luxen, un el sau o ea, în forma reală, și au încercat să le spună și altora.

Ochii lui făceau iar chestia aia sclipitoare, ca și cum ar fi avut o lumină albă în spatele pupilelor. Ea presupunea că avea.

— Oamenii aceia au dispărut.

Nodurile din stomacul ei s-au acoperit cu gheață.

— Ce vrei să spui?

— MA-ul are grijă de ei. Cum? Nu știu. Dar principala lor sarcină este să ne țină la secret și să aibă grijă că nu le amenință nimeni obiectivul ăsta.

Cam înfricoșător să te gândești la asta, dar înțelegea și motivul. Oamenii ar lua-o razna dacă ar ști că extratereștrii umblă printre ei. Extratereștri care își pot schimba identitatea, care se mișcă cu viteza luminii și manipulează nu știu ce energie.

Iar de partea cealaltă, un om care deține astfel de informații are și multă putere, nu-i așa? Probabil că ar fi vorba și de bani, dacă cineva ar face publice detalii.

Bethany a clătinat din cap. Dar nu ar fi corect, din mai multe motive.

— N-am să spun nimic, Dawson. Știu că o promisiune nu înseamnă prea mult, dar... chiar nu vreau să dispar, și nici nu vreau să-ți fac probleme.

El a expirat cu zgomot.

— Te cred. Îți mulțumesc!

Au trecut câteva clipe în liniște, timp în care ea i-a studiat fața întoarsă în jos. Doamne, ce frumos era! Trăsăturile lui se armonizau perfect. Ar fi trebuit să-și dea seama că e la mijloc un ADN străin. Apoi și-a adus aminte de prima lor discuție la telefon, când el i-a spus că vine de departe. Ciudat că nu o mințise nici atunci.

Bethany chiar nu știa ce să spună sau ce să creadă. Evident, nu era nebună. Dawson era... extraterestru, dar ei îi venea greu să-l vadă ca atare. Nu că nu accepta ce e, dar când se uita la el, nu-l vedea decât pe *Dawson*.

Dawson, care vorbise cu ea în prima zi în care sosise aici, care venise după ea pe coridor! și care chiulea de la ore ca să stea cu ea în pauza de prânz. Dawson, care pierdea ore întregi la telefon cu ea și cu care vorbea până când adormeau amândoi ca niște bebeluși.

Nu îl vedea cu adevărat decât pe Dawson – un băiat de care se îndrăgostea.

El stătuse nemișcat cât timp îl studiase ea, dar acum își mutase privirea, cu un mușchi al obrazului zvâcnind.

Bethany s-a ridicat brusc în genunchi.

— Pot să te ating? Când ești în... forma ta reală?

El și-a întors repede privirea spre ea, și verdele acela al ochilor părea că se învolburase de un amestec de speranță și panică, de ușurare și de tristețe. Mai era și expresia aceea de pe fața lui, ciudat de tandră, care o atingea direct la inimă și o făcea să bată mai tare.

— De ce ai vrea să mă atingi?

Ea și-a mușcat buzele, întrebându-se dacă nu cumva îl jig-nise. Oare atingerea în forma lui reală era ceva vulgar? Sărise de lângă ea îngrozitor de repede.

— Nu știu. Pur și simplu vreau.

Fața lui a căpătat un aer șocat.

— Chiar vrei?

Ținându-și respirația, ea a dat din cap.

— N-ar trebui să-ți accentueze urma, dar...

S-a ridicat totuși în genunchi și a închis ochii. O clipă mai târziu s-a estompat. Hainele, silueta de sub ele, totul s-a estompat, dar a fost rapid înlocuit de o lumină albă cu margine albastră. A întins un braț, și degetele s-au format. Cinci degete. Exact ca ale ei. Beth a ridicat privirea și el a lăsat capul pe umăr, așteptând.

Strălucirea lui ilumina toată camera. Din el radia căldură. Deși era straniu să vadă așa ceva, era și frumos. Atât de frumos, încât Bethany avea lacrimi în ochi, și n-aveau nicio legătură cu intensitatea luminii.

Cu inima în gât, a întins mâna. Când degetele ei au atins lumina, o undă slabă de electricitate a urcat pe brațul ei, după care a simțit o vibrație difuză. I-a prins degetele – și a simțit la fel. Căldură. Moliciune. Putere. Era mâna lui Dawson.

Doar că arăta diferit.

Bethany s-a apropiat puțin, cu grijă să nu-l sperie.

— Pot să te ating mai mult?

După o pauză, el a dat din cap.

Atunci a înțeles.

— Nu poți vorbi cu mine în forma asta, nu?

Dawson a clătinat din cap.

— Ce trist!

Dar apoi și-a pus mâna în locul unde presupunea că e pieptul lui, și lumina a pulsă. S-a auzit distinct un trosnet în cameră, ca și cum ar fi explodat un fasung. Zumzăitul a urcat pe brațul ei, făcând-o să se gândească la o mașină de tuns iarba.

A lăsat mâna mai jos, și lumina a devenit mai intensă. A vrut să zâmbească, dar pe urmă și-a dat seama că îl pipăie și, în fine, era jenant. Și-a retras mâna, sperând că el nu îi va observa îmbujorarea.

Dawson a lăsat brațul jos și lumina a început să scadă. Ca și prima dată, a dispărut cu totul, după care și-a reluat forma cu care era obișnuită, cu blugii și toate celelalte.

— Hei! a făcut el.

— Superb! a spus ea pe nerăsuflăte. Ești superb.

El a făcut ochii mari și ea s-a simțit ca o toantă.

— Vreau să zic, ce ești tu nu e ceva... rău.

— Mersi!

Ea a dat din cap.

— Secretul tău este în siguranță. Țiți promit. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Deci, ești OK?

— Totul e OK, a șoptit ea, încă uluită de frumusețea formei lui reale.

— Bine. A zâmbit, dar părea un zâmbet fals, cum stătea așa, trecându-și palmele peste coapse. Nu poți să-ți închipui cât sunt de recunoscător că înțelegi, și, să nu-ți faci probleme, și eu înțeleg.

Ea s-a încruntat.

— Ce înțelegi?

— Că nu vrei să mă mai vezi... așa.

A urmat o pauză, în care el a avut o tresărire.

— Știu că probabil mă urăști pentru că m-am prefăcut că sunt om și pentru că te-am sărutat. Am greșit. Și probabil asta te dezgustă. După ce va dispărea urma, o să te las în pace. Jur. Dar acum trebuie să stau prin preajmă, pentru orice eventualitate. Nu vreau să te îngrijorezi. Sunt puține șanse să fii găsită de un arum.

— Ei, stai așa! Bethany s-a ridicat în picioare, cu inima bătându-i iar tare. Dawson, de ce aș fi dezgustată sau de ce te-aș urî?

El s-a uitat la ea cu o privire inexpresivă.

— Ce e? l-a întrebat și a clătinat din cap.

— Sunt extraterestru, a spus el rar.

— Dar ești tot Dawson, nu? Vreau să zic, am priceput că ești ce ești, dar tot Dawson ești. A făcut o pauză, adunându-și curajul de a da cărțile pe față. Ești tot băiatul care îmi place. Și dacă... dacă tu încă mă mai placi, nu văd care-i chestia.

El a tăcut, iar ea a fost convinsă că încetase să mai respire. Și a încercat să nu observe sau să se sperie, pentru că în clipa aia oricum nu ajuta cu nimic.

Dawson pur și simplu se holba la ea.

Ah, poate interpretase ea greșit totul? Și sărutul?

— Vreau să spun, dacă mă mai placi. Nu știu ce reguli sau...

El a traversat distanța dintre ei atât de repede, încât nici nu l-a văzut mișcându-se. În secunda unu stătea acolo și dădea din gură, și în secunda doi era în brațele lui, cu capul lui îngropat în părul ei. Brațele lui puternice tremurau în jurul ei.

L-a luat de gât și l-a ținut bine. I se pusese un nod în gât. Lacrimile îi ardeau ochii. I-a trecut dintr-odată prin minte cât

de singuri trebuie să se simtă ei trăind printre oameni, fără să facă parte din ei.

— Bethany, a murmurat el, inspirând adânc. Nu ai idee ce înseamnă asta... pentru mine.

S-a ghemuit mai tare la pieptul lui, inhalându-i parfumul proaspăt, și l-a strâns cu putere.

— Mă gândesc, a spus el cu voce răgușită.

— La...?

— La tine. La mine. Împreună. Să ieșim împreună, să fim împreună. A făcut o pauză, apoi a râs. Uau! Probabil că asta a fost cea mai jalnică tentativă de a te întreba dacă vrei să fii iubita mea.

Inima lui Beth a accelerat. Jalnică sau nu, ea era la un pas de leșin.

— Tu vrei să fii iubitul meu?

El a încuviințat din cap, și respirația ei a ieșit ca un mic suspin.

— Păi, într-un fel ești obligat să fii cu mine. A ridicat capul și i-a zâmbit. Acum îți știu secretul cel mare și rău.

Dawson a râs și i s-au luminat ochii.

— A, șantaj, așa-i? Când ea a dat din cap, el s-a aplecat și și-a lipit capul de fruntea ei. Serios acum, vreau asta – te vreau pe tine.

Stânjeneala de mai devreme dispăruse din vocea lui. Acum era tot o hotărâre și o pornire.

— Mai mult decât mi-am dorit ceva vreodată. Deci, da, vreau să fiu cu tine.

Nu exista nimic în lumea asta să oprească zâmbetul ei.

— Îmi place tare, tare mult cum sună!

Bethany știa adevărul, știa cât de mult riscă el, dar când era în brațele lui, el era și avea să fie întotdeauna Dawson.

CAPITOLUL 12

Drumul spre casă a fost o nebuloasă pentru Dawson. Nici măcar nu-și aducea aminte când a parcat mașina și când a urcat în cameră. Stând întins în pat, se uita în tavan, iar gândurile lui alergau și se înghesuiau unele peste altele.

Trecuse în forma lui reală. Mama mă-sii! Chiar se schimbase în fața ei. Nu existau cuvinte.

Niciodată în viața lui nu i se întâmplase asta.

Dar ea nu se speriasse. Dumnezeuule, nu, chiar îl *acceptase*. În afară de fanaticii OZN-urilor, Dawson nu s-ar fi așteptat la asta de la nicio ființă umană.

Și-a scos telefonul din buzunar și i-a trimis un mesaj scurt, întrebând-o dacă e OK. Răspunsul ei a venit imediat. Apoi telefonul i-a bipăit din nou.

Ne vedem mâine?

Zâmbetul care i s-a întins pe față probabil îl făcea să arate ca un copil idiot, dar nu îi păsa. I-a răspuns, i-a spus că da, după care a pus telefonul pe noptieră. Nici o secundă mai târziu, ușa camerei s-a deschis și Dee a băgat capul înăuntru.

— Hei! a spus ea. Pot să intru?

— Sigur. S-a ridicat în capul oaselor. Care-i treaba?

Dee s-a așezat pe scaunul de la birou și și-a încrucișat la piept brațele subțiri.

— Daemon s-a dus azi după arum. Era aproape de restaurant.

Lui Dawson i s-a strâns pieptul. *Bethany*. Poate că ea îl acceptase, dar, la naiba, cum putuse el să uite de urma aia?

— Daemon e OK?

— Nițel ciufulit, dar o să-și revină.

A urmat o pauză și apoi un oftat.

— Întotdeauna își revine. Știi cum e el.

Da, Daemon era o mașinărie dată naibii.

— Lasă-mă să ghicesc – și acum e afară, după arum!

Ea a încuviințat din cap.

— Ai fost cu Bethany?

— Am fost acasă la ea, i-am cunoscut părinții.

— Pare ceva serios, a murmurat ea.

Serios ca o invazie extraterestră, și-a spus el.

A pus picior peste picior și și-a îngustat pleoapele.

— Ești OK? a întrebat-o.

Dee a dispărut de pe scaun și a apărut la marginea patului, cu genunchii strânși la piept.

— Sunt OK. Dar mi-e dor de tine. Daemon e plictisitor.

El a chicotit.

— Daemon e mult mai interesant ca mine.

Ea și-a scărpinat nasul.

— Mă rog! Deci, Bethany – e ceva serios, nu? Să-i cunoști părinții? N-ai mai făcut asta până acum.

Aveau o relație apropiată, el și Dee. Cu toate că multe dintre detaliile privitoare la combinațiile lui lipseau, ea știa totul despre el. Iar el avea implicit încredere în ea.

— O plac foarte mult, a spus el în cele din urmă, închizând ochii. E grozavă.

Dee nu a răspuns imediat, și el știa la ce se gândește. Bethany putea să fie grozavă, chiar și perfectă, și tot nu conta. Extraterestrii nu se amestecă cu ființele umane.

— Dawson...

— Știe.

A spus-o încet, dar cuvântul acela era ca o bombă nucleară.

— Cum? a țipat Dee.

Dawson a strâns din ochi. Când i-a deschis, ea stătea în picioare în pat, cu ochii mari și cu mâinile tremurânde. S-a ridicat și el în fund.

— Dee, e OK.

— Cum poate să fie OK? Oamenii nu pot afla de existența noastră! Și cum o să fie cu MA-ul și...

— Dee, stai jos și liniștește-te! OK?

A așteptat-o să se calmeze. Tot corpul îi vibra. Așa se întâmpla de fiecare dată când era surescitată sau supărată.

— Nu i-am spus intenționat.

Ea a lăsat capul într-o parte.

— Cum ți-a scăpat *din greșeală*? „A, apropo, eu sunt extraterestru. Hai să ne sărutăm!”

Hm, înțelesese chiar pe dos!

— Cum s-a întâmplat? l-a întrebat ea.

— Nu sunt sigur că vrei să știi detaliile.

— Făceați sex? Fiindcă ăsta-i cam singurul lucru pe care nu mi-l povestești, și chiar apreciez asta, și, dacă mă gândesc mai bine, nu-mi răspunde la întrebare. E scârbos.

— Nu. N-am făcut sex. A hohotit înecat. Dumnezeuule, Dee...

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Atunci ce s-a întâmplat?

El și-a frecat tâmpilele și s-a uitat spre ușă.

— Ne sărutam și s-a întâmplat ceva ce nu s-a mai întâmplat niciodată.

Dee s-a tras puțin spre spate. O expresie de dezgust suprem îi întuneca fața frumoasă.

— Îh, dacă e vorba de un soi de pre...

— Dumnezeuule, taci și ascultă, OK? Și-a trecut o mână prin păr. Ne sărutam și am pierdut de sub control forma umană. M-am aprins ca un brad de Crăciun nenorocit.

Sora lui a rămas cu gura căscată.

— Pe bune?

— Mda, și ea m-a văzut. A trebuit să-i spun, pentru că nu mai aveam cum să mai ascund după asta.

Dee a clipit de mai multe ori.

— Stai! S-o luăm de la capăt! Ți-ai pierdut controlul pentru că vă sărutați?

— Dap.

— Uau!

O altă emoție a șters de pe fața ei dezgustul. O emoție pe care n-o putea identifica și pe care, probabil, nici nu voia s-o identifice.

— Înseamnă că o plăci mult de tot.

— O plac.

Apoi Dawson a zâmbit, incapabil să se stăpânească. Era atât de tâmpit!

— Eu niciodată n-am fost sărutată așa.

S-a dus zâmbetul lui.

— Sper să nu fii sărutată așa. Și nu vreau să aud despre asta, dacă s-a întâmplat.

— Hei, e un moment al dezvăluirilor intime, nu?

— Nu.

Ea a făcut un gest de lehamite cu mâna.

— Și ea ce-a făcut?

Dawson i-a povestit cât de bine gestionase Bethany situația, după ce trecuse peste șoc. Ochii surorii lui erau plini de respect. Orice luxen ar fi apreciat un om care înțelege că trebuie să păstreze discreția, și dacă el era convins că Bethany va face asta, ea avea încredere în el.

— Stai așa. Strălucește?

Spusese în șoaptă ultimul cuvânt, ca și cum ar fi fost cumva un păcat să-l rostească cu glas tare.

Dawson a dat din cap.

— Un pic.

— Mamă! Daemon o să te ucidă.

— Mersi! Mă ajută foarte mult, Dee.

— Scuze! A ridicat mâinile. Dar când o s-o vadă, mda, n-o să fie bine.

Dawson s-a rezemat de tăblia patului și și-a trecut mâinile peste față. La naiba, nu era bine! Nici pe departe. Ce îi păsa lui că Daemon îl va ucide? Bethany strălucea. Își lăsase proverbi-ala amprentă asupra ei.

Iar asta îl va aduce pe un arum la ușa ei.

Duminică, Bethany se uita țintă la o pânză albă, cu pensula în mână, iar cu cealaltă mână își pipăia buzele – buzele care atinseseră buzele lui Dawson. Dumnezeu, o sărutase ca un flămând, lăsând-o amețită și fără suflare.

Plecaseră cu puțin timp înainte, chiar înainte de cină. Nu se mai sărutaseră. După ce îi explicase că vrea să aștepte până când urma se pierde înainte să încerce din nou, timpul pe care îl petrecuseră ar fi putut fi aprobat de Disney Channel. Dar se îmbrățișaseră mult și, din punctul ei de vedere, asta fusese la fel de bine ca un sărut. Simplul fapt că stătea lângă el, cu brațele lui în jurul ei, îi făcea inima să bată mai tare și terminațiile nervoase să-i zvâcnească în stânga și-n dreapta.

Uimitor era că în toată perioada în care fusese cu el, nu se gândise cu adevărat la ce e el. Normal că acum, după ce plecase, nu se putea gândi decât la asta.

Dawson era extraterestru.

Tot orașul era populat de extratereștri, aparent. Era atât de... de pe altă lume!

Bethany a zâmbit.

A pus la loc pensula pe măsuta lipită de scrin și s-a ridicat în picioare. S-a dus la fereastră și a dat la o parte draperia groasă. Înserarea colorase în cenușiu copacii desfrunziți. Și-a lipit fruntea de geamul rece și a închis ochii.

Camera – totul din jur – i se părea rece fără Dawson. Trebuie să fi fost căldura pe care o emana el. Sau el, pur și simplu, cu felul în care o făcea să se simtă. Dramolete de fetișcană, dar era adevărat.

S-a îndepărtat de fereastră și și-a stăpânit impulsul de a-i trimite un mesaj sau de a-l suna. Dar își făcea griji pentru el. În seara asta urma să-i spună lui Daemon că ea știa. Dacă nu-i

spunea, se pare că Daemon avea să-i vadă mâine urma. Era mai bine să se dezlănțuie la ei acasă decât în mijlocul orei de engleză.

Spera foarte serios ca Daemon să nu-l ucidă pe Dawson. Începuse să-i placă băiatul.

Încercând să scape de gânduri, s-a forțat să plece din cameră, departe de telefon. Jos, mama era la bucătărie. Mare surpriză! Tata stătea la masă și se uita pe niște documente, în timp ce Phillip își înfipsea degetele în mac 'n' cheese-ul lui. Bethany a intrat, stând cât mai departe de Phillip.

Tatăl ei a subliniat un paragraf din document.

— Uite cine a ieșit, în sfârșit, din camera ei ca să vină printre cei vii!

Bethany s-a strâmbat.

— Ha. Ha.

Lângă aragaz, mama ei s-a răsucit spre ea cu o tavă plină de fursecuri în mână.

— Iubito, poți să te duci tu la unchiul tău și să vezi dacă vrea ceva de mâncat sau de băut?

— Sigur.

S-a întors și s-a îndreptat spre living.

Unchiul Will stătea țeapăn pe canapea, părând epuizat. Zilele de dinaintea tratamentului erau cele mai rele. Din ce își dăduse seama Bethany, steroizii pe care îi primea din medicamente își pierdeau rapid efectul.

— Am auzit-o pe mama ta, a spus el, înainte să apuce ea să spună o vorbă.

Vocea îi era slabă și răgușită.

— Dacă mi-e sete, știu și eu unde e frigiderul.

Bethany s-a uitat spre televizor. Rula un film din seria *Nașul*.

— Pot să-ți aduc...

— Sunt OK.

A făcut un semn cu mâna. Părea subțire ca hârtia și albă.

— Stai jos! N-am avut niciodată ocazia să stau de vorbă cu tine.

Ultimul lucru pe care și-l dorise vreodată era să stea de vorbă cu unchiul ei, și se simțea groaznic din cauza asta. Dar niciodată nu știuse ce să spună. Unchiului Will îi plăcea să pretindă că nu e cu un picior în groapă, iar Bethany nu se pricepea deloc la conversații banale. Să-i evite boala era ca și cum ar ignora o maimuță uriașă care se cațără pe pereți și aruncă cu banane.

S-a așezat pe canapea și și-a tras picioarele sub fund, căutând cu disperare ceva de zis. Din fericire, unchiul Will a deschis conversația.

— Deci, de cât timp ești prietenă cu băiatul ăsta?

A rămas cu gura căscată. OK, poate că nu era chiar așa de norocoasă. După ce plecase Dawson, părinții ei o interogaseră în legătură cu el. Din nou.

— Suntem doar... prieteni.

— Serios? Nu l-am...

Cuvintele lui s-au pierdut într-o tuse care i-a zguduit tot corpul. Oricât părea de imposibil, acum era și mai alb. Când criza de tuse s-a terminat, a închis ochii și și-a dres glasul.

— Nu l-am mai văzut niciodată cu alte fete. Familia lui e... foarte izolată.

Mie-mi spui? Unchiul Will nici n-avea idee cât de izolată!

— Mda, par foarte retrași.

— Băieți buni, cred. Niciodată nu au făcut probleme.

A frământat între degete pledul din petice care îi acoperea picioarele. Acestea se conturau subțiri prin el.

— Dar nu poți să-i distingi. Care dintre ei a fost aici?

Ei i se părea curios faptul că nimeni nu putea să-i deosebească.

— Dawson.

El a dat din cap.

— Aha, Dawson... o alegere bună.

Ea s-a încruntat.

— Îl cunoști?

El a clătinat din cap.

— Nu chiar, dar mi s-a părut cel mai prietenos dintre ei... când îi vedeam prin oraș. Ai fost acasă la ei? I-ai cunoscut părinții?

Ea s-a încruntat mai tare, cu ochii la ecran. Sigur, unchiul ei își asuma rolul de protector, dar o făcea să se simtă inconfortabil punându-i întrebări despre Dawson. O dorință imperativă și aproape irațională de a-l apăra și de a-i păstra secretul a ieșit la suprafață.

— Lucrează mult în afara orașului, dar vorbesc uneori cu ei la telefon.

— Hmm!

Will a luat telecomanda, dând semnalul încheierii conversației. Slavă Domnului!

A urmat o tăcere binecuvântată, și când n-a mai rezistat să stea acolo, s-a scuzat și a urcat la ea în cameră.

Și, evident, s-a dus direct la telefon.

Nu era genul care să se roage, și nu i se părea în regulă din mai multe motive să se roage ca un frate să nu-l ucidă pe celălalt, dar e posibil să fi spus o mică rugăciune.

★

Dawson avea senzația că se pregătește să apară în fața unui pluton de execuție. Și cam așa era, într-un fel.

Plecaseră din casa de la fermă cu mâinile în buzunare. Fără să știe Bethany, încă nu plecase cu adevărat. Își parcase doar mașina acasă la el și se întorsese. În dormitorul lui Bethany se aprinsese o lumină. Ar fi vrut să stea să vadă dacă nu cumva o zărește, dar asta ar fi transformat supravegherea lui într-o urmărire de obsedat.

Deocamdată, Bethany era în siguranță acasă. Nu era niciun arum care să bântuie prin umbre, iar strălucirea ei era atât de slabă, încât era posibil ca ei nici să n-o simtă. Așa că nu era niciun motiv să-și așeze tabăra lângă casa ei.

Și trebuia să se ducă acasă, să stea de vorbă cu Daemon.

S-a întors, a mers până în adâncul pădurii și, când a fost sigur că nimeni nu îi poate vedea lumina, a trecut în forma lui reală și a decolat spre casă, temându-se de ceea ce va urma.

Două minute mai târziu, s-a oprit pe aleea din fața casei și a lăsat să i se estompeze lumina până când a arătat ca un om oarecare. Abia târându-și picioarele, a deschis ușa casei.

În hol era întuneric și s-a oprit, încruntat. Muzica răsună în toată casa. Versurile melodiei *Whoomp, There It Is!* bubuiău în boxe. Și-a dat seama înainte de a intra în living că Daemon are televizorul deschis pe unul dintre canalele acelea care difuzează doar muzică.

Tolănit pe canapea, cu brațele sub cap, Daemon își mișcă picioarele goale în ritm perfect cu muzica.

Dawson a ridicat din sprâncene.

— *Whoomp There It Is?*

— Ce e? A întors capul spre Dawson, zâmbind. Îmi place melodia.

— Ai niște gusturi muzicale foarte îndoielnice.

— Nu fi hater! S-a așezat pe canapea cu o mișcare fluidă, lăsându-și picioarele jos. Unde ai fost toată ziua?

— Unde e Dee? a întrebat el, în loc să răspundă.

Daemon și-a fluturat mâna și canalele s-au schimbat rapid.

— În camera ei.

— Ah!

Șansele ca Daemon să-l ucidă cu sora lor în casă erau mici.

O veste bună.

— Mda.

A oftat și s-a așezat pe brațul fotoliului.

— Trebuie să-ți spun ceva, dar mai întâi vreau să-mi promiți că nu faci o criză.

Daemon și-a întors încet capul spre el, cu pleoapele îngustate. Televizorul s-a oprit pe un canal care difuza melodii vechi. A început melodia *Chantilly Lace*.

— De câte ori începe cineva o discuție așa, sunt aproape sigur că voi face o criză.

A, bine spus!

— E legat de Beth.

Fața lui Daemon a devenit inexpresivă.

— Am fost acasă la ea ieri, a continuat el. Și s-a întâmplat ceva.

Nici acum n-a venit vreun răspuns de la fratele lui. Un Daemon care tace este un Daemon gata să explodeze.

— Nu știu cum s-a întâmplat sau de ce, dar s-a întâmplat. Ne sărutam și... mi-am pierdut controlul asupra formei umane.

Daemon a inspirat adânc, a dat să se ridice de pe canapea, dar s-a oprit.

— Dumnezeuule...

— Am lăsat o urmă slabă pe ea.

Și acum vine partea rea.

— Și acum știe adevărul.

Ca și cum ar fi fost declanșat de un buton, Daemon s-a ridicat și a venit în fața lui într-o fracțiune de secundă.

— Tu vorbești serios?

Dawson s-a uitat în ochii fratelui lui, care căpătaseră o expresie dură.

— Nu cred că aş glumi cu așa ceva.

— Iar eu n-am crezut că poți să fii atât de-al naibii de neglijent, Dawson! Daemon a dispărut și a reapărut în partea cealaltă a camerei, cu spinarea rigidă și umerii încordați. La naiba!

— N-am vrut să se întâmple așa.

Dawson își asuma în totalitate răspunderea pentru greșeala lui, dar Daemon avea ceva care îl făcea să se simtă ca un copil în fața unui părinte supărat.

— Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să-i las o urmă de lumină, dar pe urmă n-am avut încotro, trebuia să îi spun. Ea înțelege perfect că nu trebuie să afle nimeni. Nu va spune...

— Și tu o crezi?

— Da, o cred.

Ochii lui Daemon au scăpărat.

— Și doar fiindcă o crezi tu, noi, ceilalți, ar trebui să stăm liniștiți?

— Știu că cer mult, dar Bethany nu va spune nimic nimănui.

Daemon a hohotit rece.

— Doamne, tu ești prost, frate, ești prost rău!

Dawson a simțit pe șira spinării un val roșu de furie.

— Nu sunt prost.

— Dă-mi voie să te contrazic, a mârâit fratele lui.

Pumnii lui Dawson se strângeau și se desfăceau pe lângă corp.

— Înțeleg că ești dezamăgit că am marcat-o pe Bethany, iar faptul că ea știe este pentru tine o adevărată atrocitate, însă n-am intenționat să fac asta.

— Știu că n-ai intenționat, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că s-a întâmplat.

Daemon s-a rezemat de perete, cu bărbia ridicată. Încordarea radia din el, și Dawson știa că în clipele acelea încearcă să găsească o soluție pentru repararea situației. Asta făcea Daemon. Repara situații.

Daemon a scos un sunet înfundat.

— Deci ai sărutat-o și s-a întâmplat asta?

— Mda, ciudat, știu.

Lui Daemon i-a zvâcnit un colț al gurii.

— Și urma e slabă?

Când Dawson i-a dat asigurări, a lăsat bărbia jos.

— OK. Trebuie să stai departe de ea.

— Ce?

— Poate n-ai înțeles engleza în care ți-am vorbit.

Ochii îi scăpărau de furie.

— Vreau să stai departe de ea.

Era cel mai inteligent lucru pe care îl putea face – pe care *trebuia* să-l facă. Să o lase în pace pe Bethany. Dar gura i s-a umplut de amăreală. Gândul că nu îi va mai vorbi vreodată sau că nu o va mai atinge îi dădea senzația că pielea îi devenise prea strâmtă.

— Și dacă nu pot? a întrebat el, și și-a ferit privirea când Daemon s-a strâmbat.

Fratele lui a înjurat.

— Îți bați joc de mine? Nu e greu. Stai. Departe. De. Ea.

Ca și cum ar fi fost simplu. Daemon nu pricepea.

— Dar acum strălucește. Nimic grav, dar e un arum prin preajmă și ea nu e în siguranță.

— Trebuia să te fi gândit la asta înainte s-o aprinzi ca pe un pom de Crăciun.

Dawson s-a răsucit spre fratele lui cu pleoapele îngustate. Furia îi ridica temperatura corpului până la cer.

— Așa? Despre asta e vorba? Pur și simplu nu te interesează dacă pățește ceva?

— Mă interesează să nu pățești *tu* ceva. Daemon a făcut un pas spre el, cu pumnii încheștați. Mă interesează să nu pățească *Dee* ceva. Fata asta, oricât ți s-ar părea de insensibil, pentru mine nu înseamnă nimic.

Dawson l-a măsurat pe fratele lui și s-a uitat la ochii lui tăioși, la trăsăturile acelea identice cu ale lui. Curios cum uneori Daemon i se părea total străin.

— Vorbești la fel de urât ca Andrew.

— Nu-mi pasă! Daemon a traversat camera și a luat o pernă. Aici nu e vorba de ură față de oameni. Eu spun doar cum stă treaba. A înfocat puțin perna, după care a aruncat-o din nou pe canapea. E evident că simți ceva pentru ea. Ceva mai mult decât ai simțit până acum.

Păi, fără îndoială! Niciodată nu își pierduse forma cu vreo fată. Și când se gândea la Beth, mda, niciodată nu simțise așa ceva.

— Și din acest motiv trebuie să stai departe de ea, a spus Daemon, ca și cum cuvântul lui ar fi fost lege. S-a oprit în fața lui Dawson și și-a încrucișat brațele la piept. O să mă duc la Matthew și o să-i explic ce s-a întâmplat.

Dawson și-a îndreptat spatele.

— Nu!

Daemon a inspirat adânc.

— Matthew trebuie să știe ce-ai făcut.

— Dacă te duci la Matthew, Matthew o să se ducă la MA, iar ei o vor lua pe Bethany. Când Daemon a deschis gura, Dawson a făcut un pas spre el. Și să nu îndrăznești să spui că nu-ți pasă!

— Ceri prea multe! a explodat Daemon. Trebuie să-i previn pe ceilalți, în caz că iubita ta se decide să facă pe reporterul de la *National Enquirer* cu noi.

— Nu va face asta.

Vocea calmă a lui Dee a intervenit din capul scărilor.

Frații s-au întors spre ea.

— Dacă Dawson e convins că Bethany nu va spune nimic, eu îl cred.

— Nu mă ajuți cu nimic, s-a răstit Daemon.

Ea l-a ignorat.

— Tot trebuie să le spunem și celorlalți, Dawson, fiindcă au dreptul să fie pregătiți. Trebuie să le spunem, mai ales că îi vor vedea urma, dar Daemon poate să-l convingă pe Matthew să nu se ducă la MA sau la seniori.

— Asta nu e problema lui Daemon, a argumentat el. E a mea. Eu ar trebui să...

— Dacă te implică pe tine, e problema mea.

Pe fața lui Daemon se citea iritarea.

Dawson a simțit rușinea ca pe o șuviță oribilă de fum care se ridică în el.

— La naiba, nu sunt un copil. Ești mai mare ca mine cu doar câteva minute! Asta nu îți dă...

— Știi. Daemon și-a frecat fruntea, ca și cum l-ar fi durut capul. Nu vreau să te tratez ca pe un copil, dar la naiba, Dawson, știi și tu ce ai de făcut aici!

Dee a apărut între ei cu mâinile în șolduri și s-a întors spre Daemon.

— Trebuie să ai încredere în Dawson în povestea asta.

Expresia de pe fața lui Daemon spunea că mai degrabă și-ar băga capul în mașina de tocat.

— E o nebulie totală. A făcut un pas în spate și și-a lipit de frunte podul palmelor. OK. Îți înțeleg... nevoia de a te asigura că e bine cât timp poartă urma, și, da, poate nu va da nimic pe goarnă, dar după aceea, nu poți risca să se mai întâmple vreodată așa ceva.

— Mă pot controla, a spus Dawson.

— Ah, ce nai...

— Nu-mi cere să renunț la ea înainte să ajung s-o cunosc cu adevărat.

Odată ce cuvintele i-au plecat de pe buze, voința lui s-a cimentat precum un buncăr cu bombe nucleare.

— Fiindcă n-o să-ți placă răspunsul meu.

Daemon a clipit, ca și cum ar fi fost șocat. Și Dawson a avut atunci revelația că, deși în general făcea cam ce voia, niciodată nu îi ținuse piept fratelui său. Până și Dee părea uimită.

— Nu cred că vorbești serios, a spus Daemon, încordat.

— Ba da.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, frate, ești idiot! Daemon a traversat rapid camera și s-a oprit fix în fața lui. Deci, „ajungi să o cunoști” și pe urmă te îndrăgostești de ea. A scui-pat ultimele cuvinte, de parcă ar fi înghițit niște unghii. După care, ce? O să încerci să rămâi cu ea? Să vă căsătoriți? Să aveți o căsuță frumoasă, cu gărduleț alb, plus vreo doi copii jumate?

Dumnezeule, nu mersese cu gândul atât de departe!

— Poate da. Poate nu.

— Mda, dă-mi voie să-ți spun cum e chestia cu MA-ul.

Erau șanse mari ca Dawson să frângă balustrada.

— Nu e imposibil. Nimic nu e imposibil.

Pe fața lui Daemon s-a citit din nou uluiala, după care a căpătat o expresie dură.

— Riști să ajungi un proscris! Mai rău, o pui în pericol pe sora ta dacă se mai întâmplă asta vreodată.

— Daemon, a protestat Dee, cu ochii strălucind de lacrimi nevărsate. Nu-i pune asta în cârcă!

Furia îi întunecase fața lui Daemon. Ochii lui începuseră să strălucească.

— Nu. Trebuie să înțeleagă ce a făcut. Bethany ar putea conduce un arum direct aici. Și Dumnezeu știe ce vor face cei din MA dacă află că ea știe. Deci, spune, merită să faci asta pentru Bethany?

Dawson se detesta pentru ce urma să spună, și, frate, asta făcea din el un egoist nenorocit, dar acesta era adevărul.

— Da, merită.

CAPITOLUL 13

Când Bethany a intrat luni la ora de engleză, mai avea un pic și trecea în modul țărăneală, mai ales când privirea ei s-a dus direct în spatele clasei și s-a intersectat cu privirea lui Dawson.

Cu o seară în urmă, el o sunase ca să-i spună că îi explicase totul lui Daemon. Deși susținuse că totul era bine, încordarea din vocea lui spunea altceva.

Și-a ocupat locul, a lăsat geanta jos și a îndrăznit să se uite la el.

— Hei!

El a dat din cap ca răspuns, privindu-i atent conturul corpului.

— O să fie bine.

Și asta a făcut-o să fie și mai agitată. După cum s-a dovedit, avea și de ce. Când Daemon a intrat în clasă, expresia de pe fața lui promitea tot felul de chestii groaznice. Bethany s-a făcut mică în scaun când i-a întâlnit privirea. Era ca și cum ar fi fost izbită de un vânt înghețat.

Dawson s-a aplecat spre ea și i-a cuprins brațul cu mâna.

— Ignoră-l! i-a șoptit el. E OK.

Dacă „OK” însemna să ai o privire de ucigaș, atunci n-ar vrea deloc să vadă cum ar fi să nu fie OK. A îndrăznit să mai arunce o privire peste umărul lui Dawson.

Buzele lui Daemon s-au întins într-un zâmbet cu un colț al gurii, din care lipsea veselia sau afecțiunea.

Ea a înghițit în sec, simțind că i se strânge gâtul, și a spus încet:

— OK. Mă sperie.

Dawson i-a mângâiat brațul.

— Latră, dar nu mușcă.

— Asta-i părerea ta, a replicat Daemon.

Bethany a înțepenit și a făcut ochii mari. S-a sunat de intrare și ea s-a întors cu fața spre tablă. O, avea să fie o oră lungă! O ardea ceafa de privirile urâte pe care Dawson nu le putea bloca.

A simțit degetele lui Dawson pe spate și s-a relaxat. Discuțiile din clasă se concentraseră asupra temelor din romanul *Mândrie și prejudecată*. Subiectul principal era dragostea.

— Ce putem să aflăm despre iubire din *Mândrie și prejudecată*? a întrebat domnul Patterson, așezându-se pe marginea catedrei. Lesa?

— În afară de faptul că pe vremea aia curtarea dura o veșnicie? Lesa și-a aruncat pe spate părul des și ondulat și a ridicat din umeri. Că dragostea e posibilă doar dacă nu e influențată de societate, presupun.

— Dar Charlotte s-a căsătorit pentru bani, a contrariat Kimmy, ca și cum asta era ceva cu care te poți mândri.

— Da, dar domnul Collins era un idiot, a spus Lesa.

— Un idiot *bogat*, a replicat altcineva.

Lesă și-a dat ochii peste cap.

— Dar aia nu e dragoste – să te căsătorești cu cineva pentru bani.

— Toate observațiile sunt bune, a spus domnul Patterson, zâmbind. Ce credeți, Austen a fost realistă sau cinică atunci când a abordat tema iubirii?

Și atunci vocea lui Daemon, joasă și calmă, a rostit:

— Eu cred că a vrut să arate că uneori e stupid să iei decizii bazându-te pe sentimente.

Bethany a închis ochii.

— Sau ne arată că atunci când iei decizii care se bazează pe altceva se termină prost, a replicat Dawson pe un ton calm. Că iubirea adevărată învinge orice.

Inima ei a început să bată mai tare, și a întors capul să se uite la el. El i-a zâmbit și ea s-a topit toată.

— Iubirea adevărată? s-a strâmbat Daemon. Însăși noțiunea de iubire adevărată e stupidă.

În clasă s-a declanșat o dezbatere care a depășit cu mult subiectul discuției, dar Bethany și Dawson se priveau în continuare în ochi. Iubire adevărată? Asta era? Înainte să-l cunoască pe Dawson, ar fi fost de acord cu părerea lui Daemon. Acum credea în toate siropoșeniile.

Ochii lui Dawson au căpătat profunzime cu un mozaic de nuanțe de verde.

O, da, hai cu siropoșenia!

Când ora s-a terminat, Dawson a așteptat-o să-și strângă lucrurile, după care i-a întins mâna.

— Gata?

Conștientă de toate privirile îndreptate asupra lor, a dat din cap.

Daemon a trecut pe lângă ei călcând apăsător, dându-i un ghiont cu umărul lui Dawson.

— M-a luat cu dureri de cap din cauza ta, a spus el, strâmbându-se.

— Și pe mine m-a luat cu căldură din cauza ta, a răspuns Dawson, strecurându-și degetele printre degetele lui Bethany.

Fratele lui geamăn i-a aruncat o privire lui Bethany.

— Ai mare grijă, fetițo!

După care a ieșit.

Beth a rămas cu gura căscată.

— Uau!

— Mă crezi sau nu, asta e varianta lui atenuată. A condus-o spre ușă. Pe hol i-a strâns mâna și i-a șoptit: Trebuie să le spunem și celorlalți... celor care trăiesc în afara... în fine, știi tu.

Ei i-a stat inima de frică.

— Crezi că vor accepta situația?

— Daemon va avea grijă să accepte.

— Serios? a întrebat ea, clătinând din cap. Nu mi s-a părut că ne susține prea tare.

El a liniștit-o, dar ea nu credea.

Când se îndreptau spre scară, unul dintre gemenii blonzi a intrat pe ușă și s-a uitat la ei. Geamănul extraterestru malefic sau geamănul cel bun? Fața lui aurie a pălit și, continuând să se uite la ei, s-a împiedicat.

— Mi-a văzut, ăăă, urma? a întrebat ea în șoaptă.

Dawson a dat din cap.

— S-ar putea să mai ai parte de niște priviri... ciudate în cursul zilei. Tu prefă-te că nu știi de ce.

Să mai aibă parte de priviri ciudate? Dawson nu glumise. Un profesor care era pe hol în pauză s-a uitat cu gura căscată la ea. O doamnă de la administrație și-a înăbușit o exclamație de

uimire. Iar la ora de sport, ai fi zis că profesorul e la un pas de atac cerebral.

Era înconjurată de extraterestri.

Sau devenea ea paranoică, pentru că atunci când Carissa i-a făcut semn cu paleta, aproape că i-a fost teamă că o să i-o arunce în cap.

O minge de ping-pong a trecut șuierând pe lângă ea. Kimmy s-a întors.

— Nu mă prind.

— Normal că nu, a mormăit Bethany.

În timp ce căuta mingea, a auzit pe cineva vorbind în șoaptă. A ridicat capul și s-a uitat printre crăpăturile băncilor. A deslușit două siluete – Dawson și jigodia de Andrew.

— Ce naiba a fost în capul tău? l-a întrebat Andrew, aplecând-se spre fața lui Dawson.

— Nu e treaba ta!

Andrew a hohotit sec.

— O, da, chiar ai tupeul să spui asta? Explică-mi și mie de ce nu mă afectează pe mine și pe ceilalți.

— Nu-ți sunt dator cu nicio explicație.

Andrew părea șocat.

— Trebuie să stai departe de fata aia. Nu e bine pentru tine, pentru niciunul dintre noi.

Stăpânindu-și impulsul de a da buzna peste Andrew ca să se apere, Bethany s-a îndepărtat de bănci. Stai așa! Dă-o naibii! Toți luxenii ăia mititei care bântuie pe acolo știu de ea. N-o să-l lase pe Dawson să se descurce singur.

O minge de ping-pong a plesnit-o în ceafă înainte să mai facă un pas. S-a întors repede, frecând locul dureros.

— Au!

Kimmy a lăsat capul într-o parte.

— Te strig de două minute. Dumnezeu! Ai adormit sau ești pur și simplu idioată?

O senzație fierbinte ca focul s-a strecurat prin venele ei, stârnită de combinația dintre conversația pe care o auzise și jigodismul pur de care dădea dovadă Kimmy. A ridicat mingea și a aruncat-o înapoi. Bucățița aia mică și rotundă din plastic a fost ca o rachetă de croazieră Tomahawk care a găsit obrazul lui Kimmy. După un foarte satisfăcător *poc*, Bethany a trecut pe lângă Kimmy, căreia îi zvâcnea obrazul.

— Nu pot să cred că mi-ai aruncat...

— Urmează paleta, a avertizat-o Bethany, fluturând-o în mână.

Carissa a început să chicotească, singură la masă.

— A fost bestial.

Kimmy s-a întors spre fată, gata să se repeadă la ea, evident.

— Tu râzi de mine?

— Mmm. Carissa și-a împins ochelarii pe nas. Cred că da.

— Ah, ai încurca...

Antrenorul Anderson s-a decis să le întrerupă.

— Gata, domnișoarelor, ochii la masă – la meci!

Beth a strâns paleta în mână și a inspirat adânc. Probabil că antrenorul o văzuse pe Carissa singură la masă și s-a îndreptat spre ea, exact când au reapărut Dawson și Andrew, care păreau că mai au două secunde și se iau la bătaie în mijlocul sălii.

— Dacă nu cumva e vreo masă de ping-pong în spatele băncilor, sunt curios ce ați căutat acolo, a spus antrenorul. Întoarceți-vă la mesele voastre în clipa asta!

Kimmy a rânjit.

Dawson s-a dus la partea lui de masă și a luat paleta.

— Ești gata? a întrebat-o el pe Carissa.

Ea a dat din cap, a dat să ia mingea, dar mâna lui Andrew a trecut rapid peste masă și i-a luat-o.

— Uite, a spus el zâmbind. Dă-mi voie să ți-o ofer.

Bethany a avut o presimțire urâtă.

Pe chipul lui Dawson a apărut încet un zâmbet rece, și ea l-a văzut brusc în expresia aceea pe fratele lui. Straniu!

— Da, te rog!

Andrew și-a tras brațul în spate atât de rapid, încât Beth l-a văzut ca prin ceață. A lansat, și mingiuca aia trebuie să fi depășit bariera sunetului. Dumnezeu, a trecut peste masă ca un glonț.

Fără să-și ia ochii de la blond, Dawson a ridicat rapid mâna și a prins mingea. S-a auzit un bufnet puternic, care pe Beth a făcut-o să strângă din ochi, dar Dawson nici n-a tresărit.

— Mersi, amice!

— Pe toți dracii! a murmurat Carissa.

Dawson a zâmbit, a ridicat brațele și le-a adus în spate. Tri-coul i s-a ridicat și a lăsat să se vadă mușchii fermi ai abdomenului. Uau! Avea pachetele încă de la grădiniță, fără îndoială. Nu părea să observe că toate fetele se holbează la el.

Ca să spunem că restul orei a fost ciudat, ar fi prea puțin. După ce s-a schimbat, Beth a împins ușa și l-a văzut pe Dawson, care o aștepta.

El s-a încruntat.

— Ești OK?

— Cred că eu ar trebui să te întreb asta.

A luat-o de mână și a tras-o spre el. Bethany și-a lipit obrazul de pieptul lui.

— N-a fost rău. Am supraviețuit ca să te văd.

Ea a zâmbit și a ridicat capul. Privirile li s-au intersectat. A fost cuprinsă de valuri de căldură.

— Întotdeauna știi ce să spui. E bine să ai așa un talent.
Nasul lui i-a atins ușor nasul.

— Doar cu tine.

Ea a simțit un nod în gât, și în aceeași clipă un camion întreg de fluturi și-au luat zborul din stomacul ei.

— Vezi? Iar ai făcut-o.

— Hmm! a murmurat el, luând-o de mijloc.

Niciodată nu fusese adepta manifestărilor publice de afecțiune pe holuri. De obicei dădea ochii peste cap și făcea un comentariu iritat când vedea așa ceva, dar acum descoperea că îi place să fie fata aia care e cu Dawson.

— Pot să vin pe la tine după ore? a întrebat-o el.

— Speram să vrei asta.

— Trec după cină, OK?

A sărutat-o pe obraz și s-a retras. A luat-o de mână și a condus-o spre parcare. La mașina ei, i-a luat mâna și i-a sărutat palma.

— Presimt că o să fie o ședință agitată când ajung acasă, așa că s-ar putea să întârzii puțin.

Ea a strâns din ochi.

— Mi-aș dori să fiu acolo cu tine. Nu e corect să te aperi singur, și pe tine, și pe mine.

Ochii lui verzi strălucitori s-au umplut de tandrețe.

— Mă descurc.

— Dar...

Dawson i-a sărutat din nou palma, și gestul acela delicat a coplesit-o, pur și simplu.

— Nu-ți face griji din cauza lor! Nu vreau să-ți faci griji pentru nimic. I-a lăsat mâna și s-a dat înapoi. Vin la tine imediat ce termin.

— Te aștept.

CAPITOLUL 14

Planul de Intervenție, runda a doua, a decurs cum era de așteptat.

Cu alte cuvinte, a constatat în câte o beștelire a fiecăruia, ba uneori s-au suprapus mai multe. Dee și Adam au fost singurii care nu au luat parte la asta. Așezați unul lângă altul pe canapea, aveau aceeași expresie sumbră.

Matthew voia să se ducă la MA, așa cum ar fi trebuit să se facă în cazurile de expunere, dar Daemon și Dawson au reușit să-l convingă că riscul nu e atât de mare. După o oră de certuri adevărate, a dat înapoi, fără să fie convins.

— E atât de riscant! a spus el, plimbându-se prin cameră. Dacă spune unui singur...

— Nu va spune nimănui. Îți jur.

Ash a clătinat din cap.

— Cum poți să fii atât de sigur?

— Uite ce e! Am stabilit, a spus Daemon, întrerupând-o. Nu ne ducem la MA sau la seniori. S-a încheiat.

— Asta nu e moveon.org¹, Daemon, s-a răstit ea. Asta ne afectează pe toți. Și cum ea strălucește...

— O voi proteja eu. Și mă voi asigura că niciun arum nu se va apropia suficient de tare cât s-o vadă măcar.

Dawson și-a încrucișat brațele la piept.

Ash a rămas cu gura căscată.

— Chestia asta o să-ți explodeze în față – o să ne explodeze tuturor în față. Există un motiv pentru care oamenii nu trebuie să afle de noi. Sunt capricioși și nebuni!

Până și Dee a ridicat sprâncenele auzind asta. Ash era destul de nebună când voia ea.

Apoi Ash s-a întors spre Daemon cu obrajii aprinși.

— Nu-mi vine să cred că îi permiți să facă asta. În curând o să aflăm că ai și tu ca iubită o ființă umană.

Daemon a izbucnit în râs.

— Da, da, asta n-o să se întâmple niciodată!

Festivalul beștelelilor a mai continuat o oră, după care frații Thompson au plecat. Înainte de plecare, Adam l-a tras deoparte pe Dawson, în timp ce frații lui fierbeau în mașină.

— Ascultă, nu mă interesează dacă ești îndrăgostit de fată...

— Nu sunt...

— Nici măcar să nu spui că nu ești, a zis Adam, aruncând o privire spre casa nelocuită de alături. Nu mă interesează dacă ești sau nu. Chiar nu contează asta, dar trebuie să fii atent.

Dawson și-a încrucișat brațele.

— Sunt atent.

¹ Asociație politică progresistă, întemeiată în 1998 în Statele Unite, care susține democrația și respectarea legii, promovarea diplomației în detrimentul războiului, accesul cât mai larg la îngrijire medicală, protejarea securității sociale (n. red.).

— Tipule, aici n-ai fost atent. *Toată lumea* e furioasă. Asta o s-o afecteze pe Bethany. Adam a tras aer în piept. O să încerc să-i calmez puțin pe ăștia doi, dar problemele tale nu sunt doar arumii și MA-ul, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Băi, frate, valul de furie care i-a urcat pe șira spinării era suficient de puternic să declanșeze o urgie.

— Dacă vor încerca să facă *ceva*, o să...

— Știu, dar trebuie să te aștepți la asta. Chiar dacă Daemon și Matthew îți susțin... stilul de viață, n-o să fie ușor.

Acum începea să-și piardă răbdarea. „Stilul” lui de viață era că voia să fie cu persoana la care ținea. Ca și cum ar fi fost o alegere proastă, sau ceva.

— Adam...

— Ești prietenul meu. Adam i-a pus mâna pe umăr. Eu te susțin, dar tu trebuie să fii foarte sigur de drumul pe care o apuci.

Dawson a expirat greoi.

— Nu... știu. Rahat! Nu știu ce vrei să spun.

În special pentru că nu știa măcar cum să exprime în cuvinte ce simte pentru Bethany. Poate că Adam avea dreptate. Poate că era marele D.

Pe fața lui Adam a apărut o expresie de înțelegere profundă, marcată de tristețe.

— Ascultă, ce fel de viitor ai cu ea? Merită să-i enervezi și să-i înstrăinezi pe toți?

— Cred că răspunsul e destul de evident.

— Adevărat, a spus el, lăsând mâna jos. Dar e o chestie enormă. Știi vreun luxen care a reușit să păstreze o relație cu o ființă umană? Care a trăit să povestească despre asta?

Mda, intra acum în Orașul Deprimaților, populația: un locuitor.

Adam i-a zâmbit slab.

— Nu te invidiez, pentru că eu chiar nu cred că putem gândi altfel. Dumnezeu știe, cunosc foarte bine situația. A strâns din ochi și Dawson s-a întrebat dacă vorbește despre Dee. Dar îmi fac griji, a continuat Adam, pentru că nu cred că Dee și Daemon s-ar descurca prea bine dacă s-ar întâmpla ceva rău. Și nu cred că tu te-ai descurca prea bine dacă s-ar întâmpla ceva cu Bethany.

Dawson l-a urmărit pe prietenul lui plecând. Adam îi dăduse o groază de hrană pentru gândire. Resturi de hrană nașpa, ieftină și scârboasă, pentru gândire.

Dar cel mai mult îl apăsau sentimentele pe care le avea pentru Bethany. Pentru că risca tot și îi punea pe toți în pericol, iar asta era egoism. Dumnezeule, un singur lucru putea să facă pe cineva atât de egocentric!

*

Nu i-a luat mult timp lui Bethany să afle că nu sunt mulți fani ai echipei Dawson și Bethany. În următoarele două zile, Daemon și-a petrecut cea mai mare parte a orelor de engleză uitându-se urât la fratele lui și ignorând-o pe ea, chiar și atunci când ea încerca să se poarte civilizat.

Și a început să-i fie ușor să-și dea seama care e Andrew și care e Adam. Cel drăguț era distant de câte ori se întâlneau sau când stătea de vorbă cu Dawson, dar îi zâmbea. Celălalt, extra-terestrul cel rău, băga groaza în ea. Privirile urâte ale lui Daemon erau nimic pe lângă asta. Era o persoană cu care n-ar fi vrut să se întâlnească dacă era singură. Din fericire, Dawson era mereu pe lângă ea, iar vineri, vestea bună. Urma ei se estompase. Fuseseră de ajuns șase zile.

Și-a petrecut weekendul împreună cu Dawson, ascunși în camera ei. Cu ușa deschisă, evident. Mama își tot băga capul pe ușă, dar de fiecare dată aducea prăjituri. Erau șanse mari ca Dawson să se îndrăgostească de mama ei.

Băiatul mânca, nu glumă!

Îi explicase odată, după al treilea Big Mac, că era ceva legat de metabolismul lor și de cantitatea de energie pe care o foloseau. Încercând să nu fie invidioasă, Bethany ciugulea din cheeseburgerul ei, care știa sigur că o să se pună direct pe fund.

Băiatul știa și să dezmierde.

Când erau relativ siguri că mama n-o să dea buzna în dormitor sau în living, Dawson o lipea de el, ca și cum simțea nevoia să o atingă. Uneori, îi vibra tot corpul.

Nu a mai putut să-l vadă în forma lui reală, din cauza urmei pe care ar fi lăsat-o, dar cu fiecare zi ce trecea, Dawson se relaxa tot mai mult în preajma ei. Noua lui pasiune era să apară din senin în fața ei, provocându-i de fiecare dată un atac vascular minor. La fel, mișca o groază de lucruri fără să le atingă. Toate aceste acțiuni mărunte nu presupuneau un consum prea mare de energie, dar era chiar plăcut să le vezi.

Lucrurile mergeau bine. După care, luni, a făcut cunoștință în mod oficial cu Ash.

O mai văzuse pe blondă pe hol, din când în când. La naiba, nu era ca și cum n-ai fi putut s-o observi. Ca și Dee, era superbă, aproape prea superbă ca să umble pe holurile unui liceu. Ash părea mai potrivită pe podiumurile de prezentare a modei din Milano.

Bethany ieșea de la ora de chimie și a rămas uimită când blonda zveltă s-a întors și s-a uitat la ea cu ochii aceia de safir.

— Bethany?

Ea a dat din cap, în vreme ce ocolea un grup de elevi.

Privirea lui Ash s-a dezlipit de pe fața ei și a coborât spre cardiganul ei simplu și pe blugii uzați. Sprâncenele ei frumos aranjate s-au ridicat, ca și cum ar fi căutat ceva ce Bethany era clar că nu avea.

— Trebuie să recunosc. Sunt puțin nedumerită.

La fel și Bethany.

— Dacă ai vrea să-mi explici?

Ochii albaștri ai lui Ash au privit-o cu iritare.

— Nu-mi dau seama ce vede Dawson la tine.

Oho! Asta da, franchețe! Bethany a trebuit să-și forțeze gura să nu rămână căscată.

— Poftim?

Ash a zâmbit cu buzele strânse și a așteptat până când un alt grup de copii a trecut pe lângă ele.

— Nu pricep ce vede la tine, dar cred că m-ai auzit și m-ai înțeles din prima. Și-a coborât vocea. Ar putea să-și găsească ceva mai bun. Și va găsi. Până la urmă, se va plictisi de prospături și va merge mai departe.

Bethany aproape că era prea uluită ca să răspundă.

— Îmi pare rău că tu crezi asta, dar...

— Ce îi oferi tu, în afară de riscuri? Ash s-a apropiat de ea, și Bethany a trebuit să-și stăpânească impulsul de a se da înapoi. Relația voastră n-o să dureze. O să se termine, într-un fel sau altul. Așa că de ce nu-ți faci tu o favoare, ție și lui Dawson, și îl lași în pace?

Bethany se simțea ca o doză de suc agitată, care urmează să fie desfăcută. Da, știa că nu se poate compara cu o fată ca Ash, dar, frate, nici ea nu era vreo matracucă. Dar înainte să dezlănțuie o ploaie de „f”-uri, fata cea înaltă s-a răsucit cu grație pe călcăie și s-a îndepărtat, trecând printre ceilalți elevi fără efort.

Bethany a rămas acolo, cu gura căscată. Nu se întâmplase așa ceva! Pricepuse faza, că toată lumea e nefericită pentru că ea știe adevărul, dar asta părea ceva personal. O fi vreo fostă de-a lui Dawson? Dumnezeu, ce noroc ar fi pe capul ei! Concura cu amintirea unui model de la Victoria's Secret.

Dawson era în capătul celălalt al coridorului. S-a întors, ca și cum ar fi simțit-o.

— Hei...

Zâmbetul s-a șters de pe fața lui frumoasă.

— Ce s-a întâmplat?

Ea s-a oprit lângă el și s-a uitat în jur.

— Deci am avut o mică discuție cu Ash.

Și s-a dus și ultima urmă din zâmbetul lui.

— O, Doamne, ce ți-a spus?

— A fost iubita ta, sau ceva?

În clipa în care cuvintele i-au ieșit din gură, le-a regretat.

— Ce? O, nu, la naiba!

Bethany și-a încrucișat brațele.

— Serios?

Spre uimirea ei, el a râs și a apucat-o de cot, conducând-o spre fereastra murdară care dădea spre parcare.

— E cu fratele meu – mă rog, acum nu, dar au avut relații intermitente de când mă știu.

Iritată de faptul că se simte ușurată auzind asta, Bethany s-a încruntat.

— Cum adică? De când aveau zece ani, sau așa ceva?

Dawson a ridicat din umeri.

— Ce ți-a zis?

Bethany i-a oferit varianta scurtă și murdară. Când a terminat, Dawson părea că ar vrea să dea niște pumni.

— Chiar văd în mine o amenințare așa de mare? a întrebat ea.

El și-a încleștat fălcile.

— Da, asta văd. Și-a coborât vocea. Vezi tu, ei nu te cunosc. Și nu cunosc alți oameni, în afară de cei din MA, care să știe de ei. E ceva nou, dar nu e scuzabil.

Într-un fel, se bucura că el e așa de furios, dar nu voia să intervină mai mult între ei decât o făcuse. S-a forțat să zâmbească, s-a ridicat pe vârfuri și i-a sărutat colțul gurii.

Tot corpul lui s-a cutremurat.

Bethany a zâmbit, căci îi plăcea la nebunie ce efect avea asupra lui. Sigur, era un extraterestru cu puteri destul de nelimitate, dar ea îl făcea să tremure. Unu la zero pentru jalnica ființă umană!

— Știi, mi-a venit o idee, a spus ea.

— Da?

I-a cuprins mijlocul cu brațul, și-a plecat capul și și-a trecut obrazul peste gâtul ei. Pentru o clipă, ea a uitat complet ce spunea.

— Bethany?

— Ah!

A roșit și s-a retras. Elevii se holbau, efectiv, la ei.

— Mă gândeam că lucrurile ar putea fi mai simple dacă nu ne-am purta ca și cum e mare chestie. Dacă n-am încerca să... ne ținem departe de ei. Poate dacă m-ar cunoaște... Bethany s-a întrerupt, pentru că el se uita la ea de parcă tocmai i-ar fi dat un picior unui copil de pe stradă. OK. Lasă!

— Nu. Daemon a clipit, după care a zâmbit. E o idee super. Eu trebuia să mă gândesc.

Ea radia.

— Ura pentru mine!

El a cuprins-o cu brațul pe după umăr.

— Păi, atunci, hai să terminăm cu asta!

Stai, ce? Beth a încetinit pașii.

— Mmm?

— Ce-ar fi să ne facem apariția împreună la masă? Majoritatea au pauza de prânz odată cu tine.

Ideea suna grozav în teorie, dar acum, că o puneau în practică, regreta într-un fel că nu își ținuse gura. Dar s-a decis să nu se mai poarte ca un copil și s-a pregătit pentru ceea ce avea să fie probabil cea mai aiurea pauză de prânz din viața ei.

Cantina liceului din Petersburg era ca orice cantină de liceu. Niște mese albe și pătrate, înghesuite într-o încăpere unde mirosea a detergent și mâncare arsă. Zgomotul discuțiilor o liniștea, într-un fel. Coada la mâncare mergea repede. Dawson și-a umplut farfuria cu ceva care părea a fi ruladă de carne, iar ea și-a luat o sticlă de apă. Întotdeauna avea pachet de acasă – sandvici cu unt de arahide și dulceață. Ziua ei n-ar fi fost completă fără asta.

Bethany nu trebuia să știe unde stau prietenii lui. Le simțea privirile și se întreba dacă o fi și asta o superputere extraterestră – de a face găuri în corp doar cu puterea ochilor.

Lângă ea, Dawson era întruchiparea relaxării. Pe fața lui frumoasă se așternuse o jumătate de zâmbet degajat, și părea că nu observă privirile care se îndreptau asupra lor în timp ce mergeau spre mijlocul cantinei.

Dee și Daemon stăteau la masă lângă cel pe care ea îl bănuia a fi Andrew, după cum se uita la ei, cu gura căscată. A presupus că ceilalți de la masă sunt oameni, pentru că Dawson îi spusese că majoritatea luxenilor erau ori mai mari, ori mai mici ca ei.

— Hei, copii, vă deranjează dacă stăm și noi cu voi azi? Înainte să poată răspunde cineva, Dawson s-a așezat vizavi de fratele lui și a tras-o pe Bethany pe scaunul de lângă Dee. Mersi!

Bethany și-a pus punga de hârtie pe masă, cu respirația tăiată.

— Îndrăzneță mișcare! a murmurat Daemon, cu buzele strâmbate într-un rânjet.

Dawson a ridicat din umeri.

— Nee, pur și simplu ne era dor de voi.

Daemon și-a luat furculița, și Bethany a sperat din tot sufletul să nu o transforme într-o armă.

— Sunt convins.

Ochii lui verzi, familiari și totuși străini, s-au întors spre ea.

— Ce mai faci, Bethany?

— Bine. Și-a scos sandviciul, detestând faptul că-și simțea obrazii în flăcări. Tu?

— Super. Și-a înfipt furculița în carne. Nu te văd prea des aici. Chiulești cumva cu fratele meu *cel responsabil*?

— De obicei mănânc în sala de artă.

A făcut o pauză și a început să-și rupă sandviciul în bucățele. Un obicei vechi, de care Dawson făcea întotdeauna haz.

— În sala de artă? a întrebat-o Dee.

Ea a dat din cap, ridicând privirea. Nu era nicio urmă de dispreț sau ceva pe fața fetei aceleia superbe. Mai mult curiozitate.

— Eu pictez. Deci mănânc acolo și lucrez la proiecte.

— E bună rău, a intervenit Dawson.

Prânzul lui era pe jumătate devorat.

— Fata mea are talent.

Andrew s-a aplecat spre el.

— Fata *ta* o să se transforme într-o mare și nenoro...

— Termină propoziția și o să-ți înfig în ochi furculingura pe care se pregătește s-o scoată Bethany din geantă pentru sosul ei de mere. Dawson a zâmbit, războinic. Și ea se va supăra foarte tare că-i murdăresc furculingura. Ține foarte mult la ea.

Mda, va fi foarte supărată... din mai multe motive.

Andrew s-a retras, cu fălcile încleștate. Lângă el, Daemon a făcut cel mai ciudat lucru. A râs – și încă tare. Era un sunet plăcut, un registru mai jos decât avea Dawson.

— O furculingură, a spus Dee, luându-și geanta. Ce e aia? Bethany a rămas cu gura căscată.

— N-ai mai văzut niciodată?

— Dee nu prea iese în lume, a răspuns Dawson, zâmbind.

— Taci din gură! Dee a luat în mână tacâmul multifuncțional și a zâmbit. N-am mai văzut niciodată așa ceva! Ha! E grozav de utilă. S-a uitat la Daemon, cu o privire încântată. Am putea să scăpăm de jumătate din tacâmuri, luăm zece de-astea și suntem asigurați pe viață.

Daemon a clătinat din cap, dar pe chipul lui se citea afecțiune pură. Și atunci a priceput Bethany. Că oricât ar fi fost de supărați cei trei unul pe altul, aveau o legătură profundă de iubire. Când a văzut asta, s-a relaxat. Oricât de furios ar fi fost Daemon pe Dawson, sau oricât de îngrijorată ar fi fost Dee, întotdeauna vor rămâne uniți. Asta o făcea să-și dorească să dea fuga acasă, să-l ia în brațe pe Phillip și să fie o soră mai bună.

Prânzul nu a fost prea rău după asta. Singura parte proastă a fost Andrew, dar el a plecat după un timp, și Bethany a fost profund recunoscătoare că Ash nu și-a făcut apariția. Au plecat când mai erau câteva minute până să se sune.

Când au ieșit din cantină, Beth a ridicat zâmbitoare privirea spre Dawson, motivată de experiență.

— N-a fost prea rău, nu?

Zâmbetul lui a încălzit-o.

— Mda, a fost OK. Cred că ar trebui să mai facem asta.

Ea a râs, iar el a luat-o de mână. A tras-o într-o clasă goală, plină de computere. Fără să spună un cuvânt, i-a luat de pe umăr cureaua genții și a pus-o jos. Bethany s-a cutremurat, fără să-și dea seama dacă e din cauza aerului rece din cameră sau din cauza privirii lui hotărâte.

A făcut un pas în spate, umezindu-și buzele cu nervozitate. Ochii lui verzi au scăpărat.

— Ce... ce faci?

— O să te sărut din nou.

Emoția a cuprins-o rapid, amețind-o.

— Hm, crezi că e locul perfect pentru a mai face o încercare?

— Nu știu, dar nu mai pot aștepta.

Părea hotărât când a făcut un pas spre ea. Atât de hotărât, încât s-a tras înapoi și s-a tot tras, până când s-a lipit de perete.

El a întins încet mâinile, i-a prins obrații în palme și i-a ridicat bărbia. A închis ochii fără voia ei. Ca și prima dată când se sărutaseră, buzele lui erau ușoare ca respirația. A făcut o pauză, ca și cum ar fi așteptat să se întâmple ceva, după care a sărutat-o mai apăsător.

Oo... o, Doamne, s-a topit în sărutul ăla, în el, și pieptul i s-a lărgit, umplut de un aer care părea că o s-o facă să plutească până la tavan. I-a înconjurat gâtul cu brațele și degetele ei s-au încurcat în buclele moi de la ceafă. Mâinile lui, ei bine, și ele se mișcau, alunecându-i de pe mijloc pe șold și apoi pe coapsă. Dawson a scos un sunet înfundat, un fel de mârâit care i-a aruncat lui Bethany tensiunea arterială în zona infarctului. Și era o căldură care emana din el, suficient de puternică pentru

a topi o înghețată. A lăsat-o într-o ceață amețitoare și plăcută când mâna lui i-a strâns din nou șoldul.

Dawson s-a retras încet și buzele lui s-au întins într-un zâmbet leneș, lipite de gura ei.

— A fost... bine. Super! Perfect!

— Da, a admis ea cu respirația tăiată. Toate astea plus ceva pe deasupra.

El și-a mișcat degetul mare pe obraji ei, și mâinile lui erau puternice, dar blânde, cum o ținea acolo ținută, după care a aplecat din nou capul spre ea. A sărutat-o apăsător, ținând-o lipită de el. Când s-au desprins a doua oară, ochii lui erau luminoși și plini de o emoție care ei îi făcea inima să se izbească de coaste. Pentru că era convinsă că vede în ochii lui ceea ce simte și ea.

Dragoste.

CAPITOLUL 15

Marți, după ore, Dawson s-a dus acasă în loc să se ducă direct la Bethany, unde voia să fie. Bethany promisese că va face cumpărături după cină, ca să se achite de sarcinile săptămânii, așa că în seara aceea avea să fie cam ocupată.

Era ziua aceea din lună.

O dată pe lună trebuia să ia legătura cu MA-ul. Toți luxenii trebuiau să facă asta, în special cei care trăiau în afara coloniei. Și putea fi mai rău. Când erai convocat de seniori, însemna de obicei ca unul dintre frați, sau chiar doi, să fie tocați mărunț pentru un motiv sau altul, să fie învinovați că „sunt ca niște oameni” și bătuți la cap în legătură cu momentul în care au de gând să se împerecheze. Cu alte cuvinte, se căsătorește Daemon cu Ash la optsprezece ani, și-a găsit Dawson o femelă luxen de aceeași vârstă?

Cei de la MA îi vor pune doar vechile întrebări.

Mda, era foarte amuzant să fii frecat așa de toți. Chiar nu avea nevoie de așa ceva acum.

Un Ford Expedition negru era deja parcat în fața casei lui când a intrat pe alee. Numărând în minte toate motivele pentru care chestia va fi nașpa, s-a dat jos din Jetta și a pornit spre casă.

Costumații – doi la număr – erau în living și stăteau pe canapea. Amândoi erau de vârstă mijlocie și aveau aceleași fețe lipsite de orice expresie. Stăteau într-o poziție țeapănă, poate pentru că Daemon stătea rezemat de perete și se uita urât la ei, ca și cum și-ar fi dorit să facă ceva îngrozitor cu trupurile lor.

Dawson l-a recunoscut pe unul dintre ei – venea la ei de când se mutaseră în Virginia de Vest, dar celălalt era nou.

Dee a ridicat capul de pe brațul fotoliului pe care se cocoșase. Ochii ei luminoși au avut un licăr de ușurare. De obicei, asta însemna că treaba nu merge bine între Daemon și MA, iar Dawson trebuia să joace rolul mediatorului.

Dawson și-a încrucișat brațele și a spus:

— Ei, pare să fie o ședință veselă!

Privirea piezișă a lui Daemon s-a îndreptat spre el.

— Așa pare.

Ofițerul Lane și-a dres glasul.

— Ce-ai mai făcut, Dawson?

Un val de repulsie și de neîncredere i-a însoțit salutul. Lane pretindea – oarecum – că îi simpatizează pe luxeni. Toți știau că nu e așa.

— Bine, a răspuns Dawson. Tu?

— Ofițerul Vaughn și cu mine suntem foarte bine.

Lane își ținea mâinile împreunate, în timp ce celălalt își ținea mâna stângă pe șold, lângă arma pe care Dawson știa că o are. Caraghios! Ca și cum un glonț ar fi mai rapid ca ei.

— Am discutat cu Daemon, și el... ne-a fost de mare ajutor.

Dawson aproape că a râs. Deloc probabil, și dacă postura lui Daemon spunea ceva, întrebările pe care i le puseseră nu îi picaseră bine. Neliniștea a început să picure în venele lui Dawson. Oare aflaseră de Bethany și de urma aceea slabă? N-avea cum să fie asta. Cei de la MA nu știau că se poate lăsa o urmă pe oameni, și nimeni, nici măcar Andrew, n-ar dezvălui o astfel de informație.

Vaughn s-a uitat la partenerul lui înainte de a vorbi.

— A existat o activitate neobișnuită de vreo lună încoace – o creștere a intensității câmpurilor magnetice din zonă. Fratele tău pare să nu știe cum de se întâmplă asta.

Cum cei din guvern considerau că arumii sunt doar niște luxeni psihopați, nu aveau cum să le spună că se vânează reciproc sau se bat. Dacă MA-ul ar afla vreodată că arumii îi vânează pe luxeni pentru abilitățile lor, ar fi stop joc. Când stăteau în casele alea secrete din New Mexico, îi tratau ca pe niște ciudățenii ale naturii sau ca pe niște cobai.

Dawson a ridicat din umeri.

— Păi, am făcut o groază de alergări în forma noastră reală. Poate asta să fie?

Buzele lui Vaughn au zvâcnit.

— După cum indică evidențele noastre, forma voastră reală, de extraterestru, nu produce astfel de distorsiuni. Vaughn a rostit „extraterestru” ca și cum ar fi înghițit ceva oribil. Ne e greu să credem asta, după ce ne-am uitat pe raportările de teren din ultimele șase luni.

Cei de la MA aveau nevoie de un hobby, altceva decât monitorizarea lor.

Dee și-a încrucișat picioarele.

— Domnilor ofițeri, frații mei chiar au nevoie de activitate fizică. Uneori depășesc măsura. Vedeți dumneavoastră, le place să joace o variantă luxenă de fotbal.

— Și cum ar fi varianta asta?

Lane a zâmbit, pentru că toată lumea îi zâmbea lui Dee.

Ea a rânjit veselă.

— Imaginați-vă în loc de o minge de fotbal un glob de energie. Le place să-l arunce de la unul la altul. Poate asta ați înregistrat.

— Serios? Lane a clătinat din cap, cu ochii mari. Ar fi interesant de văzut.

— Oricând poți să participi, a spus Daemon, zâmbind afectat. Deși mă îndoiesc că o să-ți placă.

Vaughn s-a aprins la față.

— Îți place să faci pe deșteptul, Daemon.

— E mai bine decât să faci pe prostul, a replicat Dawson. Cel puțin, așa îmi place mie să spun.

Daemon a chicotit încetișor.

— Ei, băieți, ne-am distrat frumos, dar dacă nu mai e altceva, știți unde e ușa.

Obișnuit cu Daemon, ofițerul Lane s-a ridicat, dar Vaughn a rămas așezat și a spus:

— De ce a ales... *familia* voastră să stea în afara coloniei?

— Ne place în lumea oamenilor, a spus repede Dee, cu vioiciune.

Numai Dumnezeu știe ce ar fi răspuns Daemon.

— Adică să contribuim la dezvoltarea societății și toate celelalte. E motivul pentru care luxenii își doresc să iasă din colonie.

Lui Dawson îi era greu să-și păstreze o față serioasă. Pe bune! Adevărul era că traiul în colonie nu era cu nimic mai

bun ca traiul într-unul dintre centrele în care MA-ul îi „pregătește” pe luxeni pentru asimilare. Dacă nu cumva era mai rău.

Vaughn nu părea convins, dar ofițerul Lane a reușit să-l facă să se ridice și să pornească spre ușă. Dar înainte de a pleca, le-a amintit celor trei că trebuie să se prezinte la sfârșitul lunii aprilie la recensământul obligatoriu. MA-ul număra cu religiozitate câți luxeni trăiesc în colonie și în afara ei.

Dee s-a prăbușit în fotoliu după ce Dawson a închis ușa.

— Detest vizitele astea, a spus ea, frecându-se pe față. Se poartă ca și cum am fi făcut ceva rău.

— Țsta nou e chiar un fan înrăit, nu? Dawson s-a așezat pe brațul fotoliului pe care stătea sora lui. Doamne, ce javră!

— N-a fost cel mai rău, a spus Daemon.

Și, Dumnezeu, dacă n-ar fi fost adevărat! Cel puțin Vaughn încercase să-și ascundă animozitatea.

— Doamne, Dumnezeu, Dee! Fotbal? Daemon a râs. Mai că-mi vine să încerc.

Dawson a strâns din ochi.

— Mda, vorbește cu Andrew. Eu spun pas.

— Credeți că vor afla vreodată adevărul despre arumi? Dee și-a îndreptat spatele și și-a proptit coatele pe genunchi. Că își vor da seama că nu suntem la fel?

Frica îi îngroșa vocea.

Dawson s-a aplecat, și-a trecut brațul peste umerii înguști ai surorii lui și i-a făcut cu ochiul.

— Nee, nu sunt așa de deștepți ca noi.

— Nu e vorba de prostie, a spus Daemon, cu ochii pe feastră. Sunt prea plini de ei ca să ia în calcul posibilitatea că nu știu totul despre noi. Cât timp oamenii vor crede că sunt cele mai inteligente și mai puternice forme de viață de pe această planetă, pentru noi va fi bine.

Lui Bethany îi venea să-și dea palme că fusese de acord să preia ca sarcină cumpărăturile. Era mai bine să spele vasele la mână decât să caute fiecare aliment de pe lista mamei sale, mai ales pe cele de la raionul de alimente organice, ale căror nume nici măcar nu le putea pronunța.

Împingând căruciorul supraîncărcat la coada de un kilometru, se întreba cum o fi decurs întâlnirea lui Dawson. Picături de neliniște i se strecurau prin vene. Detesta ideea că MA-ul îi supraveghează așa, că le pune întrebări indiscrete și că e atât de incorect să fie monitorizați.

Pentru ea, luxenii nu erau cu nimic diferiți. Și avea mari dubii că cei mai mulți dintre oameni s-ar teme de ei. Luxenii erau exact ca ei.

După ce a terminat la casă și a făcut ochii cât cepele când a văzut cât costă mâncarea, și-a împins mormanul în parcare.

Când venise, parcare era aglomerată, așa că rămăsese blocată tocmai în spate. Deasupra parcării se aplecau copaci masivi și deși, iar ea se aștepta să apară din clipă în clipă vreun cerb care s-o pună la pământ cât descarcă proviziile.

— Bethany.

S-a întors repede și inima a început să-i bată neregulat. Unul dintre gemenii Thompson stătea în spatele ei, atât de aproape, încât i-a simțit și mirosul de citrice al aftershave-ului.

S-a dat un pas în spate și s-a lipit de bara de protecție.

— Nu... nu știam că ești aici.

Fața lui era inexpresivă când a lăsat capul într-o parte.

— Putem să ne mișcăm fără zgomot când vrem.

Nu, pe bune! Bethany a întins mâna în spate și a închis capota, încă nedându-și seama care dintre ei este. De obicei, îi

recunoștea după felul în care se poartă. Dar acum... n-avea idee.

— Ai venit la cumpărături? a întrebat ea, strângând în mână cheile de la mașină.

Cerul se întuneca deja și, fiind așa de aproape de pădure, era foarte puțină lumină. Se simțea izolată.

— A, nu am venit la cumpărături, de fapt.

Ea s-a uitat repede prin parcare.

— De fapt...

În secunda unu era acolo, și în secunda doi era în fața ei, dominând-o. A știut instantaneu care dintre cei doi era.

Andrew i-a zâmbit cu răceală.

— Dar am o listă. Și tu ești pe ea.

Nu era de glumă, inima ei bubuia. Frica îi umpluse gura și îi formase un nod în gât care îi îngreuna respirația. Dar refuza să se lase dominată, să fugă sau să țipe. Și-a dat seama imediat că asta vrea el. S-o sperie.

Zâmbetul lui a devenit mai larg.

— Știi, sora mea și cu mine nu pricepem ce vede Dawson la tine. Ești doar o ființă umană mică și caraghioasă. A întins mâna atât de repede, că s-a văzut ca prin ceață, și i-a luat o suviță de păr, adăugând: Și nici măcar nu arăți așa de bine.

Oh... Oh, asta a durut-o mai mult decât ar fi trebuit. Lacrimile îi înțepau ochii când se chinuia să-și păstreze vocea indiferentă.

— Atunci, presupun că e bine. O relație între noi n-ar fi mers niciodată.

El și-a îngustat pleoapele.

— Și asta de ce?

— Fiindcă sunt alergică la jigodii.

Andrew a râs/tușit și s-a uitat într-o parte.

— Tu ai impresia că ești amuzantă. Vrei să știi ce e amuzant?

— Nu. Nu chiar.

A dat să se întoarcă, dar el și-a pus mâinile pe portbagaj, cu forță. Metalul a scrâșnit și s-a îndoit. Era blocată.

— Amuzant e că tu ai impresia că o să meargă sau o să duzeze ceva cu tine și Dawson. Andrew a râs din nou, un râs rece și hârâit. Ei, și ce? Ne-ai aflat secretul. Felicitări! Ia o prăjitură! Dar știi ceva? Nu e nevoie decât de un telefon *anonim* la MA, și pe urmă pa-pa, Beth!

Ea și-a înăbușit un strigăt de uimire.

— Nu pot să cred că ai...

El s-a dezlipit de mașină și s-a retras.

— Mda, nici măcar eu nu sunt așa de javră. Dawson mă calcă pe nervi, dar nu i-aș face asta niciodată. Dar dacă noi am aflat, în cele din urmă vor afla și ceilalți, Bethany. Și ei nu au relații prea strânse cu noi. S-a legănat pe călcâie și a adăugat: Țineți-o așa, și unul dintre voi va avea de suferit!

Într-o fracțiune de secundă, a dispărut. Bethany s-a întors încet și a văzut parcare goală. S-a urcat în mașină amețită. Telefonul a sunat și pe ecran a apărut numele lui Dawson.

— Hei! a spus ea, răgușită.

— Ești OK?

Primul instinct a fost să-i spună ce se întâmplase, dar Dumnezeu știa că ar fi luat-o razna. Așa că s-a străduit să pară calmă.

— Cum a fost întâlnirea?

În timp ce Dawson îi relata pe scurt ce se întâmplase, ea a pornit spre casă, și mâinile i-au tremurat tot drumul.

*

Era aproape opt când Dawson a încheiat conversația cu Bethany. A început să se plimbe neliniștit prin dormitor. Ceva nu era în regulă cu ea. O întrebasese până când devenise enervant dacă e OK. De fiecare dată ea spusese că da, dar el simțise altceva.

O jumătate de oră mai târziu, i-a sunat telefonul. Sperând că e Bethany, l-a smuls de pe pat, dar s-a încruntat când a văzut cine îl sună.

— Adam?

— Hei, ai o clipă?

S-a așezat.

— Sigur.

A urmat o pauză.

— Frate, îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, dar Andrew a venit acasă cu ceva timp în urmă și l-am auzit discutând cu Ash.

Dawson s-a simțit cuprins de neliniște.

— Despre ce?

— Aparent, s-a întâlnit întâmplător cu fata ta. Am impresia că i-a spus niște porcării, a zis Adam, oftând. M-am gândit că ar trebui să știi.

Dawson a fost în picioare fără măcar să-și dea seama, și s-a chinuit să nu treacă în forma lui reală, ca să nu-și prăjească telefonul. Din nou. Atât de furios, încât abia mai putea vorbi, i-a mulțumit lui Adam pentru informație și a sunat-o pe Beth. I-au trebuit vreo câteva încercări ca s-o facă să spună, și când a reușit, a văzut roșu în fața ochilor.

Practic, Andrew o amenințase.

Dawson a asigurat-o pe Beth că totul e în regulă, dar după ce a închis, nici nu s-a mai oboșit să-și ia cheile de la mașină.

Se pregătea să dezlănțuie iadul.

A trecut în forma reală, a ieșit pe ușă și a străbătut pădurea, îndreptându-se spre casa fraților Thompson. Locuiau în celălalt capăt al Petersburgului, adică la vreo douăzeci de kilometri distanță, pe care el i-a făcut în vreo treizeci de secunde. S-a oprit pe aleea pavată, un lux nemaiauzit pentru casele construite atât de departe de drumurile des frecventate.

Dawson detestase întotdeauna casa fraților Thompson. Era în mijlocul pustiului, mare cât un viloi nenorocit, și avea căldura unui mausoleu.

Adam a deschis ușa și s-a crispat când i-a văzut fața dură.

— Îh, n-o să fie o vizită veselă, nu?

— Frații tăi băgăcioși, care mă freacă pe mine, mai sunt acasă?

Adam a dat din cap și s-a dat la o parte.

— Sunt în sala de cinema.

Știind drumul, a trecut pe lângă Adam și a străbătut cu pași mari holul masiv, sufrageria pe care nicio persoană zdravănă la cap n-ar fi folosit-o și apoi un salon. Adam era chiar în spatele lui, nu spunea nimic.

Dawson și-a fluturat mâna și a deschis ușa sălii de cinema. Lumina s-a revărsat în camera întunecată, aruncând o strălucire galbenă printre canapele. Se uitau la un episod vechi din serialul 90210¹. Jalnic era prea puțin spus.

Andrew s-a întors și s-a strâmbat când l-a văzut pe Dawson.

— Dacă n-ai venit să-ți ceri scuze că te-ai purtat ca un nesimțit cu mine, nu mă interesează ce vrei să vinzi.

Sora lui ținea deasupra degetelor o pilă de unghii.

¹ Serial TV american pentru adolescenți, a patra serie din franciza *Beverly Hills, 90210*, difuzat în perioada 2008-2013 (n. red.).

— Mă îndoiesc oarecum că de-asta a venit, Andy.

— Mda, aici ai dreptate, a răspuns Dawson, și mâinile lui s-au încleștat pe lângă corp. Vreau să mă ascultați, voi doi, pentru că jur că e ultima oară când o spun! Vreau s-o lăsați în pace pe Bethany. Nu mai vorbiți cu ea. N-o mai abordați. La naiba, nici să nu vă mai gândiți la ea!

Andrew s-a ridicat fluid, și ochii lui albaștri au început să sclipească precum diamantele.

— Dacă nu, ce?

Ceafa lui Dawson a început să ardă. Dă-o naibii cu vorbitul! Și-a lepădat forma umană într-o fracțiune de secundă și s-a repezit prin spațiul îngust dintre canapele, izbindu-se în Andrew, care încă era în forma umană. Peste vuietul din urechi, a auzit țipătul lui de uimire. Forța izbiturii i-a aruncat pe amândoi în ecran, și când s-au lovit de el, ecranul a picat chiar peste fața nemernicului.

L-a apucat pe Andrew de gât și s-a ridicat, târându-l după el pe băiatul care se zbătea. Andrew își schimbase forma, dar nu putea să scape din strânsoarea lui. Dawson l-a dus până la tavanul boltit și l-a imobilizat acolo.

Dacă nu, ce? i-a spus el direct în gând, amenințător. *Mai ameninț-o tu pe Bethany o dată, în orice fel, și o să am grijă să nu mai vorbești. Cu nimeni. Niciodată. M-ai înțeles?*

— Dawson! a strigat Ash de jos. Ce faci? Încetează! Adam, fă ceva!

A urmat râsul lui Adam.

— Cineva trebuia să-l pună la punct pe Andrew. Eu întotdeauna mi-am închipuit că va fi Daemon. Cine ar fi crezut?

Energia pârâia pe brațul lui Dawson. Mai avea un pic și îl trimitea pe lumea cealaltă pe Andrew. Intensitatea luminii lui îl făcea pe Andrew să se chircească. *M-ai înțeles?*

Andrew a ezitat, dar pe urmă a dat din cap.

Bine, fiindcă asta n-o să se mai întâmple.

Apoi i-a dat drumul.

Andrew s-a izbit de podeaua sălii de cinema și a trecut în forma umană. A ridicat capul și s-a uitat la Dawson cu o privire ucigașă, dar, uluitor, și-a ținut gura.

Dawson a revenit pe podea și s-a întors la Ash. *Și asta e valabil și pentru tine. Ține-te departe de ea! Mai mult, mi-ar plăcea să te ții departe și de fratele meu.*

Ea a rămas cu gura căscată.

— De ce?

Vrei să știi de ce? Poate să-și găsească o fată mult mai bună ca tine.

Încă furios, a făcut eforturi să revină la forma umană, și când a făcut-o, vocea lui era rece ca gheața.

— Dacă vreunul dintre voi se poartă cu oamenii de parcă n-ar merita să stea lângă noi, atunci întoarceți-vă în colonia aia nenorocită! Vă veți adapta perfect acolo.

S-a întors de la Ash, care era șocată, la Adam și a inspirat adânc.

— Scuze, frate! Tu ești OK.

Adam a ridicat din umeri.

— Nicio problemă! E absolut OK.

Dawson a dat din cap și s-a îndreptat spre salon.

— Nu-i nevoie să mă conduceți.

Chestia e că toți luxenii se temeau de agresivitatea cunoscută a lui Daemon. Fratele lui era ca un fitil aprins, gata să explodeze în orice clipă, dar ce nu știau ei era că mai exista un lucru pe care Dawson îl avea în comun cu el. În situații limită, și când era vorba despre o persoană la care ținea, putea să fie la fel de rău ca el.

CAPITOLUL 16

După asta, Adam și Ash s-au ținut la distanță, la mare distanță. Și lucrurile au fost... ah, au fost superbe. Școala era aproape de final, iar ei doi, sincer, nu se mai săturau unul de altul. Cu câteva zile în urmă, Daemon îl făcuse „îmbrobodit”, dar lui nu-i păsa. Gândul la ea îi aducea un zâmbet pe față. Și când era cu ea, se simțea complet, așa cum nu crezuse vreodată că ar fi posibil. Cu Bethany nu se mai simțea cumva separat de miile de oameni din jur.

Era, pur și simplu... el însuși.

Dee chiar începuse să stea cu ei când o aducea pe Bethany la ei acasă. Daemon nu era niciodată acolo când venea ea, încă nu se apropiase de ea, dar când luau masa împreună se purta frumos.

Pe el îl ucidea gândul că Daemon nu le acceptă relația. Și știa că și pe Bethany o supăra, fiindcă nu voia să fie cauza problemelor lor, dar nu era ca și cum nu se străduiseră. Ținea de Daemon. Avea să accepte doar când va vrea el.

Și acum știa unde e Daemon. Cu Ash. Erau din nou împreună. Oricât de mult îl deranja asta, își ținea gura. Era nașpa să-i spună că nu e de acord cu relația lui.

S-a auzit o bătaie în ușă. Zâmbind, Dawson și-a dat picioarele jos de pe canapea și s-a dus să deschidă.

Bethany stătea în fața ușii, cu părul strâns sus, în coadă. El și-a plimbat privirea peste ea și, la naiba, acum avea și mai multe motive să-i placă vremea frumoasă. Avea niște pantaloni scurți, care lăsau să i se vadă picioarele, și un hanorac pus peste tricou.

A întins un picior.

— Țștia sunt singurii teniși pe care îi am. Crezi că sunt buni?

Fără să spună un cuvânt, a prins-o de talie și a ridicat-o cu ușurință.

— Arăți tare drăgălaș!

Ea a râs.

— Dawson...

A lăsat-o încet jos, lipind-o de pieptul lui, și a zâmbit când a văzut că se îmbujorează. Ochii ei de culoarea whisky-ului s-au aprins cu câteva secunde înainte de a o săruta. Când a așezat-o din nou pe picioarele ei, ea s-a clătinat puțin.

— Țsta-i salutul care îmi place mie, a spus ea, atingându-și buzele.

Ochii lui i-au urmărit mișcările spre buzele acelea rozalii. Pe degetul mic avea o pată de vopsea verde, și când a văzut asta, parcă i-a crescut inima. Când a apucat-o de mână pe care o ținea la buze, și-a dat seama că e absolut nebun după ea. A tras-o după el în living și a mers așa până când a atins canapeaua cu partea din spate a picioarelor, apoi s-a așezat. Bethany s-a urcat pe genunchii lui și l-a luat de gât.

Dawson a încetat să mai respire când și-a dat capul pe spate și ea și-a coborât gura spre el. Sărutul a fost apăsător, pătimaș și fără sfârșit. Fără să se dezlipească de el, ea și-a desfăcut fermoarul de la hanorac și l-a dat jos. El și-a trecut palmele peste brațele ei goale și a surâs cu buzele lipite de gura ei când ea s-a înfiorat.

A simțit cum se luptă celulele din corpul lui să-și schimbe forma când și-a strecurat degetele pe sub tricoul ei și a mers cu ele în sus, până când ea a început să scoată niște sunete slabe. Năvala de senzații care îl copleșeau îneca totul. Când ea a început să se miște lipită de el, mâinile lui s-au lăsat pe umerii ei și degetele i s-au încheștat în denimul pantalonilor scurți.

Slavă Domnului, nu era nimeni acasă, altfel ar fi fost spectacol.

Și asta l-a făcut să iasă din transă. I-a prins obrații în palme, mângâindu-i cu degetul mare.

— Trebuie... să ne oprim... altfel... n-am să mai pot.

Pentru o clipă, ea a părut că nu pricepe, după care obrații i s-au făcut roșii ca cireșele.

— Ah!

— Mda, a murmurat el, coborându-și ochii spre buzele ei umflate.

Doamne, i se părea atât de frumoasă – perfectă!

Bethany a fost străbătută de un fior.

— Nu trebuie să ne oprim, știi. Sunt... pregătită.

El atunci aproape s-a pierdut. Imaginile trezite de cuvintele ei îi puneau la încercare tot autocontrolul pe care îl avea. Deși nu-și dorea altceva decât s-o ia în brațe și s-o ducă în dormitor ca să-i arate cât de mult o iubește, voia ca prima lor noapte să fie specială. O cină, un film, eventual flori și lumânări – nu s-o făcă pe canapea sau pe patul lui răvășit din dormitorul

dezordonat, cu șosete și Dumnezeu mai știe ce alte chestii împrăștiate pe jos.

— Mai târziu, a promis el, hotărât.

Ea s-a lipit de el și și-a rezemat bărbia de umărul lui.

— Curând?

— Foarte curând...

Au trecut câteva minute, după care ea a spus:

— Deci, să revenim la teniși. Sunt OK, nu?

— Sunt perfecți pentru locul unde te duc.

Plecau din nou în drumetrie. Cu două weekenduri în urmă, o dusesse pe diverse trasee, dar azi voia să-i arate unul dintre locurile lui preferate, de unde se putea admira priveliștea. Trebuiau să se ducă weekendul trecut, dar plouase câteva zile la rând și pământul se îmbibase de apă.

Bethany s-a dat jos de pe genunchii lui. Era momentul să plece odată, fiindcă dacă nu plecau, bunele lui intenții zburau direct pe fereastră. A luat două sticle de apă din frigider și au pornit spre mașină.

Au mers pe șosea vreun kilometru și ceva și au cotit pe un drum de acces puțin cunoscut, spre Stâncile Seneca. Îngrijitorii parcului natural nu se apropiau de zona asta. În principal pentru că drumul ducea spre colonia din adâncul pădurilor care înconjurau stâncile. Iar pentru turiști era zonă interzisă. Peste tot erau plăcuțe care interziceau accesul.

Au parcat la vreo trei kilometri de intrare și au mers pe jos cam patruzeci de minute. Bethany a râs și a sporovăit tot drumul. De câteva ori s-au oprit ca Bethany să facă fotografii cu peisajele pe care voia să le picteze mai târziu.

Când au ajuns la poalele muntelui, Bethany a înghițit în sec. Panta care ducea spre micul pisc de unde puteai avea o

privești decentă era pentru începători, nu era nevoie de echipament special, așa că Dawson nu-și făcea griji.

— Ești sigur că pot să urc pe aici fără să-mi rup gâtul? a întrebat ea, cu mâna streășină la ochi.

— O să te descurci. S-a aplecat și a sărutat-o pe obraz. Chiar nu e dificil, și eu o să am grijă să nu ți se întâmple nimic. Promit.

Ea a zâmbit auzindu-l, și următoarele zece minute le-a petrecut fotografiind stâncile sclipitoare. Apoi au început să urce versantul stâncos, scăldat de soare, mișcându-se încet, astfel încât Bethany să simtă terenul. Când urcau, în urma lor cădeau pietricele și bolovani de pământ.

— Nu e rău deloc, a spus ea și s-a oprit, uitându-se înapoi. Uau, adu-mi aminte să nu mă mai uit în jos!

El s-a întors. Beth stătea țeapănă ca scândura.

— Ești OK?

Ea a dat din cap.

A mers cu spatele înapoi la ea, și a alunecat puțin când i-a pus mâna pe umăr. Cu fața palidă, ea s-a agățat de brațul lui.

— Ești sigură? a întrebat-o el, îngrijorat.

— Mda, numai că nu cred că am fost vreodată așa de sus.

Dawson a zâmbit.

— Nu suntem chiar așa de sus, Bethany.

Ea a înghițit în sec.

— Nu mi se pare că n-am fi.

Oare îi era frică de înălțime? Rahat, dacă era așa, a fost o idee proastă.

— Vrei să ne întoarcem? Putem s-o facem.

— Nu. A clătinat din cap, zâmbindu-i nesigur, și și-a descleștat degetele de pe brațul lui. Vreau să fac asta cu tine. dar... ia-o încet, OK?

Într-un fel, ar fi vrut s-o ia de acolo și s-o ducă înapoi în poiană, dar ea a insistat și el a crezut-o când l-a asigurat că o să-i spună când nu mai rezistă.

Douăzeci de minute mai târziu, s-a urcat pe stânca cea plată și i-a întins mâna.

— Dă-mi mâna! Te trag eu.

Cu ochii plini de hotărâre, și-a pus mâna în palma lui. Pieptul lui s-a umplut de căldură, ca răspuns la încrederea ei. A tras-o în sus și a ținut-o până când a fost pregătită să stea în picioare. Și când s-a stabilizat și s-a întors, a observat că picioarele ei tremură puțin.

A luat în mână aparatul de fotografiat atârnat de gât.

— E superb.

El s-a ridicat în picioare, și-a pus mâinile în șold și s-a uitat în jur. Cerul avea nuanța aceea rară, de albastru perfect. Norii erau pufoși, parcă ar fi fost pictați. Vârfurile ulmilor bătrâni se ridicau până sus și ascundeau pământul din vale.

— Da, a spus el încet. Super! E altă lume aici.

Ea s-a uitat peste umăr la el.

— Ar fi așa de mișto să pot să stau aici să pictez!

— Putem să facem asta.

Bethany a râs.

— Nu cred că aș reuși să-mi urc toate chestiile până aici.

— Tu, prea puțin încrezătoare! a glumit el. Pot să mă duc să-ți aduc chestiile aici în trei secunde.

Ea a zâmbit.

— E așa de ciudat! Uneori, pur și simplu uit... ce ești tu.

Majoritatea oamenilor n-ar fi știut cum să interpreteze asta, dar el a știut. Și de-asta... de-asta o iubea.

S-a uitat în altă parte și și-a ținut gura. Cuvintele erau în pieptul lui de săptămâni de zile, cereau să fie rostite, dar de

fiecare dată când încerca să le scoată afară cu forța, se oprea. Nici Bethany nu le rostise, și dacă ea nu simțea la fel, îi era teamă că o va speria.

Cu coada ochiului, a văzut-o că se apropie prudentă de margine.

— Ai grijă! a spus el.

— Întotdeauna am grijă.

Dawson s-a întors și s-a dus în celălalt capăt al stâncii. Unde stătea el, era aliniat aproape perfect cu locul în care se afla colonia. A oftat și a închis ochii. Nici el, nici Daemon nu mai primise vreo veste de acolo de la începutul anului. În curând, și-a dat el seama, în curând vor trebui să dea ochii cu ei, iar ei vor dori să discute despre împerechere. Ce-o să le spună? Nici măcar nu suporta ideea că ar putea fi cu altcineva. Dar nu le putea spune de Bethany. Nu le putea spune nimic. Iar asta o să le pice ca...

A fost cuprins de o senzație acută de spaimă, care l-a silit să deschidă ochii. S-a uitat în jos, la blocurile de gresie de sub picioarele lui. Cristalele încastrate adânc în sediment au sclipit. Suprafața rocii era lucioasă, încă umedă de la ploaia recentă. Alunecoasă...

Un icnet l-a făcut să se cutremure, abia auzit, dar puternic ca un trăsnet. Țipătul care a urmat i-a înghețat tot corpul.

Nu trecuse nici o secundă – dar timpul părea că se oprișe. Inima îi bubuia în piept când s-a întors rapid și a apucat să zărească conturul încețoșat al brațelor lui Beth în aer.

Stomacul i s-a îngreunat ca de plumb, dar a țâșnit în față, ieșind din forma lui fără să se gândească. Era rapid, dar nu era nevoie decât de o secundă – o secundă ca gravitația să-și facă treaba. Să se întindă și s-o tragă pe Bethany spre nimic, doar spre spațiul gol.

Dar era mai rău decât un simplu aer, pentru că în aer ar fi avut timp să o prindă.

A sărit orbește peste marginea stâncii, știind că latura pe care alunecase ea avea mai multe proeminențe de piatră care puteau frânge oase.

Iar una dintre ele, un soi de lespede lungă de vreo trei metri și lată de vreo doi, o împiedicase să cadă vreo nouăzeci de metri.

CAPITOLUL 17

Dawson nu mai gândea.

Trecuseră două secunde. Două secunde nenorocite ca să-și lepede forma umană și să ajungă la trupul ei, care zăcea într-o poziție ciudată – cu un picior sub celălalt și cu un braț atârnat inert peste margine.

Bethany nu mișca.

Ceva roșu băltea în partea stângă a capului ei. Nu sânge – nu putea fi sânge. Indiferent ce era – fiindcă nu putea să fie ce era –, se scurgea din urechile ei. Aparatul de fotografiat dispăruse, căzuse mai jos.

Nu putea gândi.

O parte din creierul lui, partea omenească, se decuplase. A prins-o și a strâns-o la pieptul lui, învăluind-o în lumina lui alb-albăstruie.

Bethany. Bethany. Bethany. Numele ei era pe repeat. S-a rezemat de peretele neted și a urlat, a urlat. Tot universul i se sfârâmba. *Deschide ochii! Te rog, deschide ochii!*

Ea nu s-a mișcat.

Ea nu avea cum să se miște. O parte din el recunoștea că o ființă umană n-ar fi putut supraviețui acelei căderi, indiferent cum ateriza, dar Beth... nu Bethany a lui!

Asta... asta nu se putea întâmpla.

Lumina lui s-a aprins puternic în jurul lor, până când nu i-a mai putut vedea fața palidă, ci doar un contur.

Îi promisesese că va avea grijă să nu i se întâmple nimic. O secundă – o blestemată de secundă – se întorsese cu spatele la ea. Era vina lui. Nu trebuia să o aducă aici după ce ploaia înmuiase așa de tare pământul și îi umpluse de noroi tălpile tenișilor. Nu trebuia să continue urcarea când o văzuse cât era de speriată, când văzuse cum îi tremurau picioarele.

Ar fi trebuit să fie capabil să oprească asta – să o salveze. Ce fel de putere a naibii avea, dacă nu putuse s-o *salveze* pe ea?

A urlat din nou, și urletul îi suna în urechi a durere și a furie. Dar Bethany nu îl putea auzi. Nimeni nu îl putea auzi. Era ceva ud pe obrajii lui. Lacrimi, probabil. Nu era sigur. Nu putea să vadă prin lumina care pulsa.

Și-a lipit capul de capul ei, cu buzele la câțiva centimetri de buzele ei desfăcute. Trupul i s-a cutremurat. A inspirat și apoi a expirat... și lumea a părut din nou că se oprește.

Trezește-te! Trezește-te! Te rog, trezește-te!

Un instinct necunoscut l-a propulsat în față, o amintire vagă a epocilor de demult. Minte a s-a umplut de o imagine, imaginea lui Bethany, scăldată pe dinăuntru și pe dinafară de lumină. De lumina *lui*. S-a prelins în trupul ei, și o parte din el s-a lipit de pielea ei, de mușchii ei și de oasele ei. I-a invadat trupul, s-a înfășurat în jurul ei la nivel celular, cârpind și reparând, vindecând pielea și mușchii zdreliți, lipind oasele sfărâmate. A continuat să facă asta, secunde și minute, minute și ore. Sau poate că nu trecuse nici măcar un minut. Dawson nu

știa. Dar nu respira; nu pierdea nici imaginea și nici rugăciunea din mintea lui.

Trezește-te! Trezește-te! Te rog, trezește-te!

La început, n-a știut sigur ce se întâmplă. A avut impresia că o simte mișcându-se în brațele lui. Apoi a avut impresia că aude o primă respirație greoaie – o inhalare slabă.

Trezește-te! Trezește-te! Te rog, trezește-te!

Tremura și lumina lui pulsa haotic.

— Dawson?

Sunetul vocii ei – ah, vocea ei dragă – i-a distrus lumea pentru a treia oară. A deschis repede ochii, dar tot nu vedea prin propria lui lumină.

Bethany? Ești...

Nu putea să pronunțe cuvintele, nu putea să creadă că ea era vie în brațele lui, cumva. Cum ar fi putut să fie? Odată cu ea, își pierduse și mințile. A fost izbit de un val de durere sfâșietoare. *Bethany, te iubesc. Îmi pare rău că nu ți-am spus niciodată. Te iubesc. Aș fi vrut să-ți fi spus. Te iubesc. Și nu pot...*

Și eu te iubesc.

Cuvintele acelea șoptite nu fuseseră spuse. Erau în interiorul lui, reverberau prin trupul lui și prin acea parte din el care căpătase ceva omenesc – un suflet.

Și-a retras lumina în el. Nu-i venea să creadă ce vede.

Bethany se uita în sus la el, cu ochii ei căprui și calzi strălucitori de lacrimi. Fața era tot palidă, dar culoarea începuse să se insinueze în obraji. Era mânjită de sânge la urechi și în colțul gurii, dar se uita la el.

— Bethany? a hârâit el.

Ea a dat din cap și a șoptit:

— Da.

I-a atins fața cu mâinile tremurătoare, și când ea a închis ochii, a intrat în panică.

— Bethany!

Ea a deschis ochii.

— Sunt aici. Sunt OK.

Era imposibil, dar ea era vie și respira în brațele lui. Și-a trecut degetele peste obraji ei, i-a mângâiat părul murdar de sânge. Pieptul lui iar se umfla nebunește.

— O, Doamne, am crezut... am crezut că te-am pierdut.

— Cred că a fost posibil. A râs cu vocea tremurată. Îmi pare așa de rău! Trebuia să fiu mai...

— Nu. Nu te scuza! N-a fost vina ta. I-a sărutat fruntea, apoi obraji și vârful nasului. Cum te simți?

— OK. Sunt obosită... și puțin amețită, dar mă simt bine.

El era epuizat. Ca și cum s-ar fi luptat cu o sută de arumi în același timp. Și-a lipit fruntea de fruntea ei și a inspirat mirosul ei proaspăt. Nu putea să închidă ochii, de teamă să nu dispară.

Bethany a început să tremure.

— Ce-ai făcut, Dawson?

— Nu știu, sincer, nu știu.

Ea i-a lăsat mâna și i-a cuprins obrazul.

— Indiferent ce-ai făcut, m-a... m-a salvat.

Bethany trăia! Era aici, în brațele lui, îl atinge. Și-a simțit din nou obraji uzi, dar nu i-a păsat. Nimic nu conta, în afară de fata pe care o ținea în brațe.

*

Bethany a stat în brațele lui și pe stânca aia nenorocită ore în șir, după cum i s-a părut ei, și nu ar fi vrut să plece vreodată de acolo. Îi era cald în brațele lui. Dar trebuiau să plece. S-a

ridicat, surprinsă că o poate face. În mintea ei nu exista niciun dubiu că cel puțin un picior îi fusese fracturat. Și după cantitatea de sânge care se uscaseră în părul ei, era convinsă că îi crăpase capul ca un ou.

A pus pe pauză gândurile astea.

În clipa aceea nici măcar nu putea să se gândească la ce se întâmplase.

Dawson părea obosit când a urcat de pe lespede, dar a ridicat-o în brațe, la pieptul lui. Era o singură cale de a coborî.

— Ține-te bine și închide ochii! a spus el.

Bethany a făcut cum îi spusese și l-a simțit schimbându-se. Corpul a început să-i zumzăie și vedea în spatele pleoapelor închise lumina lui intensă. Vântul îi biciuia obrazii și îi arunca părul pe spate. Câteva secunde mai târziu, buzele lui i-au atins ușor fruntea. Când și-a dat seama că acum merge, s-a zbătut în brațele lui. Era limpede că e slăbit, și n-ar fi trebuit s-o ducă în brațe.

— Ești OK?

— Da, a spus ea, cu ochii la el.

Sub ochi îi apăruseră deja niște pete negre. Ceea ce făcuse îl epuizase.

— Dar pot să merg și singură.

— Prefer să te duc eu.

Ea a zâmbit.

— N-o să mai cad. Promit.

Lui Dawson nu i s-a părut amuzantă gluma, nu că putea să-l condamne pentru asta. I-a trebuit ceva să-l convingă că poate să meargă înainte s-o lase jos, dar nu i-a dat drumul la mână și nu și-a luat ochii de la ea până la mașină.

Drumul spre casa lui a fost rapid și tăcut. Când a oprit motorul în fața casei, s-a întors spre ea.

— Bethany...

Fix în secunda aceea, ea și-a amintit ce auzise. Și-a amintit cum Dawson îi spunea iar și iar că o iubește. A simțit un nod în gât și ochii au început să o ardă.

— Mulțumesc! a șoptit ea, răgușit. Pentru ce ai făcut. Ți mulțumesc și te iubesc!

Dawson s-a rezemat de spătarul scaunului și a zâmbit slab.

— Aș fi vrut...

— Știu. Te-am auzit. Și asta e tot ce contează.

El a sărutat-o delicat, de parcă i-ar fi fost frică să n-o doară.

— O să te duc acasă cu mașina ta, și pe urmă mă întorc.

— Chiar sunt OK.

S-a uitat în jos, la ea. Pantalonii îi erau sfâșiați și hanoracul era plin de sânge. Era varză. Slavă Domnului că părinții ei se duseseră cu Phillip la un teatru de păpuși din Cumberland, iar unchiul Will va fi în pat, cel mai probabil, când va ajunge ea.

După ce au coborât din mașină, el a tras-o într-o îmbrățișare strânsă, din care ea nu s-ar mai fi desprins niciodată. I-a netezit părul și a sărutat-o până când a crezut că o să înceteze din nou să respire.

— Luminezi, a murmurat el lângă tâmpla ei.

— Cât de rău?

— Strălucești, dar ești superbă.

A urmat o pauză cât a sărutat-o pe frunte.

— Mai strălucitoare decât am văzut vreodată. M-aș simți mai bine dacă te-aș conduce acasă și m-aș uita puțin prin zonă, OK?

O, nu! I s-a strâns inima. Tot terenul pe care îl câștigaseră cu ceilalți va fi pierdut.

— Familia și prietenii tăi...

— Mă ocup eu de asta. Nu-ți face griji!

Era greu să nu-și facă griji, dar în clipa aceea toate i se învârteau în creier. A urcat în mașină, iar el a trecut la volan și i-a zâmbit. Părea obosit; părul lui negru era ciufulit și tricoul era plin de... sângele ei. A înghițit în sec și s-a silit să privească în față.

Pe verandă era Daemon. După expresia lui dură, nu era niciun dubiu că îi văzuse – că văzuse urma ei.

*

Casa lui Bethany era întunecată când a intrat. Nu voia decât să facă un duș, să curețe tot sângele și toată mizeria de pe ea și să doarmă timp de un an. Dawson urma să vină mai târziu, și ea urma să-l bage în casă pe ascuns. Era prima dată când făcea asta, dar știa că el chiar simte nevoia să stea lângă ea acum. Era încă tulburat și agitat după câte se întâmplaseră.

Și ea era la fel.

În bucătărie, a luat o sticlă de apă și a golit-o dintr-o suflare. Amintirea căderii i-a făcut pașii să șovăie când s-a dus la gunoi să arunce sticla. Căzuse, iar impactul – o, Doamne! – durerea fusese atât de intensă, dar de scurtă durată. Finală.

După care nu mai fusese nimic.

Nu știa prea bine cât timp durase nimicul acela, dar apoi îl auzise pe Dawson, care o ruga să se trezească și îi spunea că o iubește. La început fusese confuză. Oare adormise? Dar pe urmă își dăduse seama.

Și nici acum nu-și revenise.

Oare își pierduse cunoștința? Dacă sângele putea fi un indiciu, ar fi trebuit să aibă răni serioase. Marea întrebare era: doar bătuse la ușa morții, sau murise?

S-a cutremurat.

Cumva, Dawson o vindecase – reparase tot ce fusese afectat de cădere. Ceea ce făcuse era uluitor, mai presus de înțelegere. Și inimile lor – își sincronizau perfect bătăile. Nu știa cum de știe asta, dar știa. Trebuia să fie un soi de produs secundar de la ce făcuse el. Foarte ciudat, dar nu o speria deloc. Cum ar fi putut să o sperie?

Dawson o iubea.

Și genul acela de iubire... Era uimitor.

Încă însetată, a mai luat o sticlă de apă și s-a îndreptat spre scări. Pe nepusă masă, s-a aprins lumina din bucătărie.

Unchiul Will stătea în ușa și clipea des din cauza luminii.

— Bethany, ce... Dumnezeuule, ești bine?

Rahat!

— Da, sunt OK.

El și-a târșit picioarele spre ea cât a putut de repede. În ultimele două luni fusese mai bine, se întremase. Capul lui era acum acoperit cu un păr șaten, presărat cu fire albe. În curând se va duce din nou acasă la el.

— Doamne, Beth, ești plină de sânge! I-a pus o mână tremurătoare pe umăr și a studiat-o cum ar fi studiat-o orice doctor, căutându-i rănille vizibile. Ce naiba s-a întâmplat?

Gândește rapid, Beth, gândește rapid!

— Am fost cu Dawson în drumeție, și s-a tăiat într-o piatră ascuțită. I-a curs sânge... o grămadă.

Unchiul Will a făcut ochii mari.

— I-a curs sângele pe tine?

— Cam așa, dar e OK.

A trecut pe lângă el, cu inima bubuind.

— Dar totul e în regulă, așa că n-ai de ce să-ți faci griji.

— Beth...

— Doar că sunt obosită.

Dumnezeule, trebuia să plece neapărat să se spele.

— Ne vedem dimineață.

Fără să aștepte un răspuns, a urcat repede scările și a închis ușa în urma ei. Rahat, unchiul le va spune probabil ceva părinților ei și vor face o criză. Dar nu existau răni vizibile. Poate va reuși să-i convingă că nu era așa de rău cum i se păruse unchiului Will.

Nu poate. *Va reuși.*

Secretul lui Dawson depindea de abilitatea lui Bethany de a-și convinge familia că totul e OK.

CAPITOLUL 18

Dawson era atât de terminat, că abia mai stătea în picioare. S-a prăbușit pe un scaun în bucătărie și și-a proptit capul în mână. O pulsație continuă se instalase între tâmpile lui. Trebuia să facă un duș, după care să-și miște fundul la Bethany. Ce voia el era s-o țină în brațe și să se asigure că e teafără și nevătămată.

Dar mai întâi îl aștepta un scandal monstru.

Daemon s-a uitat urât la el peste masă.

— Ce naiba s-a întâmplat? Și să nu îndrăznești să spui că nimic. Strălucește ca un soare nenorocit.

Ce putea să spună? N-avea nici cea mai vagă idee. Nu avea cum să explice ce făcuse, și până nu înțelegea și el mai bine, nu avea de gând să spună cuiva. Nici măcar lui Dee.

— Aștept, a spus Daemon.

Dawson a deschis un ochi.

— M-am dat mare, m-am prostit. Nu m-am gândit.

Fratele lui a rămas cu gura căscată. Pe fața lui a apărut uluiala.

— Tu trebuie să fii...

— Cel mai mare idiot din lume, știu.

— Asta nu explică de ce arătați amândoi de parcă ați sărit de pe munte.

Dawson a tresărit.

— Bethany a căzut și... și-a zdrelit palmele. Arată mai rău decât e.

Daemon l-a măsurat din ochi.

— Fără îndoială.

Dawson a oftat.

— Îmi pare rău.

— Îți pare rău! a mârâit Daemon. Părerile tale de rău nu rezolvă problema, băiatule. Arumul celălalt e încă aici. Și acum tu te-ai dus și i-ai aprins fundul fetei tale ca artificiiile alea nenorocite de 4 iulie. Iar. O s-o omori pe fata asta.

Ooo, asta îl rănise rău.

— Arumul ăla chiar e aici, Daemon? A ridicat capul, obosit. Nu l-am văzut nici pe el, nici pe alții, de câteva luni. S-a dus.

— Nu putem ști asta.

Foarte adevărat, dar era prea obosit ca să se certe.

— O s-o țin departe de noi până se pierde strălucirea.

Dacă se va pierde, fiindcă nu era sigur de asta.

— Mă ocup eu de asta.

Furia iradia din Daemon.

— Știi ceva, am fost un tâmpit că te-am lăsat să te prostesti cu fata asta, sperând că până la urmă o să-ți vină mintea la cap, dar e clar că ar fi trebuit să intervin mai devreme.

— Nu *mă prostesc* cu ea. Dawson s-a îndreptat pe scaun și a înfruntat privirea furioasă a fratelui său. O iubesc. Și nu o s-o părăsesc doar pentru că nu ești tu de acord. Așa că împacă-te cu ideea!

— Dawson...

— Nu. Tu nu pricepi. Viața mea nu e viața ta – nu le aparține luxenilor și nu le aparține celor de la MA.

Furia îi alimenta acum energia.

— Și a renunța la ea ar fi ca și cum aș renunța la o parte din mine. Asta vrei?

Daemon a izbit cu pumnii în masă.

— Dawson, eu...

— Ea mă face fericit. Și pentru asta n-ar trebui să fii și tu fericit? Pentru mine? Iar fără ea... mda, nu e nevoie să termin ideea.

Daemon s-a uitat în altă parte, cu buzele strânse.

— Normal că vreau să fii fericit. Tot ce vreau e ca tu și Dee să fiți fericiți, dar asta e o ființă *umană*, băiatule!

— Știe adevărul despre noi.

— Mi-ar plăcea să nu mai spui asta.

— De ce? Dawson și-a trecut degetele prin păr. Pot să n-o mai spun, dar asta nu schimbă nimic.

Un râs sec și amar a venit de la fratele lui. Și ce a venit pe urmă rima cu „să-mi bag” și se termina cu „picioarele”.

— Și ce o să se întâmple când vă veți despărți?

— Nu ne despărțim.

— Ah, Dumnezeuule, Dawson, amândoi aveți șaisprezece ani. Zău așa!

Dawson a sărit în picioare.

— Nu pricepi. Știi ceva? Nu contează. O iubesc și asta n-o să se schimbe. Ori mă susții, cum ar trebui să facă un frate, ori lasă-mă dracului în pace!

Daemon a ridicat capul cu ochii mari și pupilele albe. Șocul îi ștersese mult din culoarea pielii, și Dawson nu-i mai văzuse

niciodată expresia aceea. Ca și cum s-ar fi dus la el și i-ar fi înfipt un cuțit în spate.

— Deci, așa o să fie? a întrebat Daemon.

Dawson detesta cuvintele următoare, dar trebuia să le spună.

— Da, așa o să fie.

Daemon s-a ridicat, și-a împins scaunul și s-a dus la fereastră. Au trecut câteva momente în tăcere, după care a râs răgușit.

— Doamne, sper să nu mă îndrăgostesc niciodată!

Puțin surprins de afirmația lui, Dawson s-a uitat la el.

— Chiar îți dorești asta?

— Da, la naiba! a răspuns Daemon. Uite cât de mult te-ai prostit.

Dawson a zâmbit, în ciuda situației.

— Știu că e probabil o jignire, dar eu o s-o iau ca pe un compliment.

— Ai fi în stare. Daemon s-a întors cu fața spre el și s-a re-zemat de dulap. Nu-mi place asta. Niciodată nu mi-a plăcut, dar... dar ai dreptate. Ai avut dreptate.

Tocmai înghețase iadul!

Un zâmbet mic și strâmb a apărut pe fața lui Daemon.

— Nu pot să-ți spun eu cu cine să te întâlnești. La naiba, nimeni nu ne poate spune pe cine să iubim.

Frate, i se oprise respirația.

— Ce spui tu acolo?

— Nu că ai avea nevoie de permisiunea mea, fiindcă în general faci cam ce vrei tu, dar te susțin. S-a frecat la ochi. Și o să ai nevoie de susținerea asta, când vor vedea ceilalți cât de stră-lucitoare e.

Năucit de capitularea lui Daemon, Dawson a traversat camera și a făcut un lucru pe care nu-l mai făcuse de mult timp. L-a îmbrățișat.

— Îți mulțumesc, Daemon! Sincer îți mulțumesc!

— Ești fratele meu. Singurul pe care îl am, așa că m-am pricopsit cu tine.

L-a îmbrățișat și el pe Dawson.

— Eu vreau să fii fericit. Și dacă Bethany te face fericit, atunci, așa să fie. N-am de gând să te pierd din cauza unei fete.

*

Trei zile mai târziu, urma lui Bethany era la fel de strălucitoare ca în ziua aceea de pe munte. Și aveau tot atâtea răspunsuri în legătură cu ce se întâmplase ca și atunci. Un zero mare și gras. Întorseseră problema pe toate părțile, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Dacă nu îi mărturisea lui Daemon sau lui Matthew, nu știa dacă vor găsi vreodată un răspuns. Faptul că nu știau și discuțiile nesfârșite îi scoteau pe amândoi din minți.

Așa că în seara asta aveau să facă ceva normal. Aveau să se ducă la film, ca orice cuplu normal de adolescenți. Ba mai luau și cina. Iar acasă, pe șifonierul lui trona un buchet de trandafiri cu care plănuia s-o surprindă. Eventual și cu câteva lumânări...

Dar Bethany abia dacă s-a atins de mâncare.

S-a uitat la ea când a intrat în parcare. Obrajii ei erau îmbujorați și ochii îi străluceau, când îi avea deschiși. Acum însă, când stătea rezemată de scaun, îi ținea închiși.

— Hei, a spus el, bătând-o ușurel pe picior. Ești OK?

Genele ei au fluturat.

— Da, sunt doar obosită.

Dawson a parcat mașina și s-a întors spre ea.

— Putem să încheiem aici seara dacă vrei.

— Nu, sunt gata de plecare.

A întins mâna și i-a pus palma pe obraz.

El o privea și cuvintele s-au revărsat din el înainte să le poată opri.

— Nu-mi vine să cred cât sunt de norocos! Ai fost atât de deschisă la toate. Aproape că nu-mi vine să cred.

— Te iubesc, Dawson. Iubesc persoana care ești tu, ceea ce ești tu. Și nu cred că iubirea își dă seama de diferențe. Pur și simplu există. Și, de fapt, nici nu suntem așa de diferiți.

La naiba, a simțit că încep să-l ardă ochii. Dacă ar începe să plângă, și-ar da palme, dar niciodată nu se sătura să audă acele două cuvinte, prin legătura formată între ei sau rostite cu glas tare.

— Avem un ADN diferit. Nici măcar nu am nevoie să respir, dacă nu mă forțez s-o fac, Bethany. Sunt extraterestru – un adevărat ET. Asta sigur e o diferență.

Dar și-a pus palma peste mâna ei.

Pe buzele ei a apărut un zâmbet slab. Toate zâmbetele ei erau superbe.

— Și? Asta nu schimbă faptul că te iubesc. Și știu că nu schimbă faptul că mă iubești.

— Așa e.

— Și, da, suntem diferiți la nivel superficial.

Bethany s-a aplecat și l-a sărutat pe buze. Mâna lui i-a strâns degetele.

— Dar suntem la fel. Râdem la aceleași glume stupide. Nicunul dintre noi n-are idee ce-am vrea să facem după ce terminăm școala. Amândoi credem că Hugh Laurie e un geniu, deși nu suntem fani seriale. Și amândoi am văzut *Dirty*

Dancing de cel puțin treisprezece ori, cu toate că tu nu vrei să recunoști.

I-a făcut cu ochiul.

El i-a luat mâna de pe obraz și i-a sărutat palma.

— Și amândoi vom rămâne corigenți la sport.

Ea a chicotit, pentru că era adevărat.

— Și suntem înnebuniți după tot ce conține zahăr.

— Și după porecle stupide, pe care nu le pricepe nimeni.

Ea a dat din cap și și-a lipit mâna cealaltă de pieptul lui.

— Și inimile noastre bat la fel. Nu-i așa?

Dumnezeule, așa era. Ca două jumătăți separate dintr-un întreg, dar care, cumva, rămăseseră unite. A aplecat capul și i-a atins ușor buzele cu buzele lui. Era copleșit de ea – nu, fermecat de ea. Era a lui. El era al ei.

I-a găsit buzele și a simțit că inima începe să-i bată mai tare, potrivindu-și ritmul cu inima lui Bethany. S-a înfiorat când a simțit frisonul plăcut al pielii.

— Te iubesc.

Bethany a zâmbit cu buzele lipite de gura lui.

— Idem. O să pierdem filmul.

El ar fi preferat să rămână în mașină ca să vadă cât de mult pot să aburească geamurile, dar a dat din cap și a deschis ușa. Aerul înmiresmat și dulce de primăvară l-a învăluit. Vara nu era prea departe. Ciudat! Trei luni îi schimbaseră viața.

A trecut lângă ea, i-a înconjurat umerii cu brațul și a pornit cu ea prin parcare.

Ea s-a uitat în sus la el, zâmbind.

— Totul e oarecum perfect, știi?

La naiba, cum să nu știe? A tras-o mai aproape și...

Un fior rece i s-a prelins pe șira spinării, explodând în toate terminațiile nervoase. Recunoștea senzația aceea. Arumi.

S-a întors rapid, a luat-o pe Beth de mijloc și a tras-o spre el.

— Când îți spun să fugi, fugi.

— Ce?

S-a zbatut puțin în strânsoarea lui, după care s-a oprit.

— Sunt ei, nu? O, Doamne...

Se aflau într-un loc în care erau cel mai bine protejați de beta-cuarț, dar urma ei era clar vizibilă pentru arumi. Ochii lui au scanat cerul întunecat, după care au coborât spre pădurile din jur. Totul era învăluit în umbre.

Ar fi vrut să o trimită în interiorul cinematografului, dar asta însemna să se despartă, iar el nu avea de gând să plece de lângă ea.

— Ne întoarcem la mașină, a spus el repede. Și pe urmă...

Umbrele s-au scurs în fața lor, căpătând formă și contur.

Fără să spună nimic, a luat-o pe sus pe Bethany și s-a îndreptat spre linia pădurii dese. Într-un fel, spera că nu face o greșală uriașă, dar n-ar fi avut timp să traverseze parcare. Și trebuia să ajungă într-un loc în care să se poată apăra și să o poată avea pe ea sub ochi.

Când alerga prin pădure, putea să jure că îi aude vocea în minte, spunându-i pe nume, dar asta nu era posibil. Se întâmplase atunci când o vindecase, dar în forma lui umană n-avea cum să se întâmple. Însă va trebui să analizeze și asta.

Când au pătruns destul de mult în adâncul pădurii, a lăsat-o jos. Ochii ei erau mari și panicați când s-a dat înapoi.

— Totul o să fie...

Arumul a venit din cer, alunecând printre copaci precum un nor negru și involburat. A prins-o pe Bethany de umeri și a trântit-o la pământ, după care a trecut în forma lui reală.

Strigătul ei speriat l-a propulsat pe Dawson înainte. Mai degrabă ar muri decât să i se întâmple ei ceva.

A făcut un salt în aer, ciocnindu-se de arum. Impactul bu-buitor a făcut copacii să se zguduie, și ei s-au prăbușit printre crengile pline de frunze. Au alunecat pe pământ câțiva metri, iarba și praful au zburat în aer, iar în urma lor a rămas un șanț adânc.

Râsul sumbru al arumului a răsunat în Dawson. *Nu-ți face griji, a spus el. Încă nu te ucid. O sssă te lasss în viață, ca sssă vezi cum ssse ssscurge viața din omul tău.*

Furia se zbătea în el și s-a ridicat, simțind cum îi pâraie energia de-a lungul brațelor. Și-a adunat energia într-un glob dens de furie, până când a simțit că cedează de presiune, a eliberat-o și un fulger de lumină alb-albăstruie a țâșnit în centrul arumului.

Cu un urlet, acesta s-a dat înapoi și s-a umflat, aruncându-l pe Dawson în aer ca pe un copil. *Dacă renunți, va fi mai puțin durerosss.*

Dawson a căzut cu umărul în pământ. S-a rostogolit pe spate și a trecut rapid în forma umană, înainte să ajungă arumul la el. S-a răsucit și a reușit să evite tentaculele groase care se repezeau spre el.

Fir-ar, mai fusese o dată secătuit, și n-avea de gând să mai treacă prin asta.

Arumul a trecut în forma umană și a trimis o serie de fulgere pe care Dawson le-a evitat în ultima clipă, în timp ce alerga spre nemernic. Materia pe care o folosea arumul lăsa cratere în pământ și distrugea stejarii seculari pe care îi atingea.

Nu mai auzise de mult timp vreun sunet de la Bethany, și gândul că i se întâmplase ceva l-a făcut să ezite fără să vrea. Și-a întors privirea de la arum, s-o caute. Clipa aceea de neatenție

l-a costat. Cu un alt hohot înfiorător de râs, arumul și-a azvârlit mâna în față.

În ultimul moment posibil, Dawson a trecut în forma lui reală. Materia întunecată l-a lovit în piept, și el a absorbit-o cât de bine a putut. Fulgerul tot l-a trântit la pământ, dar o ființă umană ar fi fost incinerată. Printre durerile atroce care îi sfâșiau trupul și bâzâitul din urechi, a auzit țipătul ei înspăimântat.

O fracțiune de secundă mai târziu, a sărit în picioare și a pornit după arum. Nu era altceva decât o umbră, dar se îndrepta spre Beth. Era ca și cum toate coșmarurile lui deveneau realitate. Groaza lui era mai mare decât atunci când o văzuse căzând de pe stâncă.

Nu vedea decât fața ei palidă și ochii ei mari. Asta devenise acum lumea lui. O parte din el, poate că partea care conținea toată umanitatea lui, s-a deconectat. Vederea i s-a ascuțit și s-a umplut de hotărâre. Beth era amenințată.

Iar arumul va muri.

A trecut în forma lui reală, s-a repezit la arum și l-a atacat din spate. A auzit un icnet slab, dar l-a pus pe arum cu spatele la pământ. Aerul din jur s-a încărcat de electricitate. A întins mâna și a scos din teacă pumnalul de obsidian pe care îl avea la gleznă.

Arumul se zbătea înnebunit sub el, dar Dawson l-a apucat cu mâna de gât pe nenorocit și l-a imobilizat. Fără să spună un cuvânt, a înfipt adânc pumnalul chiar în centrul ființei lui.

A urmat o explozie de lumină aurie, după care arumul s-a făcut bucăți ce au plutit câteva secunde în aer, ca niște piese de puzzle cu forme neregulate. După care au dispărut, pur și simplu.

Dawson s-a ridicat și s-a clătinat puțin spre dreapta. Dureea a urcat pe picior. S-a uitat în jos și a observat că arată cam ciudat. Ca și cum piciorul stâng nu stătea cum trebuie, răsucit într-un unghi straniu. Rupt. A băgat pumnalul de obsidian în buzunarul de la spate, a oftat și a trecut în forma de luxen, ca să se poată vindeca. Îi vor trebui vreo două minute să repare daunele, dar măcar nu va mai simți durerea. Și, oricum, avea lucruri mai importante la care să se gândească.

S-a întors cu fața spre Beth. Stătea sub unul dintre copacii pârjoliți, cu brațele strânse în jurul trupului. Corpul ei era străbătut de frisoane, și el detesta faptul că fusese nevoită să vadă toate astea – să îl vadă cum ucide.

Bethany?

Ea a lăsat capul într-o parte și a clipit. *Ești... OK?*

Faptul că îi auzea vocea în gândurile lui îi dădea o senzație amețitoare, inexplicabilă. S-a întors la ea, a îngenunchat și i-a cuprins obrajii în palme. Lumina lui a învăluit-o când și-a lipit buzele de buzele ei. Prin intermediul legăturii dintre ei, a auzit-o rostindu-i numele, iar și iar. *Dawson. Dawson. Dawson.*

E OK. S-a terminat. A trecut din nou în forma umană, a tras-o la pieptul lui și și-a lipit obrazul de al ei. Inimile lor băteau repede, la unison. *Niciodată nu voi permite să ți se întâmple ceva. Ești în siguranță cu mine.*

Degetele lui Bethany s-au înfipt în tricoul lui și ea s-a înfiorat. *Știu. Te iubesc.*

Niciodată n-o să se sature să audă acele două cuvinte, spuse prin intermediul legăturii lor sau cu glas tare.

Dawson? Trupul ei a fost străbătut de un cutremur. S-a auzit un geamăt înăbușit pe gâtul lui. *Eu... nu mă simt bine.*

El i-a dat drumul și s-a dat înapoi. *Beth...*

Nu s-a împleticit, dar părea că o lasă picioarele. A întins mâna după ea, dar ea s-a prăbușit la pământ, iar când s-a ridicat în genunchi, avea fața palidă. Pielea ei părea umedă și lipicioasă.

Frica i-a oprit inima când s-a repezit la ea. Era rănită? Arumul nu ajunsese la ea, era sigur de asta.

— Bethany, ce s-a întâmplat?

Trupul ei a fost străbătut de un tremur.

— Dawson...

A îngenuncheat lângă ea și a prins-o de umeri. Geamătul ei i-a făcut inima să bată nebunește. S-a uitat repede în jur.

— Iubito, vorbește cu mine! Ce se întâmplă?

— Nu mă simt bine, a spus ea cu voce slabă.

Și apoi a auzit-o limpede ca lumina zilei, în mintea lui. *Cred că ard.*

Și-a pus mâinile pe obraji ei și a văzut că pielea e fierbinte. Prea fierbinte. Pleoapele îi erau grele și îi ascundeau ochii.

— Bethany, spune-mi ce nu e în regulă!

— Ceva nu e în regulă...

O crenguță a trosnit în apropiere. Într-o fracțiune de secundă au fost înghițiți de patru umbre, și lui i s-a strâns stomacul. O, Doamne, nu! Erau mai mulți arumi.

A tras-o mai aproape, dar știa că este mult prea slăbit ca să se poată lupta cu toți patru. Pentru prima dată în viața lui, a invidiat forța fratelui său. Bethany avea să moară, și era numai vina lui. Pentru că era prea slab ca s-o apere.

A strâns-o mai tare. *Îmi pare rău*, i-a spus el prin legătura lor mentală. Și niciodată nu spusese asta cu mai multă sinceritate.

Și-a încordat umerii și și-a adunat ultimele puteri. Acesta putea fi sfârșitul, dar în niciun caz nu avea să plece fără să se

lupte. Va lua cu el cât mai mulți nemernici. A mai strâns-o o dată pe Bethany și s-a întors cu fața spre ei.

A apărut un fulger de lumină intensă, care l-a orbit până și pe el, și, înainte să se poată lepăda de forma umană, a simțit ceva rece pe gât. După care toată lumea lui s-a dus naibii. Avea impresia că lumina îi e smulsă de sub piele, mușchii se întindeau, oasele trosneau. O durere atroce, incandescentă, a explodat, luând cu ea... totul. Pe el. Văzul. Auzul. *Tot*.

Ultimul lucru pe care l-a simțit a fost că Beth e trasă din brațele lui inerte. Valuri negre și definitive l-au acoperit fără să mai poată ieși din ele, primindu-l cu brațele deschise într-un vid profund, care refuza să-i mai dea drumul.

CAPITOLUL 19

Daemon și-a mișcat umerii, incapabil să scape de tensiunea neașteptată care se acumulase în ceafa lui. Ca și cum ar fi dormit prost, numai că el nu dormise deloc.

— Iubire, nu mă bagi deloc în seamă!

S-a uitat la Ash. Își comandase pe net niște rochii de vară sau ceva, și acum făcea un soi de prezentare de modă. Și după cum arăta rochia de acum, probabil că ratase piesele mișto.

A întins mâna și a spus:

— Scuze!

Ea s-a unduit spre el. În loc să-l ia de mână, s-a suit pe genunchii lui și a tăbărât pe el. Gura ei era peste tot – pe buzele lui, pe obraji, pe gât, mai jos. În mod normal n-ar fi avut nimic împotrivă, cu atât mai mult cu cât Ash fusese drăguță în ziua aceea. Dar mintea lui... era în altă parte.

Peste umărul ei, razele lunii pătrundeau pe fereastră.

Ash s-a oprit, după care și-a îndreptat umerii. Și-a scos puțin în afară buza de jos. Cumva, reușea să fie tot al naibii de sexy.

— OK. Ce se întâmplă, fiindcă e clar că nu suntem pe aceeași lungime de undă?

— Scuze! Nu știu. Pur și simplu mă simt...

Îi era imposibil să exprime în cuvinte, pentru că nici nu știa prea bine ce simte. A clătinat din cap.

— N-are nicio legătură cu tine. Jur.

Ea părea gata de ceartă, dar, în mod remarcabil, s-a decis să nu o facă.

— OK. În fine, poate... poate continuăm mâine?

— Da, normal. I-a luat delicat obrajii în palme și a sărutat-o. Te sun dimineață.

Ash și-a strâns lucrurile și a plecat. El s-a întins pe pat, simțindu-se deodată epuizat. Până să-și dea el seama, a deschis ochii și era dimineață. Fir-ar al naibii, niciodată nu picase lat ca acum.

S-a ridicat, s-a frecat la ochi și a căscat.

Tensiunea din umeri și din ceafă era în continuare acolo. Perfect!

Îndreptându-se spre scări, a trecut pe lângă dormitorul lui Dawson. Ușa era întredeschisă. Din hol se simțea mirosul trandafirilor pe care îi luase pentru Bethany.

Poate că ar trebui să facă și el ceva de genul ăsta pentru Ash – stai așa! A împins ușa. Dawson nu fusese acasă. Și era limpede că plănuise să se întoarcă. A scotocit în buzunar după telefon. Nu era niciun mesaj de la el.

— Dee?

A coborât câte trei trepte deodată. Dee stătea pe canapea, ghemuită și înfășurată într-o pătură.

— Ai vreun semn de la Dawson?

— Nu.

Părea moartă de oboseală.

— Poate a rămas la Bethany.

Toată noaptea, cu părinții ei acolo? Se îndoia. A intrat în bucătărie și a pregătit ceva de mâncare pentru el și Dee. Au mâncat în tăcere, ceea ce era neobișnuit. Dee avea întotdeauna ceva de discutat.

— Te simți bine? a întrebat-o el.

Ea a clătinat din cap.

— Parcă sunt bătută.

— Și eu la fel.

Și senzația aia ciudată din stomac, ca un ghem de noduri, a continuat să crească. Nimic din ce a făcut, nici măcar alergarea, nu a reușit să o estompeze.

La un moment dat, mai târziu în dimineața aceea, tocmai când se pregătea să se ducă acasă la Bethany să vadă de ce idiotul de frate-său nu se deranja să-i spună unde e, s-a auzit o bătaie la ușă.

Erau ofițerii Vaughn și Lane.

Daemon s-a dat un pas înapoi, fără să vorbească. Ceva... ceva îngrozitor se strecura în gâtul lui, în capul lui.

Ofițerul Lane părea speriat.

— Scuză-ne că am venit neanunțați, dar am vrea să ne acorzi câteva minute din timpul tău!

OK, niciodată până atunci nu-și ceruseră scuze. Niciodată. Mișcându-se ca prin somn, s-a întors spre sora lui. Fața ei palidă era crispată. S-a așezat pe canapea lângă ea, pe pilot automat.

Vaughn a rămas lângă ușă, privindu-i atent. Lane s-a așezat pe fotoliu și și-a împreunat mâinile.

— Trebuie să vă pun câteva întrebări despre Dawson.

Lui Daemon i s-a uscat gura.

— De ce?

— Avea cumva o relație cu o fată pe nume Elizabeth Williams, cunoscută și ca Bethany sau Liz?

Ghemul din stomac s-a transformat în acid. Aflaseră cei din MA de Dawson și Bethany? Știau că luxenii au... relații cu ființe umane, cu toate că asta era cumva interzis – din motive evidente.

— De ce întrebi?

Daemon și-a îndreptat umerii, gândindu-se că cei doi ofițeri vor trebui să dispară dacă descoperiseră că Dawson își dezvăluise natura.

Lane s-a uitat la Vaughn, apoi a inspirat adânc.

— A fost cu ea aseară?

— Da, a răspuns Dee. Sunt prieteni. De ce întrebi?

— Se pare... se pare că a fost un incident aseară în Moorefield.

A urmat o pauză și prin mintea lui Daemon au trecut tot felul de chestii oribile.

— Nu știm ce s-a întâmplat, dar, îmi pare rău, s-a dus. Amândoi s-au dus.

Daemon a deschis gura să vorbească, dar își pierduse vocea. S-au dus? Adică nu mai erau acolo unde credeau cei din MA că sunt, pentru că în niciun caz nu voia să spună că *s-au dus*. A dat să se ridice, dar picioarele nu răspundeau la comenzi.

Sora lui a respirat întretăiat.

— Dar se întoarce, nu? Cu Bethany.

Daemon a strâns din dinți. „S-a dus” era o expresie pe care oamenii erau înnebuniți s-o folosească atunci când nu reușeau să spună „a murit”. De parcă dacă spuneai „s-a dus” ai fi atenuat lovitura.

Expresia lui Vaughn rămăsese impasibilă.

— Amândoi erau morți. Îmi pare rău.

Daemon nu mai putea menține funcția inutilă a respirației. A oprit tot, toți mușchii, toate celulele. Un huruit puternic, ca un mârâit, i-a umplut urechile. Vederea i s-a încetșat.

— Nu! a spus Dee, întorcându-se repede spre el.

Mâinile i s-au dus spre păr, trăgând de el isteric.

— Nu! Dawson nu e mort! Am fi știut asta. Nu e mort, Daemon! Nu e!

Lane s-a ridicat în picioare, vizibil stânjenit, și și-a dres glasul.

— Îmi pare rău.

În pieptul lui Daemon se acumula o presiune.

— Vreau să-l văd pe fratele meu.

— Îmi pare rău, dar...

— Du-mă acum să văd trupul fratelui meu!

Vocea lui a zgâlțâit ferestrele și oamenii, dar nu îi păsa.

— Jur că dacă nu mă duci...

Vaughn a făcut un pas în față.

— Trupul fratelui vostru și al fetei au fost gestionate.

— *Gestionate...*

Nici măcar nu putea încheia propoziția. L-a cuprins un val de greață. Gestionate... ca niște gunoaie de care trebuie să te debarasezi.

— Ieșiți afară!

— Daemon, a spus Lane. Sincer, ne pare...

— Ieșiți. Afară! a urlat el.

Ofițerii n-ar fi putut să iasă mai repede de-atât.

Dușumeaua de lemn a scârțâit sub picioarele lui și s-a înfundat până când un urlet sfâșietor i-a însoțit mișcarea. Casa s-a zguduit din temelii. Ferestrele au zăngănit. Fotografiile au căzut de pe pereți și s-au spart pe podeaua care se cutremura. Mobilele s-au răsturnat prin toată casa, au căzut toate

lucrurile. Nu îi păsa. Va distruge totul. Nu mai avea nimic fără fratele lui... *Dee*. O, Doamne! *Dee*.

A dat să se ducă spre sora lui, dar a constatat că picioarele nu îl ascultă. S-a oprit și s-a încovoiat când a simțit durerea care îl izbește în stomac precum un val adevărat. Nu fratele lui! Chiar nu putea să înțeleagă ce se întâmplase. Nu te trezești și totul e normal, doar ca în câteva secunde viața ta să fie distrusă.

— Te rog, nu! a șoptit *Dee*. Nu, nu, nu!

Știa că trebuie să se adune, pentru sora lui, dar în el se strângea un ciclon. Nu putea să se gândească decât la ziua aceea, în bucătărie. El, îmbrățișându-l pe Dawson – nu avea cum să fie ultima oară când îl îmbrățișase. Nu – imposibil!

Și-a răscolit creierul. Când îl văzuse ultima oară pe Dawson? Ieri? Mânca un castron cu cereale. Froot Loops. Râdea. Era fericit.

Ultima oară căpăta acum un cu totul alt sens.

A ridicat privirea și a văzut-o pe *Dee* ca prin ceață. Fie își pierdea ea controlul, fie și-l pierdea el. Mai plânsese vreodată până acum? Nu-și amintea.

Ea a părut că se clatină și el s-a repezit s-o prindă înainte să cadă, dar apoi s-au prăbușit amândoi pe podea, îmbrățișați. A întors capul spre tavan și a scos un urlet nepământean, care a spart cu siguranță bariera sunetului și a zguduit din nou casa. Geamurile au zăngănit și de data asta s-au spart. Ploaia de cioburi care a urmat s-a auzit ca un ropot îndepărtat de aplauze.

După care s-au auzit hohotele lui *Dee*. Hohote sfâșietoare îi zguduiau trupul slăbuț și îl cutremurau pe el. Sunetele acelea îi zdrobeau inima. Ea își schimba forma cu intermitențe, doborâtă în brațele lui.

Dawson nu avea să se mai întoarcă. Fratele lui nu avea să mai intre pe ușa aceea. Nu vor mai exista maratoane cu *Ghost*

Investigator. Nu avea să se mai certe în glumă cu Dee, în legătură cu cine mâncase ultima înghețată. Și *nu* aveau să se mai certe pentru fata aceea.

Fata aceea...

Dawson o aprinsese ca pe un far – iar asta îi condusesse pe arumi direct la el. Era unica explicație. Stâncile îi protejau și în Moorefield. Arumul trebuie s-o fi văzut pe Bethany...

Niciodată nu îi urâse pe oameni cum îi ura în clipa aceea.

Durerea și furia îl sfâșiau, iar lumina lui ardea acum alb-roșiatic. Lacrimile lui Dee se scurgeau prin legătura lor, refuzul ei șoptit se repeta întruna, și, Dumnezeu, și-ar fi dat viața în clipa aceea să-i ia durerea și suferința.

Și să schimbe câteva dintre lucrurile pe care i le spusese fratelui său ultima oară. *O s-o ucizi pe fata aia.* De ce nu îi spusese că îl iubește? Nu. Îi spusese, în schimb, *asta*. Durerea i-a cuprins sufletul, înfigându-se adânc în el, ca un cuțit cu lama zimțată și încinsă.

I-a căzut capul pe umărul surorii lui și a închis ochii. Lacrimile tot s-au strecurat printre pleoape și s-au scurs fierbinți pe obrajii acum strălucitori. Lumina licărea în sufragerie, conturând umbra ciudată a celor două siluete care stăteau strâns îmbrățișate pe jos.

Dawson murise din cauza lui – pentru că nu îl prevenise îndeajuns, pentru că nu pusese punct relației înainte de a scăpa de sub control. Era mort din cauza unei ființe umane. Și era vina lui Daemon. Nu făcuse destul ca să-l oprească.

A strâns-o și mai tare pe sora lui – ultimul membru al familiei sale – și a jurat că niciodată. Niciodată nu va mai permite unei ființe umane să-i pună familia în pericol. Niciodată.

Nu își va pierde și sora, indiferent *ce* ar fi nevoit să facă pentru a o proteja.

MULȚUMIRI

Mai întâi, vreau să mulțumesc minunatei echipe de la Entangled Teen! Mulțumiri speciale pentru Liz Pelletier și talentului ei nebun de editare! Îi mulțumesc lui Kevan Lyon, pentru că a fost întotdeauna un agent fantastic! Un uriaș mulțumesc pentru partenerii mei din secțiunea crit/beta: Lesa, Julie, Carissa și Cindy. Voi, fetelor, sunteți cele patru fantastice. Nu aș fi putut face asta dacă nu m-ar fi susținut familia și prietenii.

Și alte multe mulțumiri pentru Pepe și Sztella, fiindcă sunt înnebunitor de sexy și au făcut o copertă super.